

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 75 / IV legislatura / Quart període

Dimarts, 21 de desembre de 1993

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 42

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts.

Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994 (Reg. 13883) (Punt primer de l'ordre del dia.) (Continuació.)

Article 21

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 193, de modificació)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 194, 195, 199, 203, 205, 206, 281 i 282 (p. 3749).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3750).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 194, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Article 22

Apartat 1

Lletra d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 195, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Lletra e)

Esmena del G. Socialista (núm. 196, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 197, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 198, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Article 23

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 199, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 200, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Article 24

Apartat 1

Addició de noves lletres

Esmena del G. Socialista (núm. 201, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. Socialista (núm. 202, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 203, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Article 25

Esmena del G. P. Popular (núm. 204, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3751).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3752).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 205, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 206, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 193).

Article 26

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 207, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 212 i 213* (p. 3753).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3753).

Esmena del G. Socialista (núm. 208, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).

Article 27

Apartat 1

Esmena del G. Socialista (núm. 209, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 9).

Esmena del G. P. Popular (núms. 210, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb l'esmena 211* (p. 3754).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3754).

Apartat 2

SUMARI (3)

Esmena del G. P. Popular (núms. 211, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 210).

Article 28

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 212, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Article 29

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 213, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 207).

Esmena del G. Socialista (núm. 214, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Article 30

Apartat 1

Lletres b) i d)

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 215, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 62).

Lletra d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 216, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 65).

Esmena del G. Socialista (núm. 217, de supressió)

Torn a favor: Sra. Martí i Conill (S) (p. 3755).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 218, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 62).

Apartat 2

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 219, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 62).

Esmena del G. P. Popular (núms. 220, d'addició)

Torn a favor: Sr. Curto i Casadó (P), juntament amb les esmenes núms. 227, 233 i 234 (p. 3755).

Apartat 3

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 221, de modificació)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb l'esmena núm. 223 (p. 3756).

Esmena del G. Socialista (núm. 222, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 223, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 221).

Esmena del G. Socialista (núm. 224, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Socialista (núm. 225, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Lletra a)

Esmena del G. Socialista (núm. 226, de supressió)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. P. Popular (núms. 227, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 220).

Esmena del G. Socialista (núm. 228, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Lletra c)

Esmena del G. Socialista (núm. 229, de modificació)

Debatuda després (esmena núm. 234).

Lletra d)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 230, de supressió)

Debatuda després (esmena núm. 234).

Apartat 7

Esmena del G. Socialista (núm. 231, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 232, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Apartat 9

Esmena del G. P. Popular (núms. 233, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 220).

Addició de nous apartats

Esmena del G. P. Popular (núms. 234, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 220).

Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 3756).

El Sr. Fuentes (IC) intervé per una qüestió d'ordre (p. 3757).

La Sra. Martí i Conill (S) i el Sr. Escudé (CiU) intervenen per contradiccions (p. 3758).

Esmena del G. Socialista (núm. 229, de modificació)

Torn a favor: Sr. Carnicer (S) (p. 3758).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3758).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 230, de supressió)

Torn a favor: Sra. Mayol (IC) (p. 3758).

Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3758).

Article 31

Apartat 1

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 235, de supressió)

Torn a favor: Sr. Fuentes (IC), juntament amb les esmenes núms. 237, 248, 250 i 252 (p. 3759).

Esmena del G. P. Popular (núms. 236, de modificació)

Defensada després (esmena núm. 247).

Apartat 4

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 237, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 238, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 7).

Apartat 6

Esmena del G. Socialista (núm. 239, de modificació)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Apartat 8

Lletra a)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 240, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 69).

Lletra c)

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 241, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 69).

Apartat 10

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 242, de modificació)

Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 243, 244 i 245, tot seguit anuncia la retirada de l'esmena núm. 242 (p. 3759).

Apartat 11

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 243, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 242).

Apartat 12

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 244, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 242).

Apartat 13

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 245, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 242).

Apartat 14

Esmena del G. Socialista (núm. 246, de supressió)

Defensada després (esmena núm. 247).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 247, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Mayol (IC)* (p. 3760).

Torn a favor (esmena núm. 236): *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3761).

Torn a favor (esmena núm. 246): *Sr. Carnicer (S)* (p. 3761).

Apartat 15

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 248, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 235).

Apartat 17

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 249, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Addició de nous articles

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 250, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 235).

Esmena del G. Socialista (núm. 251, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 25).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 252, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 235).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3761).

Article 32

Article 33

Esmena del G. Socialista (núm. 253, de modificació i d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb l'esmena núm. 257 (p. 3763).

Esmena del G. P. Popular (núms. 254, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 204).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 255, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)* (p. 3765).

Esmena del G. P. Popular (núms. 256, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 204).

Esmena del G. Socialista (núm. 257, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 253).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3765).

Article 34

Apartats 5 i 6

Esmena del G. Socialista (núm. 258, de supressió)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S)*, juntament amb l'esmena núm. 265 (p. 3766).

Apartat 5

Esmena del G. P. Popular (núms. 259, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Lletra a)

Esmena del G. P. Popular (núms. 260, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Esmena del G. P. Popular (núms. 261, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Lletra b)

Esmena del G. P. Popular (núms. 262, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Apartat 6

Esmena del G. P. Popular (núms. 263, de supressió)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Esmena del G. P. Popular (núms. 264, de modificació)

Defensada abans (esmena núm. 204).

Addició de nous apartats

Esmena del G. Socialista (núm. 265, d'addició)

Defensada abans (esmena núm. 258).

Torn en contra conjunt: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3767).

Article 35

Article 36

Esmena del G. Socialista (núm. 266, de modificació)

Torn a favor: *Sr. Ferran (S)*, juntament amb les esmenes núms. 267, 309 i 313 (p. 3767).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)*, el qual anuncia el decaïment de l'esmena núm. 267 (p. 3768).

Apartat 2

Esmena del G. Socialista (núm. 267, de supressió)

Decaiguda abans (esmena núm. 266).

Disposicions addicionals

Onzena

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 268, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Fuentes (IC)*, juntament amb l'esmena núm. 269 (p. 3769).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3769).

Dotzena

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 269, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 268).

Tretzena, Catorzena, Quinzena, Setzena, Divuitena, Dinovena, Vintena, Vint-i-unena, Vint-i-dosena, Vint-i-tresena, Vint-i-quatrena, Vint-i-cinquena, Vint-i-sisena i Vint-i-setena

Votació de les esmenes núms. 259, 260, 261, 262 i 263: *rebutjades per 3 vots a favor, 51 en contra i 30 abstencions* (p. 3769).

Votació de les esmenes núms. 204, 210, 211, 220, 227, 233, 234, 236, 254, 256 i 264: *rebutjades per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció* (p. 3769).

Votació de les esmenes núms. 193, 194, 195, 199 i 200: *rebutjades per 12 vots a favor, 57 en contra i 19 abstencions* (p. 3769).

Votació de l'esmena núm. 230: *rebutjada per 5 vots a favor, 75 en contra i 11 abstencions* (p. 3769).

Votació de les esmenes núms. 203, 205, 206, 207, 212, 213, 216, 221, 223, 235, 237, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 247, 248, 250, 252, 255, 268 i 269: *rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3770).

Votació de les esmenes núms. 215, 218 i 219: *rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3770).

Votació de l'esmena núm. 229: *aprovada per unanimitat* (p. 3770).

Votació de les esmenes núms. 258 i 265: *rebutjades per 19 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions* (p. 3770).

Votació de les esmenes núms. 196, 197, 198, 201, 202, 208, 209, 214, 217, 222, 224, 225, 226, 228, 231, 232, 238, 239, 246, 249, 251, 253, 257 i 266: *rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3770).

Article 34

Text del Dictamen

Votació: *aprovat per 58 vots a favor, 32 en contra i 3 abstencions* (p. 3770).

Article 30

Text del Dictamen

Votació dels apartats a), c) i d): *aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions* (p. 3770).

Articles 21 al 30, 31 al 33, 35 al 36 i disposicions addicionals

Text del Dictamen

Votació: *aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions* (p. 3770).

Addició de noves Disposicions addicionals

Esmena del G. P. Popular (núm. 270, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3770).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3770).

SUMARI (7)

- Esmena del G. P. Popular (núm. 271, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 6).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 272, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 40).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 273, d'addició)
Torn a favor: Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 275 i 276 (p. 3771).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3771).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 274, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 40).
- Esmenes del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núms. 275 i 276, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 273).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 277, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 278, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 44).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 279, d'addició)
Torn a favor: Sr. Gimeno (IC), juntament amb les esmenes núms. 284, 287, 288 i 289 (p. 3771).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3772).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 280, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 63).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 281, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 193).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 282, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 193).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 283, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 84).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 284, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 279).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 285, d'addició)
El Sr. Fuentes (IC) la dona per defensada (p. 3773).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 286, d'addició)
Torn a favor: Sra. Oranich (IC), juntament amb l'esmena núm. 290 (p. 3773).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 287, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 279).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 288, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 279).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 289, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 279).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 290, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 286).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 291, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 84).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 292, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 84).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 293, d'addició)
Torn a favor: Sra. Mayol (IC), juntament amb les esmenes núms. 295 i 468 (p. 3774).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 294, d'addició)
Torn a favor: Sr. Farrés (IC) (p. 3774).
Torn en contra conjunt: Sr. Escudé (CiU) (p. 3774).
- Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 295, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 293).
- Esmena del G. Socialista (núm. 296, d'addició)
Torn a favor: Sra. Vandellós (S) (p. 3775).
Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3776).
La Sra. Oranich (IC) intervé per una qüestió tècnica (p. 3776).

- Esmena del G. Socialista* (núm. 297, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Martí i Conill* (S) (p. 3776).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3777).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 298, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Roma* (S), juntament amb les esmenes núms. 299 i 338 (p. 3777).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3777).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 299, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 298).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 300, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela* (S), juntament amb l'esmena núm. 301 (p. 3778).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3778).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 301, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 300).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 302, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 64).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 303, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Madueño* (S) (p. 3778).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3779).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 304, d'addició)
 Debatuda i votada abans (esmena núm. 9).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 305, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Torrent* (S) (p. 3779).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3779).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 306, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Riera i Olivé* (S), juntament amb l'esmena núm. 337 (p. 3779).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3780).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 307, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 190).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 308, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 55).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 309, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 266).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 310 i 311, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 55).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 312, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Piella* (S), juntament amb l'esmena núm. 314 (p. 3780).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3781).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 313, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 266).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 314, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 312).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 315, 316 i 317, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Utgés* (S) (p. 3781).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3782).
 La *Sra. Utgés* (S) intervé per retirar l'esmena núm. 316 a favor d'una esmena transaccional (p. 3782).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 318, 319, 320, 321 i 322, d'addició)
 Debatudes abans (esmena núm. 66).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 323, 324 i 325, d'addició)
 Debatudes abans (esmena núm. 64).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 326, d'addició)
 Debatuda abans (esmena núm. 66).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 327, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Piella* (S), juntament amb les esmenes núms. 339, 342 i 343 (p. 3782).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3784).

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i es reprèn a un quart de quatre i vuit minuts.

Esmena del G. Socialista (núm. 328, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Clofent (S), juntament amb les esmenes núms. 334, 347, 348, 349, 350 i 351 (p. 3784).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3785).*

El Sr. Clofent intervé per anunciar la retirada del punt tercer de l'esmena núm. 348 (p. 3786).

Esmena del G. Socialista (núm. 329, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 3786).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3786).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 330 i 331, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 3787).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3787).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 332 i 333, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Martí i Conill (S) (p. 3787).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3788).*

Esmena del G. Socialista (núm. 334, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 328).

Esmena del G. Socialista (núm. 335, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Piella (S) (p. 3788).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3788).*

Esmena del G. Socialista (núm. 336, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Vandellós (S) (p. 3789).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3789).*

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 337, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 306).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 338, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 298).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 339, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 327).

Esmena del G. Socialista (núm. 340, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 8).

Esmena del G. Socialista (núm. 341, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Piella (S) (p. 3789).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3790).*

Esmenes del G. Socialista (núms. 342 i 343, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 327).

Esmenes del G. Socialista (núms. 344, 345 i 346, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 8).

Esmenes del G. Socialista (núms. 347, 348, 349, 350 i 351, d'addició)

Debatudes abans (esmena núm. 328).

Esmenes del G. Socialista (núms. 352 i 353, d'addició)

Debatudes i votades abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Socialista (núm. 354, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 3790).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3790).*

Esmena del G. Socialista (núm. 355, d'addició)

Torn a favor: *Sr. Pérez de Tudela (S) (p. 3790).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3790).*

Esmena del G. Socialista (núm. 356, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).

Esmena del G. Socialista (núm. 357, d'addició)

Torn a favor: *Sra. Barenys (S) (p. 3791).*

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU) (p. 3791).*

Esmena del G. Socialista (núm. 358, d'addició)

Debatuda i votada abans (esmena núm. 11).

- Esmenes del G. Socialista* (núms. 359 i 360, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Martí i Conill* (S) (p. 3791).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3792).
La Sra. Martí i Conill (S) intervé per al·lusions (p. 3793) i el *Sr. Escudé* (CiU) li respon (p. 3793).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 361, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Martí i Conill* (S) (p. 3793).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3793).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 362, 363, 364, 365 i 366, d'addició)
Debatudes i votades abans (esmena núm. 10).
- Esmenes del G. Socialista* (núms. 367 i 368, d'addició)
 Torn a favor: *Sra. Martí i Conill* (S), juntament amb l'esmena núm. 370 (p. 3793).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3794).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 369, d'addició)
Debatuda i votada abans (esmena núm. 10).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 370, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 367).
- Esmena del G. Socialista* (núm. 371, d'addició)
El Sr. Carnicer (S) la dóna per defensada (p. 3795).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 372, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Benach* (ERC) (p. 3795).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3795).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 373, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Benach* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 405, 407, 409, 423, 424 i 425. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 412 i 413 (p. 3795).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3796).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 374, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Bosch* (ERC) (p. 3797).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3797).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 375, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Puigcercós* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 402, 403 i 404 (p. 3798).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3798).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 376, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 187).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 377, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 43).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 378, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Puigcercós* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 382 i 383 (p. 3799).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3800).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 379, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Bargalló* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 447, 448 i 462. Alhora, anuncia la retirada de l'esmena núm. 461 (p. 3800).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3801).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 380 i 381, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 43).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 382 i 383, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 378).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 384, 385 i 386, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Puigcercós* (ERC) (p. 3801).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3802).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 387, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Morera* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 401, 406 i 422 (p. 3802).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3803).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 388, d'addició)
 Torn a favor: *Sr. Bargalló* (ERC), juntament amb les esmenes núms. 391, 392 i 427 (p. 3804).
 Torn en contra: *Sr. Escudé* (CiU) (p. 3804).

- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 389, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3804).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3805).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 390, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 3805).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3805).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 391 i 392, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 388).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 393, d'addició)
Retirada
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 394, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3806).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3806).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 395, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3806).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3807).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 396, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3807).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3807).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 397 i 398, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb l'esmena 400 (p. 3807).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3808).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 399, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3809).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3809).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 400, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 397).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 401, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 387).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 402, 403 i 404, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 375).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 405, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 373).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 406, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 387).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 407, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 373).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 408, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Morera (ERC), juntament amb les esmenes núms. 420, 440 i 441 (p. 3809).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3810).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 409, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 373).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 410 i 411, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC), juntament amb les esmenes núms. 414, 415, 416, 417, 418, 419, 421 i 430 (p. 3810).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3811).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 412 i 413, d'addició)
Retirades abans (esmena núm. 373).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 414, 415, 416, 417, 418 i 419, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 410).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 420, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 408).
- Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núm. 421, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 410).
- Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya* (núms. 422, 423, 424 i 425, d'addició)

- Debatudes abans (esmena núm. 373).*
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 426, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 62).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 427, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 388).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 428 i 429, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3811).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3811).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 430, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 410).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 431, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 43).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 432, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC), juntament amb l'esmena núm. 437 (p. 3812).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3812).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 433, 434 i 435, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 43).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 436, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 3812).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3812).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 437, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 432).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 438, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 3812).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3813).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 439, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Bosch (ERC) (p. 3813).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3813).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 440, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 408).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 441, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 408).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 442, 443, 444 i 445, d'addició)
 Torn a favor: Sr. Portabella (ERC), juntament amb les esmenes núms. 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 463 i 464 (p. 3813).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3817).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 446, d'addició)
Defensada abans (esmena núm. 62).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 447 i 448, d'addició)
 ç@s2 = *Debatudes abans (esmena núm. 379).*
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 449, 450, 451, 452, 453 i 454, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 442).
Addició d'una nova disposició addicional
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 455, 456, 457, 458, 459 i 460, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 442).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 461, d'addició)
Retirada abans (esmena núm. 379).
Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 462, d'addició)
Debatuda abans (esmena núm. 379).
Esmenes del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núms. 463 i 464, d'addició)
Debatudes abans (esmena núm. 442).
Disposició derogatòria
Esmena del G. Socialista (núm. 465, d'addició)
El Sr. Carnicer (S) la dóna per defensada (p. 3818).
 Torn en contra: Sr. Escudé (CiU) (p. 3818).

Disposicions finals

Segona

Esmena del G. P. Popular (núm. 466, de supressió)

Torn a favor: *Sr. Curto i Casadó (P)* (p. 3818).

Torn en contra: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 3818).

El Sr. Curto i Casadó (P) n'anuncia la retirada (p. 3818).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 467, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 119).

Addició de noves disposicions finals

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 468, d'addició)

Debatuda abans (esmena núm. 293).

Votació de l'esmena núm. 270: *rebutjada per 34 a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3818).

Votació de les esmenes de la 271 a la 295: *rebutjades per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3818).

Votació de l'esmena transaccional a la núm. 316 i de les esmenes núms. 347 i 348: *aprovades per unanimitat* (p. 3818).

Votació de les esmenes de la 296 a la 315, de la 317 a la 339 i les 341, 342, 343, 345, 349, 350, 351, 354, 355, 357, 359, 360, 370 i 371: *rebutjades per 36 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3819).

Votació de l'esmena núm. 444: *aprovada per unanimitat* (p. 3819).

Votació de les esmenes núms. 372, 429 i 439: *rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions* (p. 3819).

Votació de les esmenes de la 373 a la 411, de la 414 a la 428, de la 430 a la 438, de la 440 a la 460 i de la 462 a la 464: *rebutjades per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció* (p. 3819).

Votació de les esmenes núms. 467 i 468: *rebutjades per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció* (p. 3819).

Votació de les disposicions finals segons el text: *aprovades per 59 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions* (p. 3819).

Esmenes a l'estat de despeses

Departament de Presidència

Esmena del G. P. Popular (núm. 469, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Vidal-Quadras (P), juntament amb les esmenes núms. 475 i 482* (p. 3819).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 470, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Riera i Gassiot (IC), juntament amb les esmenes núms. 479, 486, 487 i 490. Alhora, anuncia la retirada de les esmenes núms. 473 i 491* (p. 3821).

Torn a favor (esmenes núms. 476 i 483): *Sra. Mayol (IC)* (p. 3825).

Esmena del G. Socialista (núm. 471, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Guitart i Domènech (S), juntament amb les esmenes núms. 484 i 488* (p. 3828).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 472, a la totalitat)

Defensada després (esmena núm. 478).

Patronat de la Muntanya de Montserrat

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 473, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 470).

Esmena del G. Socialista (núm. 474, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Ferran (S), juntament amb l'esmena núm. 480* (p. 3830).

Institut Català de la Dona

Esmena del G. P. Popular (núm. 475, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 469).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 476, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Esmena del G. Socialista (núm. 477, a la totalitat)

Torn a favor: *Sra. Vandellós (S)* (p. 3831).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 478, a la totalitat)

Torn a favor: *Sr. Carod-Rovira (ERC), juntament amb les esmenes núms. 472 i 481* (p. 3832).

Institut d'Estudis Mediterranis

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 479, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Esmena del G. Socialista (núm. 480, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 474).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 481, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 478).

Institut Català de Serveis a la Joventut

Esmena del G. P. Popular (núm. 482, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 469).

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 483, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Esmena del G. Socialista (núm. 484, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 471).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 485, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Puigcercós (ERC) (p. 3835).

E. A. del Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 486, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Corporació Catalana de Ràdio i Televisió

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 487, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Esmena del G. Socialista (núm. 488, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 471).

Esmena del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 489, a la totalitat)

Torn a favor: Sr. Bargalló (ERC) (p. 3837).

Televisió de Catalunya, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 490, a la totalitat)

Defensada abans (esmena núm. 470).

Catalunya Ràdio, SRG, SA

Esmena del G. P. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 491, a la totalitat)

Retirada abans (esmena núm. 470).

Torn en contra conjunt: Sr. Codina (CiU) (p. 3838) i Sr. Campuzano (CiU) (p. 3843).

Votació de les esmenes núms. 469 a 472, 475 a 478 i 482 a 485: *rebutjades per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció* (p. 3845).

Votació de les esmenes núms. 473 i 474; 479 a 481, i 486 a 491: *rebutjades per 15 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions* (p. 3845).

La sessió se suspèn a un quart d'onze de la nit i sis minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 42.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i nou minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat del vice-president primer, de la secretària primera i dels secretaris segon, tercer i quart. Assisteixen la Mesa l'oficial major i els lletrats Sr. Sol i Sr. Muro.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, de Sanitat i Seguretat Social, d'Indústria i Energia i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 1994
(Continuació)

Entrem en el debat del capítol tercer del text articulat. Article 21, esmena 193, del Grup d'Iniciativa: per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, bon dia. Si m'ho permet el senyor president, i excepcionalment pel que és el meu hàbit en aquest debat de pressupostos, jo acumularé les esmenes corresponents als articles 21 a 25, és a dir, les esmenes 193, 194, 195, 199, 200, 203, 5, 6 i també les addicionals –i també les addicionals– 281 i 282.

Com és obvi, aquestes esmenes fan referència a les retribucions del personal no laboral, del personal funcionari, del laboral, les relacions de llocs de treball, l'oferta pública d'ocupació i dues esmenes addicionals en relació amb les hores extres i la simplificació i racionalització de l'Administració de la Generalitat.

Bé, ens trobem davant d'uns pressupostos que, en relació amb les retribucions del personal, entenem nosaltres que opta per la via fàcil davant de la situació de crisi, de la situació en què es troba el nostre país, de bloquejar les retribucions salarials del personal al servei de l'administració. Nosaltres som plenament conscients que ens trobem en una situació econòmica, en el nostre país –a Catalunya en concret–, difícil, que calen esforços i sacrificis; nosaltres pensem que és desitjable, conjuntament amb altres mesures, naturalment, però que és desitjable una contenció salarial. Però, és clar, una cosa és una contenció salarial i una altra cosa és el bloqueig que es planteja en aquests pressupostos i, per tant, l'increment zero en totes aquestes percepcions.

Nosaltres pensem que, malauradament, l'Administració de la Generalitat cau en els mateixos defectes que altres administracions, de considerar que la via de resoldre els problemes passa sempre i gairebé en exclusiva per les retribucions del personal, pels salaris, quan nosaltres pensem que hi ha moltes altres mesures a prendre, i ara jo crec que fins i tot em seria relativament fàcil posar exemples dins dels pressupostos de la Generalitat, d'altres partides, d'altres departaments, d'altres àmbits on hi ha unes despeses

a vegades difícilment justificables i que es podrien reduir o que es podrien retallar. Però jo crec que és bo ser molt més rigorós i limitar-nos i centrar-nos, precisament, en les despeses del personal, centrar-nos en el mateix personal al servei de l'Administració perquè pensem que des d'aquí, sense necessitat de recórrer als arguments clàssics de les despeses de presidència, de representació, de protocol, de propaganda, etcètera, no, no, simplement, en el mateix marc de les despeses de personal nosaltres pensem que calen fer i es poden fer moltes coses.

La primera, i per això he lligat aquestes esmenes amb les addicionals, la primera, sens dubte, fa referència a un esforç per una reforma de la mateixa Administració, per simplificar-la, per reduir administracions; és evident que cal reduir duplicacions amb l'Administració de l'Estat; això comporta naturalment traspassos i supressió de l'Administració de l'Estat, com nosaltres hem proposat i hem demanat reiteradament aquí; però, per tant, que des de la mateixa Administració es pot fer un esforç de simplificació, de reducció i d'abaratiment dels costos de la mateixa Administració.

Hi ha un altre aspecte que jo crec que és el pou sense fons de l'Administració pública de la Generalitat de Catalunya, que és la que fa referència a les hores extres. Nosaltres inicialment vam tenir coneixement que es feien un milió i mig d'hores extres l'any. He de dir que en aquestes hores extres no s'inclouen les despeses per guàrdies –per exemple– en la sanitat, que aquestes no tenen la consideració d'hores extres. Però és que aquest milió i mig d'hores extres cada vegada s'ha anat incrementant, cada vegada tenim coneixement que és molt més elevat i ara em sembla que estem ja a la vora dels tres milions. I, en qualsevol cas, és pràcticament impossible conèixer la xifra exacta de les hores extres que es fan.

A més a més, es dona, en els capítols de personal, es dona una paradoxa molt gran que és la següent: les despeses de personal pateixen cada any desviacions, desviacions a la baixa, perquè hi ha pressupostades quantitats que oscil·len entre 10 i 12.000 milions de pessetes any de diferència en relació amb les despeses efectives en personal. En canvi, les despeses en hores extres també pateixen una desviació, però una desviació a l'alça. Per tant –per tant– si, tal com nosaltres diem també en una disposició addicional, s'afrontés de veritat la qüestió de les hores extres, s'abordessin els autèntics problemes de l'Administració a Catalunya i no s'optés per la via fàcil de bloquejar els salaris de l'Administració, nosaltres pensem que es podria atendre el que nosaltres plantejarem aquí en les nostres esmenes, que és el següent.

Nosaltres, a les nostres esmenes, plantejarem un increment –pensem– absolutament modest i raonable, que és l'increment derivat de la inflació prevista. És a dir, pensem que és moment de sacrificis per a tothom; l'any passat ja van patir els funcioaris un sacrifici important, i plantejarem, purament i simplement, l'increment de la inflació prevista. Plantejarem també nosaltres, a les nostres esmenes, que es doni lloc a les revisions salarials previstes en l'acord –em sembla que és del 3 d'abril del 1990– entre la Generalitat i les organitza-

cions sindicals; crec que és en l'apartat cinquè on es fixa clarament que s'hauran de revisar les variacions que es produeixin entre l'IPC previst i l'IPC real.

També en les nostres esmenes insistim en aquells aspectes que estan en la legislació quant a la relació de llocs de treball, quant a la participació de les organitzacions sindicals en totes aquestes qüestions, i també en la necessitat de la informació al Parlament.

Jo ja sé que la primera resposta que em donarà el senyor Escudé és dir: «Escolti, vostè s'ha oblidat del que diuen els pressupostos generals de l'Estat. Vostè sap que els pressupostos generals de l'Estat fixen que no hi ha increment per als funcionaris, i, per tant, nosaltres no podem incrementar els funcionaris.» Bé, jo crec que nosaltres, malgrat tot, sí que podem incrementar els funcionaris; primera, utilitzant aquestes vies que li he dit, però, a més a més, utilitzant-ne una altra, que és plena competència de la Generalitat de Catalunya. Si s'hi fixa, nosaltres, aquests increments, els hem aplicat, tots, per la via del complement específic, que és competència de la Generalitat; per tant, nosaltres podem, per aquest camí –i pels altres camins, els que he apuntat–, introduir aquests increments. Jo crec –naturalment, aquesta és una opinió, sens dubte, discutible i que des del punt de vista de la legalitat crec que és perfectament defensable, i sobretot si tenim en compte la nostra voluntat d'autogovern i d'exercir aquest autogovern– que nosaltres podem, per aquesta via, complir amb el que nosaltres considerem un imperatiu de justícia, que són aquests increments salarials per a tots els treballadors de la Generalitat, el personal no laboral, el funcionari i el que està en contracte laboral, i tot això ho podem fer sense incrementar la despesa, si tenim present el que he dit: per una part, la desviació que hi ha quant a les assignacions pressupostàries per al personal, i, per una altra part, la quantitat que es destina efectivament i les desviacions que es produeixen quant a les hores extres.

Pensem que totes aquestes esmenes haurien de ser acceptades per la majoria; en qualsevol cas, he de dir que nosaltres, com és obvi, estariem disposats a discutir la modificació d'alguna d'elles, i per tot això demano la votació favorable de tots els membres d'aquesta cambra, per complir el que nosaltres considerem que és un imperatiu de justícia amb el col·lectiu dels funcionaris, que ha estat i està excessivament castigat quant a les seves retribucions salarials.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Faré el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes que afecta tots els articles del capítol 3 que tenen relació amb les retribucions de les diverses categories de personal, no laboral, laboral, etcètera. Paral·lelament a aquestes esmenes –però no coincidents, evidentment–, paral·lelament a aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa, també el Grup Socialista en té algunes de presentades que ahir el senyor Nadal, doncs, en va

anunciar la defensa i després no va procedir a fer-la, però, com que jo, després, d'acord amb ell, li vaig oferir homenatge i em vaig infeudar a la seva autoritat, vam convenir que no les replicaríem. I, per tant, doncs, senyor president, senyores i senyors diputats, només intentaré rebatre l'argumentació que ha fet el senyor Fuentes sobre aquest conjunt d'esmenes.

En definitiva, aquest conjunt d'esmenes, com dic, afecta les diverses categories; per tant, les esmenes 193 i 194, 195 i 199 i 200, 203, 205, 206 van repassant les diverses modalitats de funcionaris o de personal, millor dit, de personal al servei de la Generalitat, en relació amb la seva retribució per a l'any que ve.

El senyor Fuentes, una de les primeres manifestacions que ha fet és dir que la Generalitat ha comès el mateix error d'altres administracions, en certa manera, de carregar sobre les espatlles del personal al servei de l'Administració la càrrega de redreçament econòmic que suposa aquesta congelació. El senyor Fuentes sap perfectament –i després, en alguna referència que hi ha fet...– que aquí, amb independència que la Generalitat estigui d'acord o no estigui d'acord, o, dit d'una altra manera, que el Consell Executiu estigui d'acord o no estigui d'acord amb la política econòmica del Govern central sobre aquest tema –i que avanço que sí que hi està d'acord, i no sorprendré ningú, i que fins i tot em temo que està més d'acord que altres persones que haurien de tenir, almenys políticament, l'obligació d'estar-hi també, d'acord, i això potser ho veurem a l'hora de les votacions–, doncs, evidentment, com apuntava el senyor Roc Fuentes –perquè, és clar, ell coneix la realitat, evidentment–, existeix una normativa, que ell ha apuntat i és precisament l'apartat segon de l'article 21 del Projecte de llei de pressupostos de l'Estat per a l'any 94, que realitza aquesta congelació. I per tant, hi insisteixo, nosaltres hi estem d'acord, però és que, a més a més, tenim imperatiu legal d'estar-hi d'acord perquè no sols ho diu la normativa, sinó la jurisprudència. La jurisprudència que fins ara existeix és sempre coincident en aquesta qüestió –ja en vam parlar ahir. Considera, el Tribunal Constitucional..., concretament hi ha dues sentències molt reveladores, la del 21 de maig de l'any 86 i la del 24, també de maig, de l'any 1990, que diuen que el volum, la incidència econòmica del sector públic en el capítol salarial és tan important sobre les macromagnituds econòmiques que fan imperatiu..., forma part de les grans xifres de l'economia espanyola, el nivell salarial. I, per tant, el seu efecte estabilitzador o desestabilitzador sobre l'economia del país és important, i que, per tant, no hi pot haver un tracte diferencial a nivell autonòmic o a nivell municipal o al nivell que sigui. Tota Administració pública a l'Estat espanyol s'ha de regir per aquesta norma de congelació. També sabem, i no és descobrir res, que hi ha la possibilitat..., suposo que no hi serà, després del fracàs de les negociacions amb les organitzacions sindicals corresponents, però potencialment existeix la possibilitat d'una revisió, d'un canvi de criteri. Bé, com deia, si hi ha un canvi de criteri a nivell d'Estat, automàticament la Generalitat s'hi su-

marà, o s'hi haurà de sumar, i haurà de rebre les transferències de recursos suficients per afrontar això.

Per tant, doncs, a aquest conjunt d'esmenes, evidentment, no els podem donar suport. És clar, jo comprenc que, començant pels alts càrrecs, com diu l'esmena 193, i acabant, doncs, no ho sé..., amb la 199, sobre el personal laboral, tot aquest tipus de personal, encantat que, malgrat el que diguin els pressupostos de l'Estat, poguéssim aquí establir que tindran una variació equivalent a la inflació. Però, pels motius que li he dit, és evident que no li podem donar suport.

Un altre tema que el senyor Roc Fuentes ha encetat i que hi té relació, però que són temes diferents en el fons, és el tema de la participació sindical en l'establiment de les condicions. Aquest és un vell tema d'Iniciativa per Catalunya; fa molts anys, des que portava aquestes qüestions el senyor Ribó, recordo que sempre vostès han posat molt l'accent..., i és lògic, des de la seva perspectiva ideològica i de la situació en el ventall polític, que vostès defensin, i nosaltres també hi estem d'acord..., però nosaltres hi estem d'acord sempre que –ho hem dit i ho continuarem dient ara–, hi estem d'acord en tant que es respecti la normativa existent en aquesta matèria. Aquelles coses –que no són gaires– que s'ajusten a la normativa, doncs, ja no cal posar-ho, i en les que no s'hi ajusten, evidentment, nosaltres respectem la normativa. Hi ha una legislació, que vostè coneix perfectament, sobre la intervenció de les forces sindicals en la fixació de les característiques i condicions del personal al servei de l'Administració. I això..., ens remetem, per exemple, a l'esmena 203, que és la primera que fa referència a aquesta matèria..., doncs, evidentment, li citava..., hi ha la Llei del 19 de juliol de 1990, sobre negociació col·lectiva i participació en la determinació de les condicions de treball dels empleats públics, que ja ho determina.

Quan parla, en l'esmena..., ah!, bé, en les esmenes 281 i 282, és la mateixa qüestió: vostès pretenen que les organitzacions sindicals intervinguin en la fixació de determinades condicions, que no són exactament les previstes en aquesta Llei, i per tant tampoc ho podem acceptar.

Hi ha una esmena concreta que s'aparta una mica d'aquesta mecànica, que és l'esmena 205, que és la que demana que es comuniqui a la Comissió d'Economia l'oferta pública d'ocupació. Nosaltres entenem, com en altres intervencions que vam fer ahir, que, com que l'oferta pública serà publicada per imperatiu legal al *Diari Oficial de la Generalitat*, no cal pas enviar-ho de forma específica a una comissió del Parlament, perquè tots els diputats i diputades –com els ciutadans del país– podran conèixer amb total transparència aquesta mecànica només consultant el *Diari Oficial de la Generalitat*.

L'esmena 206 també és d'aquelles que deia, de negociació de matèries que no estan incloses en les previsions de la Llei de 19 de juliol. I llavors hi ha un últim tema que ha plantejat el senyor Roc Fuentes, que és el tema de les hores extres. Aquesta és una qüestió, les hores extres, que ha suscitat una certa remor a conseqüència, com comentàvem

ahir, de l'Informe de la Sindicatura. I l'Informe de la Sindicatura explica quina és la mecànica, i, aleshores, sobre això no hi ha res més a dir que el que sempre hem explicat: les hores extres precisament preveuen això, circumstàncies extraordinàries. I jo, si ho vol, no diré que totes, absolutament totes, una per una, de les hores extres que es fan siguin essencials; ara, moltíssimes hores extres s'han de fer. Estalvio fer el reguitzell d'exemples que hem posat cada any, que si els bombers, que si personal sanitari... Hi ha una sèrie de categories que, per la seva naturalesa de condicions de treball, és imperatiu aquest marge de flexibilitat que suposa l'hora extra. Fins i tot ara el meu company, el senyor Sesnilo, m'explicava, en un tema del seu especial coneixement –matèries laborals–, que, per exemple, doncs, en el Departament de Treball hi ha necessitat, moltes vegades, de fer hores extres –fins i tot de personal subaltern– perquè hi ha negociacions en curs de certa importància. Ell m'explicava que la negociació de la SEAT va durar dos o tres dies, durant un cap de setmana; evidentment, és un cas excepcional i esperem que no es repeteixi, però –hi insisteixo– hi ha moltes circumstàncies, moltíssimes circumstàncies que justifiquen això. En tot cas, val a dir –i això ho ha manifestat la senyora consellera de Governació, com a portaveu del Govern en aquestes matèries– que s'ha fet –i es continuarà fent, evidentment– un esforç d'austeritat també en aquest terreny, i per això les xifres que se'm diuen és que hi ha una reducció de més d'un 4% en relació amb l'any anterior.

En tot cas, com ja apuntava també ahir, a través del control nostre, mitjançant aquest organisme tècnic que és la Sindicatura de Comptes, tindrem ocasió de veure si realment aquests propòsits de capteniment del Govern en matèria de limitació al màxim, dintre el possible, de les hores extres, si es compleixen o no. I aleshores vostès, els diputats i les diputades d'Iniciativa per Catalunya, i evidentment tots els altres membres de la cambra, podran judicar si el Govern ha respost a aquesta expectativa, o iniciar vostès les iniciatives parlamentàries que creguin oportunes.

Per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquestes esmenes, com també ja vam anunciar ahir que ens oposaríem a l'adopció de les esmenes que hi ha també sobre aquests articles, procedents d'esmenes del Grup Socialista.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

A l'article 22, totes les esmenes han estat defensades; a l'article 23 succeeix el mateix; a l'article 24, també.

A l'article 25 hi ha l'esmena 204, del Grup Popular. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, esta esmena a l'article 25 –oferta pública d'ocupació– intenta recordar al Departament de Governació, i també al Departament d'Economia i Finances, com a màxim responsable de l'elaboració d'estos pressupostos, intenta recordar que, quan se parla del funcionament dels «serveis públics essencials», com diu l'article, al Departament de Presidència apareix, existeix un comitè director per

a l'organització de l'Administració, que disposa d'un pressupost, enguany, de 123 milions de pessetes. Curiosament, no sabem si té personal –no apareix–; tenen ordinador, tenen mobiliari; gastaran 20 milions en premsa i revistes, i gastaran –com no podia ser d'altra manera– 45 milions de pessetes en estudis i treballs tècnics. La partida de transports ha baixat 20.000 pessetes; la partida de dietes n'ha baixat 22.000; la partida de comunicacions ha baixat 154 milions de pessetes, i la partida de carburants ha baixat 22 milions de pessetes. Esta segona part és un bon símptoma, és positiu, perquè, com que no podran viatjar, segurament se podran dedicar a treballar. En tot cas, esta seria una bona oportunitat per a donar feina i contingut a un comitè que, en la pràctica, no existeix, però que, en canvi, disposa d'unes partides de despesa corrent improductiu de dubtosa justificació, com la majoria d'estes partides que apareixen en el Departament de Presidència.

En el mateix ordre de comentaris, senyor president, lo Grup Popular defensa també les esmenes 254 i 256, referides a l'increment de tarifa de sanejament i cànon de sanejament, i la defensa tal com està expressada en el text del Dictamen, en tant que los preus d'usos domèstics i industrials –tant a la zona A com a la zona B–..., lo Grup Popular incorpora una esmena amb uns preus inferiors al 10% als que preveu lo text articulat.

I també, senyor president, en l'article 34, que el Grup Popular té sis esmenes, les donem per defensades, en tant que tenim indicis que es pot arribar a produir una esmena transaccional, i davant este fet important de transaccionar una esmena, lo Grup Popular, si esta esmena tingués la bondat parlamentària que tots desitgem, retirariem estes esmenes en benefici de l'esmena transaccional que nos han anunciat.

I també, senyor president, aprofitant l'oportunitat de la paraula, per a una qüestió d'ordre, si m'ho permet la presidència, voldria referir-me, per un fet que va passar ahir, a l'article 153 del Reglament, que diu que el públic assistent a les sessions del Parlament ha de mantenir silenci i ordre i no li són permeses manifestacions d'aprovació o desaprovació de qualsevol mena que siguin. Dic això, senyor president, perquè la presidència no se'n va adonar, és evident perquè, si no, no ho hauria permès, però en tot cas, senyor president, les manifestacions d'aprovació i desaprovació, quan vénen, sobretot, de funcionaris, en este cas de funcionaris del Departament d'Economia i Finances, me sembla que haurien de ser els primers, tots junts, de vetllar per la neutralitat i per l'harmonia d'esta cambra. Com que ja hi ha antecedents, als quals no vull fer referència en este moment, del pressupost de l'any passat, senyor president, he volgut cridar l'atenció en relació amb la intervenció que ahir va tindre este portaveu i que es van produir estes manifestacions de desaprovació, desapercebudes, per una altra part, per la presidència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT Moltes gràcies, senyor Curto i Casadó, i li agraeixo les indicacions que m'ha fet, però és una llàstima que no m'ho hagués fet notar en el moment en què es van produir. (Pausa.)

Torn en contra: senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, per fer el torn en contra d'aquest conjunt d'esmenes del senyor Curto. Quant a l'esmena 204, el que diu l'esmena és clar, aleshores la defensa que en va fer el senyor Curto va per un altre camí. El senyor Curto ha criticat el pressupost d'aquest organisme i no ha dit altra cosa. Aleshores, l'esmena el que fa és donar-li una feina addicional. Bé, aleshores, quant al que és l'esmena, que és el que haig de replicar, és clar, la Llei de la funció pública, la 17 del 85, de 23 de juliol, explica la mecànica com s'elabora l'oferta pública d'ocupació, que és precisament la que recull el text de l'article 25. O sigui que el conseller que té competència és el que per raó de la matèria li correspon, en aquest cas a Governació, i s'hi afegeix el tema de l'informe previ del Departament d'Economia, precisament en la línia que apuntava el senyor Curto, de control i coordinació del Govern.

Per altra banda, pel que fa a la demanada intervenció d'aquest comitè, hi ha un decret, de fa molt poc, del 12 de juliol, el Decret número 173, que el senyor Curto coneix perfectament, em sembla, perquè verbalment ha esmenat l'error tècnic del text de l'esmena, perquè el text de l'esmena parla de «comitè assessor», i, quan ell ha parlat, ha parlat de «comitè director», que, com bé sap el senyor Curto, és el canvi de nom que va provocar aquest Decret. I aquest Decret, al llarg del seu text, estipula els drets i les competències que té aquest comitè director de l'estudi de l'organització de l'Administració, i, aleshores, òbviament sabrà el senyor Curto que les seves competències no inclouen aquesta que ell li vol donar.

En definitiva, com que m'ha semblat que el senyor Curto el que volia és manifestar el seu desacord amb el pressupost, sense esperar el debat de totalitat del Departament de Presidència, doncs, bé, no hi tinc res més a afegir.

Quant a les esmenes 254 i 56, que són d'un article molt més enllà, de totes formes, no tinc cap inconvenient, malgrat que hi ha esmenes paral·leles a altres grups, a indicar que el propòsit de capteniment del Govern queda clar en aquest article 33, sobre l'increment de tarifa de sanejament i cànon de sanejament, és un increment molt moderat, si no ho recordo malament, és del 3,5%, i tenint en compte les finalitats a què va destinat aquesta tarifa de sanejament i cànon de sanejament, el Govern no està en condicions d'acceptar, doncs, una reducció addicional, més perquè –i ja sé que això, suposo, també serà objecte de crítica, no, pel que veig, per part del senyor Curto, però possiblement per altres grups– en comissió es va introduir una modificació, precisament a instàncies del nostre Grup, anivellant el percentatge d'increment del consum domèstic i el consum industrial, reduint l'increment inicial previst per a aquest segon. Per tant, en aquest conjunt d'esmenes, aquestes dues esmenes, 254 i 265, doncs, no els podem donar satisfacció.

Aleshores, el senyor Curto ha anunciat la defensa ja feta o retirada d'un conjunt d'esmenes a l'article següent, el del cànon d'infraestructures hidràuliques; el senyor Curto s'ha precipitat una mica, jo mateix li havia dit que no es precipi-

tés, perquè, és clar, això —com apuntava ell, perquè ho hem conversat prèviament— està en funció d'una esmena transaccional que el nostre Grup havia ofert al Grup Socialista, en què es donaria un text totalment refós als apartats 5, 6 i 7, o sigui, pràcticament, a la major part d'aquest article 34, pel que fa referència a la situació dels consumidors de més debilitat econòmica, i això els permetria alleugerir el pagament que havien d'efectuar aquests, i que això substituiria la mecànica, potser complicada, com apuntava la senyora Martí, que estableix el mateix Projecte de llei. De totes formes, jo volia conscienciar el senyor Curto que ho veia difícil, perquè conec la personalitat de la il·lustre diputada que porta aquests temes, per part del Grup Socialista, i, efectivament, quan el senyor Curto explicava això, doncs, el representant del Grup Socialista m'ha vingut a anunciar que no s'admetia la transacció en qüestió. Per tant, en definitiva, si vostès, senyor Curto, en el seu moment, si les dóna per defensades, doncs jo hi faré el torn en contra, com en els anys anteriors, i votarem, arribat el seu moment, el que convingui.

I amb això acabo, senyor president, la intervenció de contestació a les esmenes que acaba de defensar el senyor Curto.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Article 26: l'esmena 207, del Grup d'Iniciativa, la dóna per defensada el senyor... *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, gràcies, senyor president, molt breument, però acumularé les esmenes dels articles 26, 28 i 29. L'esmena a l'article 26, que l'article 26 parla de la integració en el treball, per tant de les previsions perquè els disminuïts..., hi hagi una reserva del 3%, perquè puguin assolir el 2% en les plantilles corresponents, nosaltres el que voldríem saber és si això realment es compleix, i, per tant, demanem i pensem que aquí, d'una manera absolutament justificada, que se n'adoni el Parlament, és a dir que tinguem informe detallat del compliment d'aquesta norma.

En relació amb els articles 28 i 29, nosaltres pensem que aquí hi ha una contradicció molt gran entre el que fa un moment estava defensant el senyor Escudé en relació amb els ingressos. Nosaltres pensem que s'ha de ser molt més estricte, en aquest cas, en la prohibició dels ingressos atípics, i aquí presentem l'esmena 212, tota vegada que aquí, en l'article 28, s'estableix la prohibició de percebre comissions o participacions, amb ingressos o multes, amb l'excepció dels que cobren per aranzel. Nosaltres, naturalment, estem d'acord en això, però pensem que cal anar més enllà i cal suprimir, per als empleats públics, càrrecs electes o de designació que cobrin dedicació exclusiva o completa, les dietes i altres retribucions.

Pensem que això es pot fer, amb independència que se'ns digui que està establert així, perquè això es pot modificar, sens dubte —i és el que proposem—, i que això seria molt més coherent amb aquest nivell d'exigència en la despesa pública, en percepcions no solament dels treballadors, sinó dels càrrecs, etcètera, que diu defensar el Consell Executiu.

L'esmena 213: nosaltres el que pretenem és que els consellers de la Generalitat, quan deixin el càrrec, que tenen dret a una pensió de divuit mesos fins que pot quedar aquesta pensió..., que es pot deixar de percebre, en el moment que hi hagi altres ingressos amb càrrec a fons públics, nosaltres volem que això sigui també si els fons aquests són privats, perquè, en definitiva, del que es tracta aquí, suposo, és de cobrir durant aquest temps aquests ingressos per als ex-consellers, però no es tracta de potenciar que puguin tenir ingressos diversos.

Per tant, pensem que introduir aquesta esmena aniria precisament en la línia que —hi insisteixo— pretén defensar el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies senyor Fuentes. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa referència a l'esmena 207, aquesta reserva es practica, s'efectua en cada convocatòria oficial de plaça —i això es pot comprovar concretament—, i, aleshores, després, és de domini públic, doncs, la resolució d'aquests concursos per cobrir les vacants.

L'experiència històrica demostra que tota persona d'aquestes condicions que s'ha presentat per als llocs de treball corresponents ha estat admesa, i, més aviat el problema, segons se m'indica, és a la inversa: que si en alguns departaments, alguns llocs de treball concrets no es pot arribar a aquests percentatges, no és perquè no s'hagi cobert la possibilitat, sinó perquè no hi ha persones en aquesta situació que vulguin ocupar la plaça, perquè no sols és problema legal, sinó que també és problema de funcionalitat pràctica i de mentalitat social, que a vegades els mateixos companys de treball no veuen clar això i creen un ambient no propici, i hi ha persones que s'abstenen de participar-hi. Però, bé, en definitiva, des del punt de vista legal, aquesta normativa de l'article 26 es compleix en cada convocatòria, i, per tant, doncs, a través de la seva consulta, perquè és pública, doncs, es pot veure, exactament, quin és el resultat, i, en definitiva com hem dit tantes vegades, a través dels mecanismes que dóna el Reglament del Parlament de Catalunya, qualsevol diputat, en casos concrets, o tots, si ho vol, pot obtenir la informació corresponent.

Pel que fa a l'esmena 212, com apuntava el senyor Fuentes, és clar, tracta d'un tema totalment diferent del que diu l'article 28. L'article 28 parla d'ingressos atípics i el senyor Roc Fuentes ens parla de les dietes d'un determinat tipus de personal, d'alt personal al servei de l'Administració. El senyor Fuentes diu: «home, ja sé que hi ha unes normes...», evidentment, és que hi ha unes normes, perquè, és clar, això no es contempla en el pressupost. Aquestes normes, doncs, miri, hi ha l'article 23 de la Llei 30/84, del 2 d'agost, sobre reforma de la funció pública; hi ha l'article 67.4 de la Llei 17/85, del 23 de juliol, de la funció pública catalana; hi ha l'article 19 de la Llei 4/85, del 29 de març, sobre l'empresa pública catalana, i hi ha un decret que ho regula específicament, el 337, de l'any 88, del dia 17 d'octubre..., i és clar tot

aquest conjunt..., fixin-se que no és una norma, sinó un conjunt de normes, perquè en tota Administració s'ha cregut que és útil l'establiment d'aquesta dieta per a assistència a una sèrie d'organismes en què tenen participació oficial i estatutària establerta en cada Departament, d'acord amb una normativa interna i que es publica en el DOGC, i tothom sap, cada alt funcionari, en el cas que s'hi troba, en quins organismes té representació del seu Departament.

No veiem motiu per modificar de cop i volta tot aquest conjunt de normativa universal que estableix aquest dret a la percepció de dietes, amb unes limitacions molt concretes, que contempla aquest reguitzell de normes que jo he esmentat, i, per tant, entenem que no cal modificar-ho.

I, finalment, l'esmena 213 és una esmena de les que ahir es va defensar per part del Grup Socialista, l'equivalent, la 214; és un tema que, efectivament, que recordi, s'ha discutit pràcticament cada any en el pressupost de la Generalitat; la resposta, senyor Fuentes, és, lògicament, la mateixa de sempre. Hi ha dos aspectes: la resposta, diguem-ne, formal i la resposta, diguem-ne, més real o més objectiva. La resposta formal és dir: «escolti, el pressupost el que regula són retribucions públiques, per tant, no tenim per què entrar en retribucions que no formen part del pressupost». Ara, la resposta, diguem-ne, per això parlo de la real, l'autèntica, és que entenem nosaltres –i entén molta gent– que no pot tenir, no té la mateixa consideració una retribució pública i una retribució privada, per moltes característiques. (*Remor de veus.*) No, senyor Farrés, no; perquè un funcionari que sigui conseller, quan acaba de ser conseller i pot tornar a la seva plaça sense cap problema, des del primer dia té una retribució clara, neta i concreta; tindrà un sou base que tenia abans o no, tindrà uns nivells retributius en funció que s'explica d'una sentència del Tribunal Suprem, em sembla que és..., bé, tindrà dietes, si no canviem el text, tindrà una retribució clara i neta i que tothom sap quina és, que serà el cent per cent del que tenia abans des del primer dia. (*Remor de veus.*) En canvi, en el sector privat això és molt diferent i vostè, senyor Fuentes, i jo coneixem a nivell local un cas concretament d'això, un conseller que acaba el seu mandat i torna al sector privat –i, que jo recordi, en aquest moment, al Govern de la Generalitat tots els seus membres són d'aquesta segona condició–, quan tornin, si tornen, a la seva activitat privada, d'un despatx professional o d'una activitat comercial o industrial, allà no els espera ningú, els clients no l'han esperat, i aquell ex-conseller ha de tornar a començar de zero, eh?, i no és viable que el primer mes o el setè mes digui: «escolti, ara de mitjana tinc un 10% més d'ingressos». Per tant aquest és un tema... –ja sé que no hi ha acord–, ara jo m'imagino que el dia, senyor Fuentes, que el Govern de la Generalitat estigui en mans –que també arribarà, suposo– d'una altra força política o d'un conjunt d'altres forces polítiques, aquest article romandrà, perquè és de sentit comú, ens sembla a nosaltres, és assenyat, no és la mateixa situació.

En definitiva, nosaltres –com diu el senyor conseller *sotto voce*– votarem en contra d'aquesta esmena, com sempre hi hem votat en contra.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A l'article 27 hi han dues esmenes, 210 i 211, del Grup Popular. El senyor Curto i Casadó té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, també. L'apartat primer de l'article 27 estableix que si l'ampliació i la creació de plantilles o la reestructuració d'unitats organitzatives –orgàniques, millor dit– se deriven de noves inversions, estes ampliacions, l'increment ha de ser finançat amb despesa d'inversió. En tot cas, manifestar –i segur que coincidim en la filosofia– que la despesa pública mai és prudent minorar-la de la inversió i sí, d'altres dotacions per la major inversió que significa la creació de plantilles.

Quant a la segona esmena de modificació de l'apartat segon, sempre referida –i esta ja és tradicional– amb prioritat per als treballadors, amb prioritat entre els treballadors, és perquè des de la nostra opinió queda indeterminat lo valor i lo significat d'«amb prioritat», no sabem les condicions que han de concórrer per aplicar lo terme «prioritat» i tampoc se concreta quan i qui fixarà lo que és prioritari.

Amb estos criteris, senyor president, donem per defensades ja les esmenes 210 i 211.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 210, a l'article 27.1 ja es recull la minoració de les despeses corrents dels expedients de modificació d'estructures organitzatives que no es deriven de l'entrada en funcionament de noves inversions. Per tant, una part d'aquesta modificació que pretén el Grup Popular ja no és necessària.

I tampoc és necessari el que em sembla que és el moll de l'os de l'esmena 210, que és que digui que: «En qualsevol cas no es poden minorar crèdits que tinguin la naturalesa d'ampliables.» Dic que no cal posar això, perquè si el senyor Curto repassa el que diu un article que ja està aprovat, l'article 4, apartat primer, de forma específica parla de transferència de crèdits en general, diu: «Les transferències de crèdit no poden afectar mitjançant minoracions els crèdits que tenen la naturalesa d'ampliables.» Per tant, doncs, ja ho diu la Llei i seria tècnicament, si més no, no recomanable que es digués exactament el mateix en dos articles diferents de la Llei.

Finalment, pel que fa a l'esmena 211, doncs, el projecte, el que diu l'apartat segon que es vol modificar, dóna prioritat –aquesta també és una esmena tradicional del Grup Popular– als aturats sense subsidi; ara, el que no dóna, efectivament –i ens sembla que és lògic–, és no donar la prioritat, sinó l'exclusiva, com demana la modificació del Grup Popular, perquè diu «entre els treballadors sense subsidi d'atur».

En l'economia d'avui dia hi ha tota una sèrie de feines especialitzades que fan que moltes feines no es puguin fer amb eficàcia amb altres qualificacions i, per tant, es pot donar i es dóna en la realitat a molts llocs de Catalunya que a

l'oficina d'ocupació no estan inscrites com a treballadors aturats sense subsidi persones de les categories o ocupacions que es necessiten en un moment determinat.

Per tant, tot treballador aturat sense subsidi té prioritat, amb l'excepció que, si en una plaça concreta no hi ha ningú aturat, òbviament s'ha de poder donar a altres treballadors que estiguin en actiu en altres empreses.

Per aquest motiu, com sempre, ens oposarem a l'adopció també d'aquesta esmena 211.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 28 té una sola esmena, que ja ha estat defensada. El 29 en té dues que també han estat defensades.

Passem a l'article 30, esmena 217, del Grup Socialista; segons les meves notes no ha estat defensada encara. (Pausa.) Sí, la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Crec que per primera vegada en aquest debat de pressupostos estem davant d'una esmena que, amb tota seguretat, rebrà el vot favorable de tota la cambra perquè prosperi, donats els fets i el contingut d'aquesta esmena.

Aquesta esmena pretén que se suprimeixi —és una esmena de supressió— aquest afegit que té l'article 30 en el seu apartat d, que diu: «Addicionalment, l'aval autoritzat el 1993 i no formalitzat el 31 de desembre de 1993 es pot instrumentar el 1994», relatiu a l'autopista Autema, a l'autopista de Terrassa-Manresa.

Nosaltres pensem que cal la supressió d'això per moltes raons. Si busquem els pressupostos dels últims tres anys podem veure que la suma de les quantitats avalades a aquesta autopista o a aquesta concessionària suma 13.500 milions de pessetes; el 92, 5.567; el 93, 5.433, i es pretenen en el 94, en l'apartat que no demanem la supressió, 2.500 milions de pessetes. Tot això és el que suma 13.500 milions de pessetes. Nosaltres ens preguntem: alguna cosa deu tenir l'autopista Terrassa-Manresa que no tenen les altres autopistes; sembla que totes li pomen a aquesta autopista!

Aquest any han passat un cúmul de qüestions. Fa pocs dies, molt pocs mesos, el Govern de la Generalitat va atorgar una pròrroga a aquesta concessionària de quinze anys més sense cap mena de justificació ni sense cap mena d'inversió; això s'haurà de debatre als tribunals, perquè evidentment hi ha moltes persones i molts organismes i moltes institucions que discrepen de la concessió d'aquesta pròrroga. Però, a més a més, en el debat de pressupostos resulta que hi afegim un aval de 2.500 milions de pessetes i arrossegar els dels altres anys; és a dir —ho repeteixo—, 13.500 milions de pessetes.

Tot això, tots aquests favors o pretesos favors que rep aquesta concessionària, del Govern, van acompanyats d'un munt de problemes a l'entorn d'aquesta autopista. No fa gaires dies, divendres passat a la nit, hi va haver un nou esllavissament de terres, roques, va caure fins i tot podríem dir una muntanya que va envair no solament una direcció de l'autopista, sinó totes dues, és a dir, tres carrils. Per tant, aquest accident, a més a més, voldria recordar als senyors i

senyores de la cambra que és —que el Grup Socialista tinguem comptabilitzats— el cinquè en importància, el cinquè que ha requerit tancaments de l'autopista; un cada any, un cada any des de l'any 89, estan comptabilitzats. Sembla que se sumen, per una part, els problemes d'aquesta autopista quan nosaltres el que creiem, des del Grup Socialista, és que a aquesta autopista no se li haurien de concedir avals, el que s'hauria de fer és tancar-la i intentar trobar una solució. Creiem que això fóra el millor.

Fins i tot avui, a *La Vanguardia* d'avui surt —els el voldria ensenyar, a les senyores i senyors de la cambra— un acudit en el qual figura: «La feina ben feta no té fronteres», «Anirem endavant» i l'esllavissament, que suposo que és el de divendres, i fins i tot em sembla intuir i veure que el primer cotxe és el cotxe de l'alcalde de Manresa, i la primera persona que en baixa em sembla que també, perquè va ser un dels primers a arribar-hi i al qual van caure algunes pedres sobre el seu vehicle. Jo voldria fer avinent a la cambra que em sembla que hem de..., sobretot el Govern tindrà moltes responsabilitats davant aquest problema i crec que no ha passat un accident, encara, perquè aquesta autopista és poc transitada.

Però, senyores i senyors del Govern, tinguin en compte que ha avisat moltes vegades, aquesta autopista, i nosaltres el que creiem que s'hauria de fer —ho repeteixo— no és donar-li aquests avals, sinó tancar-la, i, en qualsevol cas, en aquesta esmena el que voldríem també saber és què és exactament el que vostès avalen amb aquesta suma de 13.500 milions de pessetes, perquè hi ha una dada molt curiosa; evidentment que des del Grup Socialista sabem distingir el que és un aval d'un préstec, però, miri, si amb aquests 13.500 milions de pessetes, que naturalment són un aval, però, si aquests diners s'haguessin invertit en l'autopista, el preu oficial del quilòmetre per autopista, que és entre 1.300-1.400 milions de pessetes, avui tindríem gratis i serien públics ja almenys deu quilòmetres d'aquesta autopista. I, en canvi, no fem això, sinó que el que derivem és l'interès cap a un altre apartat, que és seguir avalant una concessionària que, en principi, segons el nostre criteri, no compleix les premisses sota les quals li va ser atorgada la concessió d'aquesta autopista.

Per tant, nosaltres demanem, en primer lloc, que es retiri, que se suprimeixi aquest apartat, que a més preveu no solament l'aval dels 2.500 milions de pessetes, sinó heretar els de l'any passat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El Grup Popular també té esmenes a aquest article: les 220, 227, 233 i 234. El senyor Curto té la paraula.

El Sr. CURTO I CASADÓ: 220, 227, 233 i 234.

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Estes esmenes afecten més les formes, també, perquè nosaltres diem que si els avals a què fa referència l'apartat primer han de ser autoritzats pel Govern a partir de la proposta conjunta de dos consellers —un d'estos consellers inevitable-

ment, lo conseller d'Economia i Finances—, lo Grup Popular entén que l'acte final que correspon a la seva signatura ha de ser una responsabilitat també del mateix conseller d'Economia i Finances i mai una responsabilitat d'una autoritat o persona en qui es delegui expressament, sobretot per la naturalesa de l'acte que s'està formalitzant. Estem parlant, d'acord amb l'apartat primer d'est article, de límits de fins a 21.715 milions de pessetes, quantitat, des de qualsevol punt de vista imparcial, suficientment important com per evitar les delegacions d'este tipus de responsabilitats.

L'esmena 227 modifica lo límit del 3% de la quantitat global autoritzada pel 2% que preveu la Llei de finances públiques de Catalunya.

I les dues esmenes que es concreten en nous apartats de l'article 30 pretenen exercir un control trimestral, tant en lo relatiu a les autoritzacions de 1994 com al volum dels avals en vigor, concretant los beneficiaris i els seus imports.

La filosofia d'estes dues últimes esmenes té com a objectiu la compareixença trimestral del conseller, a diferència del contingut de l'article 9, que parla d'una memòria trimestral explicativa; és a dir, és una esmena similar a la que vam discutir ahir de la compareixença trimestral del conseller, lo que passa és que esta vegada en lloc de vindre amb los rebuts dels telèfons i de l'aigua i del gas sota el braç, lo conseller, a la Comissió, hauria de venir, sota el braç, amb tota la relació d'avals.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. El Grup d'Iniciativa té les esmenes 221, 230 i 223. El senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, és conegut que nosaltres considerem que la política d'avals del Govern de la Generalitat de Catalunya és una política, ha estat una política dolenta, ha estat una política que no ha complert, que no compleix els objectius que pretenen els avals de la Generalitat, perquè, contràriament al que alguna vegada s'ha pogut entendre, nosaltres no som contraris a una política d'avals de la Generalitat a determinades empreses, nosaltres al que sí som contraris és a la utilització que s'ha fet dels avals, a una política gens transparent, a una política desencertada i a una política que entenem nosaltres que en molts moments ha fet una utilització absolutament inadequada —per no dir paraules més gruixudes— dels diners públics.

Per tant, nosaltres, pretenent que es compleixin aquests objectius per revitalitzar la nostra economia que han de complir els avals de la Generalitat, el que pretenem amb aquestes dues esmenes és que es doni compliment al que marca la Llei —aquella Llei tan citada pel senyor Escudé— de finances públiques de Catalunya, que estableix clarament en els casos que no s'ha d'avaluar solidàriament, és a dir, les empreses privades. I, per tant, la nostra esmena marca que solidàriament no es poden avaluar les empreses privades, sí subsidiàriament; sí, per tant, que es poden fer segons avals, que és el que planteja la següent esmena nostra; és a dir, que es doni compliment estricte al que assenyala la Llei i, alho-

ra, que es segueixi una política clara, transparent i tendent a complir aquests objectius dels avals, de revitalitzar la nostra economia i no caure —com nosaltres pensem que s'ha caigut moltes vegades— en una política clientelar, que el que ha fet és —hi insisteixo— malversar diners públics, malversar diners públics que s'han d'utilitzar adequadament per potenciar la nostra economia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Per fer el torn en contra a les esmenes de l'article 30, sobre avals. Hi ha una sèrie d'esmenes, d'Esquerra Republicana i socialistes, que ja vam debatre el dia d'ahir, i, per tant, em limitaré a comentar les esmenes que s'han defensat suara.

En primer lloc, tenim l'esmena 217 del Grup Socialista. És una defensa, la que s'ha fet d'aquest contingut, que a mi m'ha donat molta satisfacció perquè m'ha permès veure que, efectivament, la senyora Martí té sentit de l'humor. Ara, al mateix temps, m'ha deixat una mica preocupat perquè veig que el meu company, el senyor alcalde de Manresa, no ha arribat; igual, senyora Martí, ha estat sorprès per la sisena allau, eh?

Companys meus que, com que no tenen la petita càrrega de debatre els pressupostos de la Generalitat, tenen lleure per veure els programes televisius em diuen, a cau d'orella em deien que, si vostè hagués vist ahir un determinat programa a base de senyores i ministres, potser algunes de les afirmacions que ha fet vostè potser no les hauria fet, sobre el tema de costos. Potser sí, el senyor Martí Carnicer diu que sí, i, com que la coneix bé, jo suposo que sí, que vostè és impertèrrita a tot el que puguin dir les senyores i els ministres.

Bé, en tot cas, la senyora Martí ha fet una afirmació que no em sembla massa clarivident perquè ha dit: «Aquesta vegada és una esmena, l'esmena 217, que rebrà el suport de tota l'oposició.» Miri, senyora Martí, si vostè hi va ser present..., de tota la cambra! Amb això, així, no és gens clarivident, perquè no l'obtindrà d'aquesta banda; segur que no. Aleshores, és clar, això costa molt poc d'afirmar, perquè és clar, la senyora Martí suposo que sap que hi ha una esmena, la 216, d'Iniciativa per Catalunya, frontalment en contra, que ja la vam debatre; hi ha l'esmena 218, d'Esquerra Republicana, que ja la vam debatre, frontalment en contra, i, a part d'això... Sí, potser vostè en aquell moment no hi era, però ja les vam debatre; el que passa, senyora Martí, és que potser vostè no hi era en aquell moment. Bé, aleshores, que jo recordi, en totes les votacions que s'han fet en aquest debat de pressupostos, a part del convenciment o de l'adequació a les esmenes pròpies, o al consentiment a les esmenes d'altres grups, hi juga evidentment el que en podríem dir «la cortesia parlamentària» entre l'oposició, i això fa que, sistemàticament, els grups de l'oposició, estiguin d'acord o no massa en desacord amb esmenes d'altres grups de l'oposició, les votin totes sistemàticament. Recordo que ahir només hi va haver —i em va donar molta satisfacció— unes úniques

esmenes, la 27 i 28, aquelles de «la meva obsessió» —no la del senyor Curto: de la meva obsessió—, que es va quedar sol, el Grup Popular, defensant aquelles esmenes, perquè realment era un cas excessiu de no-adequació a les conveniències, però en tots els altres casos les esmenes s'han defensat totes elles conjuntament. Bé, hi insisteixo, senyora Martí, si vostè hagués estat present a la cambra quan vam debatre les esmenes 216 i 218, sabria quina és la resposta que dona el nostre Grup, i que és la mateixa que li dona a vostè.

Això és conseqüència de l'existència de l'article 10 del Decret 350/86, que estableix uns determinats límits a la concessió d'avals, i, quant al tema de fons, doncs —evidentment, vostè no ho pot ignorar—, hi ha unes condicions de finançament i de manteniment, assegurança de l'equilibri financer de les concessions d'autopistes, de les antigues concessions d'autopistes, que són aquelles regulades per l'antiga Llei número 8 de l'any 72, del 10 de maig. Per tant, el que fa el Govern de la Generalitat és complir els seus compromisos com a concessionari d'una determinada autopista.

Per altra banda, el senyor Curto ha defensat un conjunt d'esmenes, la 220, 27, 33 i 34... (*Pausa.*) Ah!, per defensades? (*Veus de fons.*) Ah!, ben defensades? Evidentment! És que el senyor Curto defensa sempre bé les seves esmenes. Aleshores, podem discrepar de l'entusiasme i el vocabulari amb què les defensa, però, que les defensa ben defensades, evidentment; no ho he posat mai en dubte.

L'esmena 220 és una esmena antiga, de les que ben defensat..., ha fet al llarg dels anys; que és un tema que ens sembla molt menor i que també és de comprensió de l'esmena. Què diu aquest apartat de l'article? Diu que el Govern ho aprova i, aleshores, diu que la normativa corresponent, diu: «ha de ser signada pel conseller d'Economia i Finances o per l'autoritat en què es delegui». És clar, la signatura és un acte formal; és purament la materialització d'un acord previ, i en aquest acord previ és en el que és bo que hi hagi el Govern, que hi sigui el conseller d'Economia, que és el que rep l'atribució, etcètera..., però, l'acte material de la signatura, el poden fer altres persones, i, per tant, entenem que no cal que *expressament* el Govern delegui una persona concreta per materialitzar aquest acte.

L'esmena 227..., aquesta és una esmena que la vam comentar, en certa manera, quan feiem el debat amb el Grup Socialista sobre l'esmena 226. El Grup Socialista era molt més col·laborador que vostè, senyor Curto, perquè és el tema que hi ha un límit del 3% però que el text, lletra a) de l'apartat 4, diu que *excepcionalment* el Govern podrà ampliar aquest 3%, i el Grup Socialista feia una esmena suprimint aquesta excepcionalitat. Per tant, el Grup Socialista entenia raonable aquest topall del 3%; en canvi, vostè és molt més rigorós, perquè el redueix al 2%. Aleshores, l'argumentació que jo donava al Grup Socialista, de dir: el 3% pot ser apropiat en la immensa majoria dels casos..., però hi pot haver circumstàncies que aquest 3% sigui insuficient, i per això en grans empreses aquest 3%, per més que a persones de pocs recursos econòmics, com el senyor Curto i jo mateix, ens pot impressionar..., però per a una empresa amb

unes necessitats de finançament una mica considerables aquest 3% no soluciona absolutament res. I, aleshores, imagini's, si ens vam oposar que el Grup Socialista limités la possibilitat que excepcionalment es pogués superar el 3%, amb quina més intensa força no ho farem amb vostè, que demana, al contrari, una reducció al 2%.

Les esmenes 233 i 234 és el tema de la rendició de comptes. Vostè parlava de la cartera sota el braç, portant els papers...; ara, nosaltres entenem que, al marge del que digui la llei, i completant i ampliant les obligacions que estableix la normativa genèrica sobre aquesta matèria..., li voldria recordar que hi ha un apartat novè, en aquest mateix article, que ja explica exactament el que entenem que és correcte que faci el conseller, que és trametre trimestralment a la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament una memòria explicativa sobre la concessió d'aquests avals, que ha d'incloure les característiques, el volum d'operacions realitzades, la incidència sectorial i territorial d'aquestes i el resultat de la gestió realitzada pels esmentats instituts. Entenem que això és el que correspon, que això simplifica molt la feina de control dels diputats perquè ja dona elaborada tota la documentació, i no portar una documentació en brut, que comportaria que cada grup hagués de reelaborar-la per al seu propi funcionament. I voldria recordar-li que és precisament una de les poques ocasions que aquesta reivindicació constant de la informació trimestral, doncs, aquí el Govern va ser sensible a l'argumentació, i per això en aquest apartat nou s'hi posa. Nosaltres entenem que això és suficient i que no cal anar més enllà.

Finalment, hi ha les esmenes 221, 23 i 30, que ha defensat el Grup d'Iniciativa.

El Sr. FUENTES: Perdó, l'esmena 230 no l'hem defensat, però...

El Sr. ESCUDÉ: Ah!, no l'ha defensat encara... Perdoni, perdoni. No, no; escoltarem el que digui...

El Sr. PRESIDENT: L'esmena 230 jo la tinc per defensada.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, sí, jo també l'havia apuntada, però és igual, senyor president, el senyor Farrés tindrà ocasió..., o qui sigui..., em pensava que era el senyor Farrés qui la defensaria. Bé, bé, doncs, si només s'ha defensat la 221 i 23, parlarem d'aquestes.

La 221 és el tema del caràcter solidari o no dels avals. Això, ja ho vam debatre amb l'esmena 222, del Grup Socialista, i amb les esmenes, si no ho recordo malament, d'Esquerra Republicana. En aquest tema del segon aval, ja vam dir que no hi ha peticions, perquè les entitats financeres no accepten aquest caràcter, que és un aval molt..., d'una força molt limitada, molt reduïda, i, per tant, entenem que no és viable.

I quant a l'esmena 223, és exactament igual pel que fa referència a l'Institut Català de Finances; torna a ser el mateix tema del segon aval. Per tant, ja com vam dir al Grup Socialista, nosaltres entenem..., no perquè sigui una satisfacció, perquè, realment, seria molt més favorable al patrimoni i a la tresoreria de la Generalitat fer segons avals, però

és que al mercat no es dóna; al mercat els proporcionadors dels recursos no l'accepten, volen la plena garantia de la Generalitat, i, per altra banda, com vam dir al Grup Socialista, no hi ha ni una sola petició que històricament s'hagi rebut d'un segon aval.

I, per tant, de cara a l'esmena 230, quan arribi el moment, doncs, ja la contradirem, si podem.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí, la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, jo voldria demanar la paraula un moment, si pot ser, per contradiccions respecte a una qüestió de l'esmena 217, perquè la podríem retirar, si aquestes contradiccions fossin tals. Puc...? Puc intervenir, senyor president?

El Sr. PRESIDENT: Sí; sobretot si té aquesta finalitat tan lloable.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí; molt breu. Miri, l'esmena..., el senyor Escudé ha dit que l'esmena socialista 217 era contradictòria amb l'esmena 216, d'Iniciativa per Catalunya, i amb la 218, d'Esquerra Republicana. Nosaltres entenem que no són contradictòries, sinó que són complementàries. I, si el senyor Escudé creu que són contradictòries, el Grup Socialista estem disposats a retirar la nostra esmena i a votar a favor de les altres, si són acceptades pel grup de la majoria.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Senyor Escudé...

El Sr. ESCUDÉ: Senyor president, retiro allò que he dit abans, que la senyora Martí tenia sentit de l'humor. Si vostè llegeix, senyora Martí, l'esmena 218, és idèntica a la de vostè. Jo no he dit que era contradictòria, sinó que jo —que jo, senyora Martí, escolti'm bé—, jo he dit que jo vaig contradir ahir, en els debats que vam fer amb el Grup d'Iniciativa i amb el Grup d'Esquerra Republicana, esmenes iguals o similars a les seves, i que per això ara no faria una contradicció a la seva esmena, i que li recordava, doncs, a més, el Decret aquest, etcètera, i el bàsic, que és el que vam explicar als altres.

Ara, senyor president, aquí hi ha una esmena, la intervenció de la senyora Martí em recorda —i el fet que hem deixat pendent encara la 230— que hi ha una esmena —229— que el Grup Socialista no ha defensat en cap moment i que correspon a aquest article, a la lletra c de l'apartat quart, i voldríem saber, doncs, abans de definir-nos, quina explicació se'ns dóna.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martí Carnicer ens ho aclarirà. (Pausa.) L'esmena 229.

El Sr. CARNICER: No, senyor president, la 229 no l'havíem defensat perquè enteníem que entrava en el bloc d'esmenes de caràcter social que es van defensar durant el dia d'ahir, i la meua intenció era donar-la per defensada. Per tant, es pot sotmetre a votació en el moment que ho considerin convenient.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Així ho considerava la presidència. El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo vaig intentar escoltar atentament les explicacions de la senyora Barrenys sobre aquests temes, i vaig veure que aquesta esmena no la defensava. I el meu company, el meu copilot pressupostari, reafirma que no va ser objecte de defensa. A part de la curiositat que sempre procurem en el debat d'esmenes, és que el debat d'aquesta esmena m'interessava perquè és la primera esmena que fins ara hem trobat que ens dóna satisfacció i que entenem correcta, i per això volíem anunciar que la votaríem a favor, i no teníem ocasió de fer-ho.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. El senyor Fuentes podria defensar..., o la senyora Mayol, el Grup d'Iniciativa pot defensar l'esmena que consideràvem defensada, la 230, no? (*Remor de veus.*) Sembla que tots els copilots estaven d'acord que estava defensada, però vostès tindran la raó, perquè, si no l'han defensat, no l'han defensat.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Molt breument, és per expressar el desacord en la concessió d'un aval a l'Hospital General de Catalunya. Així ho vam manifestar quan vam debatre en aquesta cambra el Projecte de llei d'ampliació de crèdit públic de la Generalitat de Catalunya per al 93. Hi ha, fonamentalment, dues raons, que jo molt breument expressaré, que és que al nostre parer es canalitzen i destinen recursos públics —en aquest cas la concessió d'un aval és un recurs públic— a una empresa que té una viabilitat econòmica més que dubtosa, tant en l'actualitat com en el futur. A nosaltres ens sembla que es tracta d'una solució financera que desnatura la concessió de l'aval, ja que quan es concedeix un aval des del sector públic hi ha d'haver el màxim de garanties que aquest realment ajudarà veritablement a fer reeixir un projecte empresarial, i més quan aquest projecte empresarial el que ofereix és assistència sanitària, no?

En aquest sentit, jo ja vaig dir-ho en el seu moment que aquest projecte empresarial havia estat qualificat pel mateix conseller com un gran somni i que aquest gran somni tenia un problema no només de gestió, sinó de concepció. Avui diuen els experts que perquè una entitat d'aquest tipus pugui funcionar ha de tenir com a mínim quatre-centes persones que hi estiguin vinculades, i estem parlant d'una entitat que en té setanta-cinc. En aquest sentit, no pot ser que cada mútua tingui el seu hospital i no existeixen, veritablement, garanties que aquest projecte sigui viable.

Per aquests motius i perquè realment hi ha molts altres hospitals que segurament sí que tenen una funció molt important i són molt viables i sel's hauria de donar més suport el nostre desacord amb aquest aval.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. Ara pot fer el torn en contra d'aquestes esmenes.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Bé, aquesta esmena 230, com bé diu la senyora Mayol, doncs, regula

el tema dels avals a l'Hospital General de Catalunya. Aquest és un tema que realment hi va haver, doncs, importants discrepàncies a diversos nivells i a diverses iniciatives representades per vostè i per altres membres —que per això em pensava que la defensaria un altre senyor diputat—, doncs, per altres membres del seu Grup, sobre la situació de l'Hospital General de Catalunya.

Jo el que li voldria dir només és que si vostè llegeix, repassa el text, aquest text s'hi posa, precisament, per establir-hi una limitació, que és el manteniment del risc màxim de l'aval d'acord amb aquesta normativa legal. Perquè, és clar, les operacions de crèdit ja hi són. Aleshores el que no tindria sentit —entenem nosaltres—, senyora Mayol, és que en una operació en curs retiréssim aquest risc, aquest topall de risc, que seria perjudicar la situació possible de la Generalitat i al mateix temps, evidentment, faria inviables aquestes operacions de crèdit. I nosaltres, i suposo que no sols nosaltres, tenim interès, per una sèrie de motius, que va explicar a bastament el conseller de Sanitat i Seguretat Social, creiem que ha de merèixer suport i que ha de reeixir finalment, amb totes les dificultats que vostè ha explicat i que segurament podríem tots ampliar.

I per tant, doncs, un aval entenem que ha d'estar vigent durant tota la duració del crèdit, i per tant no podem ara, a mitja operació, retirar aquest aval. Per aquests motius, òbviament, nosaltres demanaríem votació separada, no d'aquesta esmena perquè pensem votar en contra, evidentment, però si que almenys nosaltres demanaríem votació separada de l'esmena 229, perquè, com he apuntat, desitjaríem poder-la votar favorablement.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'article 31; el Grup d'Iniciativa per Catalunya té les esmenes 235, 237, 242, 243, 244, 245, 247 i 248. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Sí, senyor president. He de començar demanant disculpes per si abans les meves paraules han portat a confusió. De tota manera, jo diré les esmenes que defensaré ara textualment, i les altres seran defensades per altres companys. Jo defensaré les esmenes 235, 237, 248 i dues que són la 250 i la 252, perquè són de creació de nous articles, però, 31 bis, i per tant, si m'ho permet la presidència, les acumulem amb aquestes, perquè van en la mateixa línia.

Bé, aquí es tracta de les operacions d'endeutament i, certament, l'article 31 també és un dels paradigmàtics dels pressupostos; és un dels articles on, certament, també es poden palesar amb molta claredat quines són algunes de les prioritats polítiques del Govern i també dels grups de l'oposició; és a dir, quins són aquells aspectes en què pensem que cal un endeutament i quines són aquelles altres partides o, en definitiva, aquelles actuacions que no requereixen aquest endeutament.

Les meves esmenes, el que pretenen aquí és introduir bàsicament alguns mecanismes de control, de millora de la gestió en les operacions d'endeutament, i després esmenes

que defensaran els meus companys entren ja en aspectes molt més concrets.

La nostra esmena 235 pretén impedir que l'endeutament autoritzat el 1993 i no formalitzat es pugui incrementar el 94. Home, no oblidem que estem parlant d'uns pressupostos d'austeritat i de rigor i que, per tant, aquesta austeritat i aquest rigor s'han de palesar en tots els àmbits.

L'esmena 237 fa referència als crèdits de tresoreria. Malauradament, cada any ens veiem obligats a presentar alguna esmena, però si l'any passat el percentatge del 7% per a nosaltres ja era excessiu, aquest any quasi quasi l'han doblat i el passen al 12%. Nosaltres pensem que aquest 12% d'un estat de despeses de més d'un bilió i mig de pessetes són molts diners i que ens sembla inacceptable, i pensem que el 5% ja és una xifra suficient.

La nostra esmena 248 fa referència a l'obligació establerta en el text que durant el primer mes de l'exercici pressupostari els organismes autònoms no financers i les entitats públiques han de remetre al Departament d'Economia i Finances els projectes d'inversió que es proposin finançar amb l'endeutament. En això, naturalment, hi estem d'acord, però pensem que cal informar-ne també al Parlament.

L'esmena 250 pretén millorar el coneixement per part del Departament d'Economia i Finances de la situació d'endeutament dels organismes autònoms, les entitats públiques i les societats mercantils mitjançant la tramesa mensual de les dades sobre la seva situació financera.

Finalment, l'esmena 252 és de creació d'un nou article que pretén que la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost del Parlament rebi informació trimestral del grau d'execució del programa d'inversions de la Generalitat, de les operacions d'emissió de deute, de la concessió i cancel·lació d'avals, i mensualment del grau d'execució dels capítols pressupostaris, de les modificacions aprovades per adoptar el funcionament de les noves inversions, de les contractacions d'estudis i dictamens i de la concessió de subvencions. És a dir, nosaltres pretenem amb aquesta esmena recollir aquelles qüestions que hem anat explicitant al llarg dels pressupostos, aquesta necessitat d'informació, de coneixement i de control per part del Parlament.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. La 242, del Grup d'Iniciativa, qui la defensa? El senyor Gimeno té la paraula. En defensa alguna més?

El Sr. GIMENO: Sí, gràcies, senyor president. Defenso la 242, 43, 44 i 45.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GIMENO: Són conceptes diferents, evidentment, però com que estan seguides les defensaria una darrere l'altra.

La primera és una esmena que simplement el que fèiem era complementar unes inversions que des del Departament de Medi Ambient enteníem que s'havien de destinar a funcions pròpies del Departament de Medi Ambient, ja que enguany s'ha vist considerablement minvada la seva capacitat

operativa. I llavors el que proposàvem en diverses esmenes era reduir pràcticament 1.000 milions de les transferències a la Junta de Residus del Departament de Medi Ambient a actuacions pròpies del Departament. Com que les esmenes que vam defensar no van tenir la sort de ser tingudes en compte per la majoria, és obvi que això significaria, en no haver-se donat cap baixa, significaria un increment de 1.000 milions de pessetes a la Junta de Residus. Com que tampoc no és aquesta la nostra voluntat, ja que la idea era que no se li minvés la capacitat d'actuació, però el que ens preocupa en tot cas és l'efectivitat en el funcionament de la Junta de Residus —i això tindrem més oportunitat de fer-ho dintre de l'esmena concreta a la Junta—, ja en parlarem llavors. El que vull dir és que, no havent-se produït la baixa, decauria i retirariem aquesta esmena, la 242.

La 243: el que plantejem és suprimir un paràgraf que planteja autoritzar un endeutament addicional a la Junta de Sanejament de 5.000 milions de pessetes per atendre inversions efectuades durant l'exercici de 1993. El que entenem és —per dir-ho suaument— que hi ha hagut una mala gestió; hi ha hagut una mala gestió ja que, si s'ha promogut, s'ha subhastat i s'estan executant obres sense que existeixi una dotació pressupostària, el que diem és: «Tapem un forat de 5.000 milions, que s'ha originat i que no l'hem normalitzat durant l'any 93», això és una actuació manifestament il·legal. Llavors, tampoc no és una qüestió menor; 5.000 milions de pessetes de desviació pressupostària és un forat prou considerable. I el que es proposa aquí és legalitzar a pilota passada, és a dir després d'haver-se produït aquest fet. A Iniciativa no li sap greu que la Junta de Sanejament sigui un organisme actiu, eficaç, àgil, tot el que vulguem; el que ens sap greu és la fórmula que s'ha emprat per a produir-se aquesta legalització a posteriori d'aquest increment de dotació pressupostària.

La 244, en tot cas, diríem que pràcticament és la gestió o la conseqüència contrària a l'activitat de la Junta de Sanejament. El que es planteja aquí és que l'Idiada, l'Institut de Desenvolupament de l'Automòbil, el que faci és que els diners que l'Idiada no s'ha gastat durant el 93, sel's gasti dins del 94. En tot cas, per comparar si la Junta de Sanejament, que actua a moltes parts del territori, pràcticament des de les comarques més al sud fins al nord, tot el seu territori, tot el territori de Catalunya és l'àmbit d'actuació de la Junta de Sanejament, ha estat capaç de ser àgil, excessivament àgil en la seva gestió. En canvi, l'Idiada, que actua en un lloc molt concret, que no té tants de problemes de tramitacions administratives, en canvi, no s'ha gastat els diners que tenia previst fer-se durant l'any 93. Entenem que si hi ha molta menys complexitat de gestió, si no ha estat necessari o no ha estat prioritari durant l'any 93, potser en un any de recessió, com és l'any 94, també podria replantejar-se el funcionament d'aquest organisme i que, encara que ha estat un organisme mimat pel Govern, potser caldria reconsiderar si és necessària aquesta inversió acumulada per a l'any 94 del que no ha fet, del que no ha prioritzat o del que no ha estat capaç de realitzar per a l'any 93.

I finalment, la 245, em sembla..., jo diria que em sembla ridícul, em sembla insignificant que es doni una capacitat d'endeutament a l'IRTA, a l'Institut de Recerca i Tecnologia Agroalimentàries, per valor de 70 milions. Tots sempre estem parlant de deutes de milers de milions en qualsevol de les empreses. Pensem que aquests 70 milions que se li autoritzen d'endeutament a l'IRTA podrien fer-se des de qualsevol transferència del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca i que no caldria recórrer al deute. Ara bé, ja que hi ha la proposta, el que plantejem és que aquí sí que podrien, posats a endeutar, podrien posar 100 milions més. En quin sentit? Òbviament, perquè l'agricultura, en aquests moments, després de la nova política agrària comunitària, després dels recents acords del GATT, ha de reestructurar quin és el seu funcionament, quins són els seus objectius. És a dir, hi ha d'haver un canvi de mentalitat i un canvi de mentalitat vol dir un canvi de certes pràctiques productives. Potser es parla de desintensificació de conreus; es pot parlar de recuperació de varietats rústiques més o menys locals; es parla de mecanismes de defensa natural, és a dir no agressores al medi ambient; de la rusticitat natural dels conreus. Llavors, aquests aspectes són els que es podrien implementar dins de l'Institut com a noves activitats investigadores de l'Institut, i per això diem: posats a fer, posem-li una dotació més notòria, menys ridícula i almenys que l'Institut sigui un organisme actiu de cara a aquesta nova orientació de la política agrària comunitària.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. L'esmena 247, del Grup d'Iniciativa, que és la darrera que queda...

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, perdó, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: Sí.

El Sr. ESCUDÉ: Hi ha l'esmena 236, del Grup Popular...

El Sr. PRESIDENT: Sí, és que primer fem totes les d'Iniciativa.

El Sr. ESCUDÉ: Ah!, bé, bé, perdoni.

El Sr. PRESIDENT: És la darrera que queda d'Iniciativa. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president. Per expressar el nostre desacord amb l'autorització d'un endeutament a llarg termini en qualsevol modalitat per un import de 14.000 milions de pessetes per atendre insuficiències d'exercicis anteriors de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, endeutaments que tindran, a més, l'aval de la Generalitat. Nosaltres estem en desacord amb aquesta autorització d'endeutament. Això és clarament un forat, un forat que el que fa és expressar..., vostès diuen insuficiència d'exercicis anteriors, a nosaltres no ens val aquesta argumentació, entre altres coses perquè hauríem de conèixer si aquestes insuficiències s'han produït a partir d'una inversió o són un endeutament produït a partir de despesa corrent, que seria enormement preocupant, qualsevol de les empreses de què vostès a vegades parlen els aconsellarien que no tinguessin un endeutament per despesa corrent.

En aquest sentit, l'argument que vostès poden fer servir és la competència a les televisions privades, el que passa és

que nosaltres plantejem que si aquí hi ha una manca d'ingressos, evidentment s'ha de readequar la despesa en funció d'aquests ingressos que han de tenir. El que no pot ser és que per la via de l'endeutament es faci aflorar un forat, que equival, per exemple, per exemple, per dir un exemple, gairebé a totes les transferències corrents que fan totes les conselleries de la Generalitat als ajuntaments; és una quantitat equivalent. Estem parlant de 14.384 milions i la quantitat aquesta de transferències corrents són 16.000 milions. He dit equivalent, no he dit idèntica, és clar, estem parlant d'una quantitat molt i molt important, quantitat, per exemple, superior al pressupost que té el Departament de Medi Ambient. És clar, vostès diuen i ho va dir el conseller d'Economia el dia de la presentació del pressupost, que era prioritari; és clar, prioritari hi ha moltes coses. El senyor Escudé s'ha passat tot el dia dient que hi havia moltes coses prioritàries que no se'ls podia donar suport perquè hi havia problemes pressupostaris. És clar, crec que és un bon exemple d'una manca de rigor i d'una manca d'austeritat del pressupost.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. El Grup Popular, per defensar l'esmena 236.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Evidentment, senyor Escudé, tenia raó en la seua última intervenció, des de la distància entre Terrassa i Tortosa vostè i jo coincidim en la poca fortalesa de les nostres economies domèstiques, però és igual, no tenim peles però som bons xiquets, tenim salut, tenim vigor i tenim esperança en la immensa glòria, eh? (*Remor de veus.*)

L'apartat primer de l'article 31 assenyala que serà lo Consell Executiu, a proposta del conseller d'Economia i Finances, qui emetrà deute públic per un import màxim de 107.000 milions de pessetes per al 1994. I l'esmena del Grup Popular modifica este apartat primer també en les formes i en lo sentit que en lloc d'aprovar lo Consell Executiu a proposta del conseller d'Economia i Finances sigui el Parlament qui aprovi a proposta del Consell Executiu. I, a més, la nostra esmena afegeix, va més enllà, diu que el Parlament fixarà les característiques de l'emissió, fixarà el tipus d'interès i fixarà la destinació de la despesa d'inversió. Per què proposem esta modificació? En primer lloc, ho proposem perquè l'article 19 de la Llei de finances públiques de Catalunya preveu que sigui el Parlament qui aprovi, diu, la creació de deute públic o qualsevol altra apel·lació al crèdit públic, això en primer lloc. En segon terme, ho proposem perquè la Llei de finances públiques de Catalunya diu molt clarament que si el Parlament no determina lo tipus d'interès, este seria establert pel Consell Executiu, és a dir, la llei implícitament i explícitament dona prioritat al Parlament. I nosaltres veiem que aquí ni una cosa ni l'altra, no només lo Projecte de llei que el Govern presenta impedeix que el Parlament fixi el tipus d'interès, perquè el fixa naturalment el Consell Executiu, sinó que el Consell Executiu tampoc fixa el tipus d'interès. Per una part, nos diuen: «vostès, com a Parlament» —nos diu el Consell Executiu— «de Catalunya,

encara que la Llei de finances digui que sí, nosaltres que manem diem que no». I nosaltres, des del Grup Popular, diem: com a mínim una mica d'habilitat, encara que només sigui per a mantenir posicions formals, per a guardar les formes davant de l'opinió pública i sobretot davant del mateix Parlament de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Esmena socialista, la número 246, a aquest article 31.

El Sr. CARNICER: Senyor president, aquesta esmena es fa en relació amb l'endeutament de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, per satisfer resultats negatius d'anys anteriors. De fet, amb la meua intervenció inicial, en parlar dels criteris generals que havien d'instrumentar o que consideraven que havien d'instrumentar-se en aquest pressupost ja vaig intervenir en relació amb aquesta, per tant, reproduint el que vaig dir en aquell moment, la dono per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carnicer. Torn en contra, té la paraula el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Seguiré l'ordre que a mi em sembla més adequat quant a debat, que és seguir els temes i no els grups parlamentaris.

Aleshores, quant a l'apartat primer de l'article 31, hi ha dues esmenes, una d'Iniciativa i una altra del Grup Popular. Iniciativa el que pretén és suprimir recollir endeutaments autoritzats de l'exercici anterior que estiguessin pendents de materialitzar el 31 de desembre. El senyor Roc Fuentes ens ho ha criticat fortament en la línia aquesta de la unitat anual. Bé, aquesta és una pràctica usual, que ens sembla que simplifica i agilita la tramitació, i, en definitiva, no és més que aquesta la finalitat que té aquest paràgraf, que és formalitzar l'endeutament que s'hauria d'haver formalitzat els darrers dies de l'any i que per raons materials encara no ha pogut ser materialitzat per ser destinat a finançar inversions, que és un tema que ens sembla que en la lluita contra la situació econòmica actual seria positiu que rebés el suport de tot-hom. En definitiva, no crec que sigui un tema tan transcendent, ja que, segons m'informen els tècnics d'Economia i Finances, això comporta o suposa una quantia de 1.122.668.000 pessetes; són tots els romanents que hi ha —hi insisteixo—, per motius materials de signatura, no s'han pogut formalitzar els avals, i entenem que és bo que s'hi mantinguin.

L'esmena del Grup Popular és d'una altra naturalesa, és d'una magnitud molt més important. El senyor Curto o el Grup Popular el que pretén amb aquesta esmena són dues coses diferents, la cosa més clara, ens sembla, de discutir és el segon apartat, el que diu que el Parlament fixarà les característiques, el tipus d'interès i la destinació de despeses d'inversió. És clar, el tema, el tema que el Parlament fixarà les característiques i el tipus d'interès, això, des d'un valor importantíssim, com és el senyor Curto i el seu Grup, de la iniciativa privada ens sembla sorprenent, perquè el senyor Curto suposo que sap perfectament que els tipus d'interès, les característiques d'aquestes operacions financeres no..., què més voldríem, potser des d'actituds més intervencionis-

tes, que les fixés el Parlament! Les fixa el mercat. Per tant, el Parlament podria dir el que volgués, que no serviria absolutament per res. (*Remor de veus.*) Ara, al final parla de la destinació de despeses d'inversió, com més amunt parla que també fixarà el Parlament l'ús de l'endeutament; és clar, això no s'ajusta a la legislació, no s'ajusta a l'article 8 de la Llei de finances públiques de Catalunya, no s'ajusta a la LOFCA, perquè per definició els endeutaments han de ser dedicats a inversions, el que enlloc diu de la legislació, òbviament, és quin d'aquests usos, no es pot predeterminar, es fa un endeutament per a tal obra, un altre endeutament..., això s'aparta de la normativa general i universal que hi ha sobre les operacions d'endeutament. (*Remor de veus.*)

I, finalment, hi ha un tema que podríem..., no ho sé, potser en el fons podríem estar d'acord vostè i jo en la idea, però que vostè ens ho complica molt, perquè, en definitiva, anem a raure al mateix lloc. Què diu l'article? L'article diu que s'autoritza el Govern perquè faci un endeutament; és clar, qui ho autoritza això?, el Parlament, ho autoritza el Parlament si amb els nostres vots aconseguim tirar endavant aquest apartat de l'article 31. Per tant, el Parlament estic d'acord que és sobirà, que és el definitiu, però, és clar, el Parlament el que pretenem nosaltres és que autoritzi el Govern a fer aquesta operació. En canvi, el que diu el senyor Curto és que el Parlament, a proposta del Consell Executiu, aprovarà l'emissió de deute públic; és molt més complicat. En definitiva, comportaria, aquest article 31, si es redactés com demana el Grup Popular, una remissió a una altra normativa posterior en què el Govern vingués a proposar al Parlament l'endeutament. Creiem molt més fàcil que ja que no hi ha la possibilitat legal de fer una destinació, l'ús, que es diu, concret de cada una de les pessetes d'aquest nivell d'endeutament, ens sembla que és molt més fàcil i molt més clar i queda exactament igual que ja des d'ara el Projecte de llei de pressupostos, com sempre ha passat, autoritzi el Govern a fer-ho i no que ens ho porti perquè nosaltres tornem a aprovar —hi insisteixo— només la mateixa quantia que ara ja diu que se l'autoritza a fer-ho.

Quant a l'esmena 237, del Grup d'Iniciativa, que és a l'apartat quart, és el tema de reduir la Tresoreria. El senyor Fuentes ho ha explicat bé. Aquest és un tema que ja vam comentar ahir amb els companys mutus del senyor Fuentes i meus i del Grup Socialista, el que passa és que el Grup Socialista no era tan dràstic, perquè rebaixava, no el 5, com demana Iniciativa, sinó el 7. És clar, a diferència del Grup Socialista, jo no li puc dir al senyor Fuentes que això potser és bon senyal que té informació reservada que permet ser més optimista de cara a les tensions de Tresoreria a la Generalitat, perquè, dissortadament, el senyor Fuentes està en la mateixa incògnita sobre aquesta situació que estem nosaltres, els companys socialistes potser no, però ho dubto. En tot cas, ja vam explicar al representant del Grup Socialista que comptant que el 78,2% del pressupost d'ingressos procedeix, són transferències d'administracions externes, fonamentalment deia l'Estat, tenint en compte la tradició històrica del que ha passat amb aquestes transferències i te-

nint present també —com sap el senyor Fuentes— que hi ha alguns elements del finançament que per la seva pròpia naturalesa complexa de càlcul no es poden saber immediatament, i citava ahir i torno a citar ara el percentatge de participació en els ingressos de l'Estat, tot el tema sanitari, que totes aquestes transferències es concreten i es liquiden a vegades anys després de la seva acreditació, dissortadament fa que mantinguem, haguem de mantenir aquest 12%, i, evidentment, no podem baixar al 5%, que pretén Iniciativa per Catalunya.

L'esmena 239, del Grup Socialista, ja la vam debatre. La 240, d'Iniciativa, ja la vam debatre, sí. La 241, també. La 242: el senyor Gimeno, doncs, ha recollit aquella cosa que ens semblava lògica, que ha de tenir una traducció, ha de tenir una correspondència amb la situació de l'estat de despeses, i, com ell deia, l'estat de despeses, doncs, va variar, però aquests 1.000 milions de més no tindrien una base pròpiament dita.

L'esmena 243, que també ha defensat el senyor Gimeno: ell ens parlava d'un forat. Bé, el nostre criteri de forat, senyor Gimeno, pel que es veu, no és igual, perquè, és clar, el fet que 5.000 milions de la Junta de Sanejament no s'hagin utilitzat precisament vol dir que no hi ha un forat, perquè és una massa de diners que es podria endeutar addicionalment, això no és un forat el fet que no s'hagi fet. I aquí el que es diu és que ja que existia —a part dels 12.000 que s'autoritzen per a aquest any— una possible capacitat d'endeutament de 5.000 milions, el que es fa és que s'incorpora ara i que està continguda en el pressupost previst d'aquest organisme autònom. Com vostè ha apuntat també, quan arribem a la Junta de Sanejament ja hi haurà ocasió de debatre en totalitat el pressupost d'aquest organisme.

L'esmena 244, que també ha defensat el senyor Gimeno, doncs, com ell deia, afecta l'Idiada, però, és clar, és que si féssim cas del que demana el senyor Gimeno, l'Idiada no tindria els recursos per tirar endavant les inversions que té en curs un programa que és prou conegut, i el senyor Gimeno, que recordo que va ser el ponent del seu Grup en aquesta creació d'aquest organisme, comprendrà que, almenys des de la nostra opció, ens sembla en les circumstàncies especials d'enguany de la indústria de l'automòbil que menys que mai ara seria possible renunciar a aquesta capacitat d'endeutament de l'Idiada.

L'esmena 245: bé, podríem estar en part d'acord amb l'argumentació del senyor Gimeno, perquè, en definitiva, ha estat una mica en contradicció amb l'esmena, perquè ell diu: «nosaltres estem en desacord que hi hagi un endeutament de l'IRTA, perquè això es podria fer des de transferències del Departament», diu, «ara bé, ja que vostès s'hi posen, doncs, nosaltres hi afegim un 1», però, és clar, vostè posa l'1 al davant, que són 100 milions més. En la primera part de la seva argumentació, doncs, és clar sempre cabia la possibilitat de fer aquesta aportació addicional, ara, en tot cas, el mateix institut, el mateix IRTA..., he intentat informar-me'n, i ells em diuen que l'endeutament aquest dels 70 milions creuen que és suficient i que finança la infraestructura dels progra-

mes d'R+D previstos en el pressupost. És clar, si hi haguessin més programes previstos, aleshores tindria raó vostè d'incrementar-ho de 100 milions o el que fos. Per aquests motius, doncs, tampoc donarem suport a aquesta esmena.

L'esmena 246 ja va ser debatuda.

A l'esmena 247, la senyora Mayol, doncs, ens ha donat una argumentació que és similar a la que ahir se'ns va donar des del punt de vista socialista, i que el mateix Grup Socialista, en un altre punt, ha tornat a defensar. Aquest és un tema que ja va quedar clar ahir, em sembla, i que va quedar clar, com vostè mateixa deia, senyora Mayol, en el debat de totalitat: el Govern de la Generalitat actual i el nostre Grup donen la màxima prioritat al manteniment i a l'expansió i a la continuïtat, la qualitat i l'audiència de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; sense embuts. I hi posem i hi posarem tot allò que convingui, perquè entenem que és una peça fonamental de racionalització del nostre país. Aleshores, vostè ha donat unes xifres; jo feia cares estranyes, quan vostè parlava dels 14.000 i vostè defensava, deia: «és que no, no és exacte»..., sóc tiquis-miquis, però no tant. No, és que va per un altre cantó: vostè parla d'un capítol determinat —el capítol 7, m'imagino— i, és clar, jo parlo de transferències als ajuntaments, i parlo també del 4, i parlo del 2, i per això parlo d'uns 60.000 milions de què parlava. En aquest capítol té raó, perquè, és clar, els números canten —que es diu.

Però bé, en definitiva, aquest és un tema, com ja vaig explicar ahir i li torno a dir a vostè, que, per desgràcia del meu copilot, quan arribi el debat de totalitat —que arribarà un dia o altre; tot just hem començat l'hivern; encara tenim temps per davant—, doncs, el debat de totalitat dels pressupostos de la Corporació Catalana jo crec que donarà peu a un amplísim debat polític, que em sembla que és bo que hi sigui, i tothom s'haurà de mullar i tothom s'haurà de definir davant de quin és el model de televisió pública que volem a casa nostra. En tot cas, aquí, des del punt de vista estrictament d'articulat, jo el que li haig de dir és que aquestes xifres corresponen a un contracte-programa, que no sé si vostès coneixen però que tindran ocasió de parlar-ne. I, per tant, ara com ara, a aquest nivell, li anuncio la nostra disposició contrària a acceptar aquesta modificació.

L'esmena 248, és clar, és un tema, l'esmena 248 —sí, l'ha defensada el senyor Roc Fuentes—, fixi's, senyor Fuentes, que és un tema intern, és una norma interna de tresoreria per evitar un desequilibri de la càrrega financera per interessos d'aquests organismes, i, per tant, és bo que, internament, l'Administració, des de la Conselleria d'Economia i Finances, que té una macrovisió de la situació d'endeutament de tota la Generalitat, pugui portar un control per evitar això: que sense necessitat, per un temor de futur, que es pugui endeutar abans d'hora, o que s'endeuti si no convé, un organisme autònom, i, per tant..., perquè els projectes, en definitiva, són els que figuren en els volums corresponents que acompanyen el pressupost. Per tant, no hi ha res de nou: és purament un control administratiu, i, per tant, entenem que informar d'aquests projectes d'inversió en el Parlament,

doncs..., ja en disposen i ja es tenen en aquest moment. L'únic que es concreta és el moment, dintre de l'exercici anual, en què es materialitzaran.

L'esmena 249 ja va ser debatuda.

L'esmena 250, d'Iniciativa..., aquest nou article que pretén és d'aquells que deïem que el fet que no existeixin no vol dir que no continuïn. Miri, jo he repassat els anys anteriors i aquest tema constava en el pressupost l'any 90 a l'article 31; l'any 91 va passar a ser l'article 30, i l'any 92 va passar a ser l'article 40. L'any 93 ha desaparegut, i va desaparèixer perquè el Govern va entendre —i, amb el Govern, nosaltres— que, com que no tenia un termini de temporalitat establert, amb la filosofia aquella..., bé, amb la filosofia..., amb el criteri general del dret pressupostari, ja es considerava que era permanent, i com que és un tema d'informació interna també, de difusió d'informació entre els organismes autònoms, les entitats públiques, etcètera, i el Departament d'Economia, que això no calia tornar-ho a reproduir. Ja dic que l'any passat no hi va ser, i aquest any, doncs, si depèn de nosaltres, tampoc hi serà.

L'esmena 251, del Grup Socialista, ja la vam debatre ahir.

I la 252 —que, si no m'equivoco, és l'última que s'ha defensat— és, d'una altra manera, però ve a ser l'equivalent d'aquesta esmena 251; potser amb més riquesa d'aportacions, perquè —com ha explicat el senyor Fuentes— es diferencien uns informes mensuals, uns altres trimestrals, etcètera. Tota aquesta matèria, nosaltres entenem, una vegada més, que, en funció de la transmissió, de la remissió trimestral de la informació pressupostària que ens fa arribar el Departament de l'actuació de la Sindicatura de Comptes i la possibilitat d'incidència de tots i cadascun dels diputats i els grups parlamentaris a través de diverses iniciatives parlamentàries que permet el Reglament de la cambra, és suficient i no cal trametre sistemàticament aquest conjunt d'informació, que insisteixo que una part d'ella ja arriba amb aquestes liquidacions trimestrals.

Per tot això, senyor president, nosaltres ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt d'esmenes que van des del número 235 al 252 i que afecten l'article 31, sobre operacions d'endeutament.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

L'article 32 no té cap esmena.

Per consegüent, passem a l'article 33, que ja és del capítol cinquè, actuacions tributàries. El Grup Socialista manté les esmenes 253 i 257 a aquest article; per a la seva defensa té la paraula la senyora Rosa Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparia aquestes dues esmenes que vostè acaba d'anomenar, la 253 i la 257. Totes dues fan referència al tema del cànon de sanejament i de l'increment de tarifa de sanejament. Quina és la proposta que fa el Govern i quin és el sentit de la nostra esmena? La proposta que fa el Govern és d'un increment d'aquests dos cànons del 3,5%, encara que

inicialment aquesta no havia estat la proposta, sinó que la proposta inicial havia estat d'un increment del 3,5 per als usuaris domèstics i del 5% per als usuaris industrials, però en el debat en comissió això es va canviar.

Quina és la proposta i quin és el sentit de la nostra esmena? El sentit de la nostra esmena és aconseguir que l'increment per als usuaris domèstics no existeixi aquest any, és a dir que sigui increment zero. És a dir, nosaltres fem la proposta de reproduir el mateix increment de tarifa de sanejament que l'any passat. I per què fem això? Fem aquesta proposta perquè nosaltres demanem al Govern una major sensibilitat davant d'aquest tema i perquè nosaltres creiem que el que corre una veritable urgència respecte al tema del tractament de les aigües residuals és ampliar la base. És a dir, hem de ser més a pagar, perquè s'ha de fer més justícia social, i, mentre no hagin comptat tothom, no podem carregar sobre els altres els increments. Per tant, aquest és l'objectiu prioritari que ha de tenir el Govern: ampliar la base de contribuents, i, quan això estigui fet, llavors podrem parlar d'increments de tarifes de sanejament.

I, pel que fa al cànon de sanejament industrial, repeteixo que es va fer una esmena en comissió, en la qual es va preveure..., es va fer un canvi, passant del 5% al 3,5% per part del Govern, i nosaltres creiem que aquesta proposta, bé, pot ser acceptable, però en tot cas ens formulem una pregunta: no diem –i no ho diu també el Govern– que s'ha d'incrementar la recaptació per abocaments industrials? Com, el Govern, que presenta un pressupost, amb vuit dies de diferència pot procedir, el mateix Govern, a canviar-lo? Han canviat els criteris de la Junta de Sanejament? Han canviat els criteris del Govern per passar d'un increment, primer, del 5% a un increment, després, del 3,5? I una pregunta tècnica, també, senyor president: aquest pressupost s'ha desquadrat, amb aquesta aprovació d'aquesta esmena en el debat en comissió; s'ha desquadrat i, més o menys, s'ha desquadrat a l'entorn d'uns 150 milions de pessetes, perquè no pot ser que no hi hagi hagut cap modificació pressupostària després de l'aprovació d'aquesta esmena.

I, a més a més, en aquest article, vostès introdueixen, per primera vegada aquest any, un paràgraf molt subtil al final de l'article 33 que no havia aparegut mai, que diu textualment: «Aquests valors» –es refereix al cànon de sanejament i a l'increment de tarifa de sanejament– «inclouen l'IVA del 6%.» Evidentment, aquest no deixa de ser un tema absolutament nou, i nosaltres ens formulem, d'entrada, dues preguntes: poden o no incloure un tribut dins un altre? O, millor dit: pot, un tribut, com és el cànon o l'increment de tarifa de sanejament, ser la base imposable de l'IVA? Aquestes dues preguntes són bastant importants, que jo crec que s'hauran de resoldre en el futur, però, si acceptéssim d'entrada que s'admet aquest apartat de l'article –i és possible que amb els vots de la majoria es voti a favor i, per tant, això segueixi endavant–, els voldria fer notar també a tots els il·lustres senyors diputats i senyores diputades que aquesta inclusió de l'IVA dins el cànon de sanejament produeix un efecte considerable, un efecte, si més no, a tenir en compte, que és que

per a l'usuari domèstic la inclusió de l'IVA no li suposa cap mena de benefici, perquè és final i l'usuari domèstic no pot deduir-lo; però els voldria fer notar que, per al cas de l'usuari industrial, aquest IVA és deduïble. Evidentment, això no és una cosa ni bona ni dolenta: és un fet que és així i que el que suposa de veritat és que l'increment aquest del 3,5% que proposa el Govern no és tal per als usuaris industrials, perquè el fet de poder aplicar una deducció en l'IVA suposa una rebaixa en l'increment del cànon de sanejament per a aquest any. Jo els voldria fer notar això, que, a més a més, recolza, crec, l'esmena que presentem el Grup Socialista, en el sentit de dir: raó de més; a l'usuari domèstic, no li apliquin cap increment i, si de cas, deixin l'usuari industrial amb l'increment del 3,5%, que farien, si més no, justícia social. Si no, amb l'aprovació de l'article tal com està redactat i de l'esmena que vostès han introduït, es produeix aquest efecte, senyors de la majoria. Jo crec que vostès no ho han notat, però es produeix l'efecte que l'usuari domèstic tindrà un increment del 3,5% i l'usuari industrial no tindrà pràcticament cap increment, perquè podrà deduir el seu IVA. M'agradaria que també fossin sensibles tots els grups a aquest comentari que acabo de fer, perquè crec que és bastant important i té unes repercussions considerables sobre les economies domèstiques i les economies industrials.

També, en la nostra esmena, introduïm la zona 14, que no hi era, a la proposta de l'article del Grup de la majoria, i no hi era, per què? Perquè el mes de setembre es va arribar a un acord amb el Consorci de la Costa Brava per incloure'l a la zona A. Evidentment, el Grup Socialista està d'acord en aquest criteri, d'intentar aconseguir una aplicació de cànon unitària i d'increments de tarifa de sanejament unitària sobre tot el territori, i, per tant, nosaltres vèiem bé que la zona 14 quedés inclosa dins la zona A, i respectàvem, evidentment, l'acord dels alcaldes i del Consorci de la Costa Brava. Però, d'una manera absolutament estranya i contradictòria, el Govern no respecta l'acord al qual va arribar el mes de setembre amb els ajuntaments i amb el Consorci de la Costa Brava, perquè ha presentat al Parlament de Catalunya fa molt pocs dies una proposició de modificació de la Llei de sanejament en la qual a la zona 14 se li desfan tots els acords als quals havia arribat el mes de setembre, perquè eren un conjunt d'acords que aquí no repetiré, és a dir, un canvi de mínims, un canvi de tarifes, i això no es respecta, i, per tant, sembla ser que, si s'aprova el pressupost tal com està, sense incloure-hi la zona 14 i prospera la modificació de la Llei de sanejament, els ciutadans de la Costa Brava tindrien un greu perjudici de l'aplicació del cànon de la zona A; és a dir, passarien a pagar molt més. Per tant, nosaltres mantenim totes les tarifes de la zona 14 igual que l'any passat, senzillament perquè estimem que no es compleix l'acord al qual s'havia arribat, i, a més a més, els vull fer notar que el dia 15 de desembre, fins i tot, dos o tres consells comarcals i alguns ajuntaments han pres un acord reclamant al Govern que això es rectifiqui.

Respecte a l'esmena número 257, nosaltres fem una proposta que inciti a l'estalvi. Nosaltres creiem que s'ha de mo-

dificar el mínim sobre el qual s'apliquen aquests canons, i nosaltres creiem que, per intentar beneficiar una franja de ciutadans que tenen dificultats, com poden ser persones jubilades o persones joves que visquin soles i que no arriben al consum mínim que s'ha de pagar obligatòriament a partir dels sis metres cúbics més..., pensem que, a més a més, aquesta disposició que en el seu dia va ser acordada potser no s'ajusta gaire als principis d'estalvi perquè sembla que inciti a gastar necessàriament els sis metres cúbics el mes perquè igualment s'han de liquidar, i nosaltres fem una proposta de canvi de les bases sobre les quals s'han d'aplicar els canons. Nosaltres proposem que, quan un consum vagi entre zero i tres metres cúbics/mes, s'apliqui un coeficient zero, la qual cosa vol dir que no liquidaria increment de tarifa de sanejament; a partir de tres i fins a sis, coeficient 1 —és a dir, llavors hi hauria la liquidació—, i, a partir de sis, un coeficient d'1,2 per als qui, doncs, consumeixin un excés d'aigua a partir d'aquesta quantitat. Nosaltres reclamem —repeteix el que he dit al començament— al Govern una major sensibilitat davant aquest problema que té avui la nostra societat, perquè —com vostès saben— existeix una plataforma a la societat civil que reivindica un arranjament d'aquesta problemàtica, que fins i tot durant molt de temps hi ha estat intervenint el Síndic de Greuges —que no ha estat capaç, per les raons que siguin, d'encarrilar el tema— i nosaltres demanaríem que es pogués aconseguir, aquí al Parlament, una proposta unitària de tots els grups de la cambra, perquè penso que si s'arribés a un acord parlamentari unitari és possible que donéssim una lliçó d'unitat i una lliçó d'intentar trobar solució a un problema que avui està als nostres carers.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Esmena 255, del Grup d'Iniciativa per Catalunya; el senyor Fuentes té la paraula.

El Sr. FUENTES: Sí, moltes gràcies, senyor president. Nosaltres hem presentat aquesta esmena amb la qual modifiquem els continguts, els imports dels usos domèstics de l'aigua a la zona A i a la zona B, deixant-los exactament tal com estaven l'any passat; és a dir, nosaltres plantejem increment zero per als usos domèstics.

Ho hem fet per als usos domèstics i no per als usos industrials, perquè precisament, en funció de l'aplicació de l'IVA al consum de l'aigua i de les possibilitats que tenen els usos industrials de recuperar aquestes quantitats, resulta que l'increment efectiu pels usos industrials pot ser del 2% en lloc del 3,5 que s'aplica als usos domèstics.

Nosaltres pensem que ja s'han incrementat en anys anteriors en excés les quantitats per als usos domèstics, s'ha incrementat en excés i, a més a més, hem de dir que, malauradament —malauradament—, els serveis no es corresponen amb els imports que es cobren als usuaris i que, per tant, ens sembla que en un pressupost d'austeritat i de rigor s'haurien de bloquejar aquestes quantitats per a aquests usuaris que —hi insisteixo— ja han estat en altres anys incrementats en excés.

He de dir també, senyores diputades i senyors diputats, que el nostre Grup va presentar una esmena a l'article 34, al cànon d'infraestructures hidràuliques, demanant la suspensió de la Llei. És evident que aquesta esmena no fou admesa per raons tècniques, les quals nosaltres no discutim, però sí que vull assenyalar ja des d'aquí la nostra disconformitat amb l'aplicació del cànon d'infraestructures hidràuliques i al seu moment, i amb caràcter excepcional, aquest article serà votat en contra pel nostre Grup.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Fuentes. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. És un conjunt d'esmenes a l'article 33 sobre la tarifa de sanejament i cànon de sanejament.

Les esmenes del Grup Popular ja les hem debatudes abans i, de fet, sobre el contingut estricte de les esmenes poca cosa podríem afegir-hi, excepte a l'esmena 257, perquè l'argumentació és la mateixa.

Ara, jo voldria dir alguna cosa, perquè, amb gran embranzida, la senyora Martí ens ha explicat moltíssimes coses, però és que el més clar dels seus esforços ha consistit a fer un torn en contra d'una esmena que es va adoptar en comissió. Senyores i senyors diputats, els torns en contra de les esmenes es fan en el moment processal que correspon. La senyora Martí podria dir tot el que ha dit en comissió, però fent un torn en contra de l'esmena nostra; aquesta esmena està adoptada i ara és improcedent tornar-la a discutir. Una altra cosa és que la senyora Martí se n'hagi adonat posteriorment, del significat possible d'aquesta esmena.

Per altra banda, ha fet tota una sèrie de consideracions sobre matèries que són molt respectables i que poden donar peu a reflexions, però que no han estat objecte d'esmena per part del seu Grup ni per cap altre grup, senyora Martí. Per tant, doncs, nosaltres ens hem de limitar a parlar de les esmenes que hi ha.

L'esmena que hi ha, la primera és la 253, que ha defensat la senyora Martí, carregant molt l'accent fonamentalment en el tema de la zona 14. La zona 14, a mi em semblava que quedava clar..., que per això ni el Grup Popular ni el Grup d'Iniciativa en parlaven, perquè hi ha un decret..., estem parlant d'uns pactes —tots els pactes que vulguin—, però hi ha un decret, el Decret 211/93, que va suprimir, va fer desaparèixer aquesta zona 14. Aleshores no té sentit restablir la zona 14 als efectes purament de pressupost: en tot cas promogui vostè, si no està d'acord, senyora Martí, o el seu Grup, amb l'aplicació d'aquest Decret, una proposició no de llei o a través d'una moció o d'una interpellació, el que vulgui, debatre aquest tema de per què aquest Decret, complint o incomplint —com sembla que diu vostè— uns determinats acords, existeix, però el Decret existeix. Mentre el decret existeix i no sigui derogat, i aquí no se'n demana la derogació, sinó només la fixació d'unes quantitats d'una zona avui dia inexistent, ens sembla que és totalment inviable.

Quant a la resta, el manteniment del nivell de l'any passat a la tarifa i el cànon de sanejament, la qual cosa també fa

el Grup d'Iniciativa, la resposta, com deia, és la mateixa que ja vaig donar en el seu moment al senyor Curto: que per complir les finalitats previstes en el Pla de sanejament s'han de mantenir aquestes quanties i aquests coeficients que estableix el projecte de llei i, per tant, nosaltres donem suport als percentatges i a les quanties per metre cúbic que es descriuen en el Projecte de llei i no a les modificacions que de diversa forma els grups Socialista, d'Iniciativa i Popular volen fer.

Finalment, a l'esmena 257..., és clar, tot això està en funció una mica de l'òptica que es contempla o en qui es pensa quan s'estudia, quan s'analitza una disposició. És clar, la senyora Martí ens proposa una esmena 257 pensant en els usuaris modestos, de poc consum, etcètera, i és clar, i això pot ser cert, però, és clar, pensi que aquest mateix redactat que vostè proposa beneficia tot un altre conjunt de persones, un col·lectiu que pot ser econòmicament, i potser fins i tot demogràficament molt més important, que són tots els titulars de segones residències.

Aleshores, la intencionalitat de vostè és bona, la compartim, però em sembla –segons els tècnics, amb tota certesa– que, amb el redactat que vostè proposa, que el que faríem és per afavorir unes determinades categories, a més a més afavoriríem d'una manera molt considerable, i de forma totalment injustificada la major part dels casos, altres usuaris d'aigua.

Per aquest motiu, doncs, també ens oposarem a aquests coeficients reductors que vostè ens demana.

Moltes gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem al debat de les esmenes a l'article 34; ja n'hi ha moltes de defensades, en resten només dues del Grup Socialista, la 258 i la 265.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Rosa Martí, té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, les agruparé: la 258 i la 265. Són relatives al tema del cànon hidràulic i la primera, la 258, demana la supressió dels apartats cinquè i sisè de l'article 34. Aquests apartats –fixi-s'hi bé– no fa gaires dies en un últim ple, en una pregunta oral al conseller Culler, de Política Territorial i Obres Públiques, li vàrem preguntar des del Grup Socialista quantes vegades s'havien aplicat aquests apartats cinquè i sisè, que ja eren en els pressupostos vigents aquest any. La resposta del conseller va ser ben clara: «cap vegada».

Per tant –nosaltres ja havíem dit l'any passat que era un redactat molt complex i molt difícil d'aplicar–, si estem al mes de desembre de l'any 93 i no s'ha aplicat cap vegada, com és possible que el Govern torni a proposar aquest redactat si no s'ha ni tan sols utilitzat un únic cop?

Aquest redactat què pretén? Amb una complexitat increïble de redacció, pretén la possibilitat de devolució del cànon d'infraestructures hidràuliques a persones que hagin fet un consum inferior als 6 metres cúbics/mes –és a dir hi poden haver aquí, com deia abans, jubilats o gent jove que viu sola i també les famílies nombroses–, però aquest objectiu que

pretenien aquests apartats cinquè i sisè no ha estat aconseguit en els pressupostos del 93, per tant vol dir que aquest redactat no és bo, ni és àgil, ni és útil i el que cal és fer-ho d'una altra manera.

Perquè, miri, els posaré un parell d'exemples que ja vaig posar el dia de la pregunta al conseller, però que crec que són molt il·lustratius. Vostè imagini's un jubilat que visqui a Alp i com ho ha de fer: primer ha d'anar a pagar el cànon hidràulic; quan l'ha pagat, després ha de fer una instància, un escrit reclamant una devolució; suposem que si viu a Alp pot anar, no ho sé, a alguna delegació, la delegació segurament de Girona o de Lleida –no sé per quilòmetres on li queda més a la vora–, o venir a Barcelona, per una devolució que possiblement pot ser de tres o quatre-centes pessetes; és a dir que haurà de perdre, o haurà de fer un viatge llarguíssim, haurà d'esperar molts dies i si, a més, la Conselleria li torna els diners amb un taló i l'ha d'ingressar a la caixa, possiblement les despeses de tràmit seran superiors a l'import del taló. Per tant, és d'una inutilitat, d'una complexitat i d'una burocràcia inadmissible. I si suposéssim una família nombrosa que visqués a la Sénia, per exemple, li passaria el mateix. I si viu a Barcelona, gairebé també, perquè si ha de fer desplaçaments llargs...

Per tant, amb això vull il·lustrar la inutilitat d'aquests apartats cinquè i sisè i la poca voluntat que hi ha per part del Govern de resoldre i encarrilar aquest tema.

Per tant, nosaltres demanem la supressió d'aquests apartats i trobar..., i per això fem una nova proposta, una esmena addicional –que és l'esmena número 265– que el que pretén és tornar a fixar la mateixa base que proposàvem per als cànon, que és dir: fins a 3 metres cúbics/mes, doncs que no es liquidi; entre 3 i 9 metres cúbics/mes, que es liquidi de coeficient 1, i a partir de 9 metres cúbics/mes, que es liquidi 1,2. I, a més a més, en els casos específics de famílies nombroses, doncs, en aquests evidentment sí, que hi hagi una tramitació d'un expedient posterior.

Estem convençuts que aquesta proposta que nosaltres fem tampoc és la millor, però en qualsevol cas el que hauríem volgut és intentar aconseguir algun tipus d'esmena o de proposta o de transacció amb el Grup de la majoria que permetés endreçar aquest tema i fer més creïble i viable que vostès volen intentar, a aquests dos sectors –que són les famílies nombroses o el sector de jubilats–, incidir-hi, per tal de beneficiar-los i que aquests impostos tan costosos per als usuaris no ho siguin tant en aquests casos.

El Grup de la majoria ha presentat al Grup Socialista una transaccional que evidentment ja li he anunciat al senyor Escudé que no l'acceptaríem, perquè en lloc d'endreçar les coses aquesta transaccional encara ho complica més, i a més a més els voldria dir que introduïa un tema que, vaja!, és que n'hi ha per llogar-hi cadires! –permeti'm l'expressió–, deia l'esmena transaccional que un 1% de la recaptació del cànon hidràulic passaria al Departament de Benestar Social i després tramitaria les devolucions. Només ens faltaria això!, que en el cànon hidràulic també s'hi posés la Conselleria de Benestar Social! Ja seria el *colmo*! I a sobre

remenaria un 1% d'això, que suposa a l'entorn dels 100 milions de pessetes. És a dir que els ajuntaments faran la feina, seguiran fent la feina bruta de la recaptació, seguiran donant la cara al contribuent, davant del contribuent, i després hi haurà una conselleria que no hi té res a veure, amb això de l'aigua, que a sobre es dedicarà a fer tràmits burocràtics!

Senyors de la majoria, crec que aquest tema és molt més seriós i requereix per part de vostès –per part de vostès– una major sensibilitat i no tanta demagògia ni tanta burocràcia.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, amb una certa recança, perquè realment ha estat contundent, la intervenció de la senyora Martí, ja que, és clar, en definitiva, com apuntava el senyor Fuentes, el Grup d'Iniciativa no hi té esmenes a aquest article, perquè presentava una esmena, que coincideixo amb ell que tècnicament no era assumible, ja que el que feia era modificar els ingressos, i sembla ser que la normativa pressupostària a efectes d'esmenes això no ho contempla. El Grup d'Esquerra Republicana no hi té res a dir, per tant espero que ens votin massivament a favor. I el Grup Popular el que fa –com exactament l'any anterior, aquesta és la veritat– és un conjunt d'esmenes, que per això ja les ha donat per defensades prèviament el senyor Curto, que modifiquen apartats concrets de redactat –apartats cinc, sis– d'aquest article 34.

Per tant, aquí l'enfrontament important és amb el Grup Socialista, pel que sembla. És clar... (*Pausa.*) No, com sempre, no, senyor Curto. Escolti, vostès tenen una línia d'argumentació política que em sembla que no va en aquesta disponibilitat de dir que mai estem d'acord amb el Grup Socialista. Ho tinc entès, no? Potser que ho preguntí al seu president de Grup Parlamentari, a veure què opina d'això.

El Sr. PRESIDENT: Torni al pressupost.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Sí, realment em desviava per camins tortissos.

Bé, per tant queden les dues esmenes socialistes, que, és clar –com bé diu la senyora Martí–, la mecànica que estableixen els apartats cinc i sis és complicada –això li ho acceptem– i precisament per això es fa, s'ha fet un esforç d'intentar canviar totalment aquesta mecànica tan feixuga, molt més exacta, molt més equitativa, molt menys susceptible de crítica, però, és clar, llavors se'ns diu que és burocràtic, que és pesat. És clar, aleshores quan es posa una forma àgil aquí s'obre la capsula de les essències més tremendes.

És clar, em sap greu que hi hagi present a la cambra el diputat del nostre Grup i conseller de Benestar Social, el senyor Comas, perquè jo diria que arribaria un moment que potser fóra bo, senyor conseller –i senyor conseller d'Economia i Finances–, fragmentar en dos el pressupost de la Generalitat: pressupost que directament, o presumptament, o que en hipòtesi vagarosa pugui tenir la més petita referència o vinculació amb el Departament de Benestar Social, i tota la resta. Perquè jo crec que guanyaríem molt temps en el debat i en els resultats. Probablement ens podríem trobar

amb la sorpresa que s'aprovaria per unanimitat aquest segon bloc i el primer bloc és el que concitaria totes les ires, perquè, senyor conseller, al llarg d'aquest debat –potser hauria d'haver estat la totalitat de temps aquí– hauria vist que a la que hi havia la més petita possibilitat que darrere d'algun precepte pressupostari hi hagués la seva allargada ombra, doncs, hi havia aquí un tolle-tolle general. Bé, aquí potser m'imagino que aquesta deu ser la causa de l'abrandament de la senyora Martí al fet de la intervenció de Benestar Social. Si parla de tercera edat i jubilats em sembla molt lògic que intervingui Benestar Social.

Bé, què és el que hem fet? Perquè, és clar, nosaltres intentem ser coherents, suposo que ho és tothom, ho intenta ser tothom; cadascú té les seves normes de coherència i fa el que pot. Nosaltres hem intentat ser coherents. Estem d'acord en el que fonamentalment va dir la senyora Martí: és complicat; ara, dóna una seguretat. Té poc ús i, per tant, això és pot operatiu. I davant d'aquest fet, la Generalitat, el Consell Executiu, en la denominada Taula del preu de l'aigua va presentar unes propostes; aquestes propostes van ser contrastades amb la intervenció del síndic de Greuges, i com que aquest és el nostre compromís, aquest compromís s'ha traduït en una transacció que hem ofert i tornarem a oferir formalment al Grup Socialista, a les dues esmenes que tenen a aquest article: les esmenes 258 i 265. El Grup Socialista, pels motius que sigui –i ja dic que jo em temo saber quins són els motius–, doncs, no l'accepta. D'acord. Aleshores mantindrem, doncs, la regulació anterior esperant que amb el Grup Socialista o amb altres grups més propicis puguem arribar un dia a fer una transacció sobre aquesta matèria que, al mateix temps de ser objectiva, com creiem que sigui, sigui àgil com ens demana la senyora Martí.

Moltes gràcies senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'article 35 no té esmenes. Passem al 36. Hi ha dues esmenes socialistes: la 266 i la 267. Per a la seva defensa...

El Sr. FERRAN: El senyor Joan Ferran.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ferran.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president. Acumularia aquí la 266, la 267 i també la 309 i la 313.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. FERRAN: Les esmenes 266 i 267 fan referència a les taxes de Cultura per a les proves de coneixement de la llengua, en les quals hem pogut observar un increment que nosaltres creiem realment exagerat. El nostre Grup considera, senyor president, adient un cert augment de les taxes, però dins d'uns marges realment raonables. Així, si em permet, per apartats, les taxes que s'han plantejat són les següents: en un primer terme, de coneixements bàsics o elementals de la llengua, segons la Llei 33 del 91, es pagaven 900 pessetes; el projecte de pressupostos en planteja 2.000; una esmena de correcció incorporada al Dictamen del Grup de Convergència planteja 3.000 pessetes, i l'esmena del Grup Socialista planteja 1.500 pessetes. En l'apartat de coneixements de mitjans i expressions, la diferència encara és

més gran: de 1.100 es passa a 3.000 en el Projecte de pressupostos, l'esmena de Convergència passa a 5.000 i l'esmena socialista en planteja 2.000. L'increment és quasi cinc vegades el preu que es pagava inicialment. Per a llenguatge administratiu i comercial, les distàncies són entre 900 i 3.000 pessetes, quan la nostra proposta és 1.500; i per a capacitat d'ensenyament i correcció, de 1.100 a 5.000. A nosaltres, senyor president, senyores i senyors diputats, ens sembla exagerat aquest augment, no el trobem excessivament raonable.

L'esmena..., dit això, passaria a l'esmena 309, que planteja, ja en un altre ordre de coses, que determinats crèdits siguin gestionats mitjançant un sistema territorial de difusió del teatre, la dansa i la música, creat per decret i que es finançarà amb els recursos provinents d'aquests crèdits i d'altres recursos que destinaran amb aquest objecte les administracions locals.

L'objecte d'aquesta esmena no és altre que evitar una concessió arbitrària de subvencions, per una banda, i per una altra establir..., es vol, es pretén establir un bon mecanisme de repartiment d'aquests ajuts on participin totes les companyies sense excepció, on hi hagi una lliure concurrència i on hi siguin representats absolutament tots els sectors. I també aquesta esmena pretén que es pugui garantir una bona difusió artística arreu del territori. Ens sembla que aquesta esmena podria garantir tot aquest seguit d'objectius que hem plantejat.

I per acabar, senyor president, l'esmena 313 fa referència al Fossar de les Moreres. El Grup de la majoria va presentar el 1986 una proposició no de llei sobre la urbanització del Fossar de les Moreres, de Barcelona, que fou aprovada en el Ple d'aquest Parlament. En els punts de la Proposició es reconeix, òbviament, el caràcter simbòlic de l'indret, però han passat set anys des de l'aprovació d'aquella Proposició no de llei i, si bé l'Ajuntament de Barcelona ha fet el remodelatge de la plaça, complint així el segon punt de la Proposició, cal dir que no s'ha complert la resta de punts de la Proposició, ja que les façanes que tanquen la plaça s'han de restaurar per complet i un dels edificis necessita amb urgència obres d'apuntament. Ha arribat a aquests diputats, al nostre Grup en concret, la demanda de l'Associació del Memorial 1714, delegació funcional de l'Òmnium Cultural, que ens ha explicat que ha trobat un fort suport de les autoritats municipals per tirar endavant la restauració, i a tal efecte s'ha elaborat, mitjançant tècnics municipals, un estudi sobre l'estat dels edificis i el seu pressupost. Aquest estudi creiem que pot ser un bon document de partida per endegar un pressupost de restauració total de la plaça.

Senyores i senyors diputats, nosaltres pensem que el Fossar de les Moreres és un d'aquests greuges que cal solucionar per tal que el simbolisme que representa tingui..., el seu entorn tingui la dignitat que tots volem. És en aquest sentit que hem impulsat aquesta esmena, que hem impulsat aquesta proposta, i els demanem, òbviament, que hi donin suport convenientment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies senyor Ferran. Torn en contra, el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 266, que han defensat el senyor Ferran, com ell ha explicat, doncs, entra en contradicció flagrant amb una esmena nostra que en comissió va obtenir el suport majoritari. Com deia el senyor Ferran, en el Projecte de llei hi havia uns determinants nivells de cost, millor dit, de preu per respondre a un cost en l'extensió, en l'expedició d'una sèrie de documents administratius relacionats amb les proves de català, i la nostra esmena els va incrementar; i el que pretenia i pretén, com acabem de veure el Grup Socialista, és reduir-los encara més encara sobre el nivell inicial.

L'argumentació que vam fer servir nosaltres en el sentit que com a taxa s'ha d'ajustar objectivament al cost, doncs, ens fa oposar-nos a aquesta esmena 266, perquè, doncs, entenem que ara sí que amb el redactat que té, que va aconseguir-se instaurar en el Dictamen de la Comissió, és l'apropiat.

Ara, jo voldria cridar l'atenció del senyor Ferran, que per això crec que molt santament no n'ha parlat, de l'esmena 267; és clar, d'aquesta esmena jo podria dir..., crec que hauria de dir que ha decaigut, perquè aquest apartat segon que vol suprimir, sobre exempcions, ja va desaparèixer perquè anava dintre d'una esmena nostra. Per tant, en certa manera, era una cosa, doncs..., no té objecte que ara debatem la desaparició d'un apartat que ja no existeix.

Anant a l'esmena 309, el senyor Ferran ens parlava que la finalitat d'aquesta disposició addicional, que diu que aquestes partides, unes tres partides concretes, el Departament de Cultura gestionarà mitjançant decret i que establirà un sistema territorial de difusió, etcètera, que això evitaria l'arbitrarietat; però és que això ja hi és. Suposo que ho sap, senyor..., bé, segur que ho sap, senyor Ferran: les subvencions a teatre, dansa, etcètera, totes les activitats artístiques cobertes per aquestes partides ja es regulen per decret, i aquest decret es desplega per ordres i resolucions. Aleshores, com que aquestes partides van destinades als municipis, a l'Administració local, aleshores es fan convenis bilaterals amb totes i cadascuna de les corporacions que s'avenen, que desitgen fer aquest conveni. Per tant, em sembla que el coneixement i la transparència és total.

Finalment, el que no ha explicat el senyor Ferran és que l'esmena, aquesta disposició addicional nova que pretén introduir l'esmena 309, acaba dient: «i amb els recursos que destinaran les administracions locals catalanes». Tant de bo, i per això, precisament a través d'un conveni es pot regular, però em sembla que és inoperant que en els pressupostos de la Generalitat diguem que hi ha uns recursos que aportaran els ajuntaments, els quals, òbviament, en virtut de la seva independència poden considerar-se totalment al marge de qualsevol imposició que fem des del Parlament en l'aprovació d'aquesta disposició addicional. Per altra banda, aquest concepte de recursos que destinaran és totalment imprecís i no crec que afegís absolutament res a les possibilitats de difusió del teatre, la dansa, etcètera.

Finalment, l'esmena 313, sobre el Fossar de les Moreres, el senyor Ferran ha recordat que el nostre Grup va impulsar una proposició no de llei; jo precisaré més: va ser un company nostre, que avui dia no està entre nosaltres perquè és la llista de possibles diputats, però la voluntat dels ciutadans de la seva circumscripció va preferir uns companys aquí presents, d'Esquerra Republicana, i no més diputats del nostre Grup. El senyor Carod-Rovira diu que això és lògic; jo tinc els meus dubtes sobre la logicitat; però bé, en definitiva, estem en democràcia i acatem el veredict de les urnes i, en definitiva, per tant, el nostre antic company, el senyor Vernet, avui, per aquests motius de l'atzar o de l'adversitat —diguem-ho així— electoral, no està entre nosaltres. I jo recordo que, com sempre, com que el nostre Grup és molt disciplinat i coordinat, em va demanar autorització per presentar aquesta Proposició no de llei i em va ensenyar el text, i com que curosament el cost financer s'assignava a l'Ajuntament de Barcelona, li vaig donar la plena conformitat.

Aleshores, l'Ajuntament de Barcelona, parcialment —com vostè apuntava—, en el tema de la urbanització de la plaça estricta ha complert aquest compromís, però no ha complert la segona part, això que demana vostè del redreçament de les façanes. Jo comprenc que, possiblement per causes tècniques..., no tinc accés intern a l'Ajuntament de Barcelona, però m'imagino que per causes internes tècniques deu ser molt difícil o molt costosa aquesta rehabilitació.

En tot cas, ja que vostè diu que no sé quines entitats li han dit que reben i rebran un fort suport de l'Ajuntament de Barcelona, doncs, jo no tinc cap inconvenient que l'Ajuntament de Barcelona acabi de finançar aquest cost i, òbviament, no té objecte posar-ho en els pressupostos de la Generalitat. Ben a la vora té companys seus i meus que podrien acabar de donar un cop de mà a aquesta situació.

Moltes gràcies, senyor president. I per tant, aquest conjunt de quatre esmenes, arribat el seu moment, també les hi votarem de forma negativa.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem ara les disposicions addicionals del text articulat, que són 21, però només hi han dues esmenes, una a l'onzena i una altra a la dotzena, ambdues del Grup d'Iniciativa per Catalunya. Per a la seva defensa, té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Moltes gràcies, senyor president. L'esmena 268 considerem que és una esmena que podríem considerar menor i la donem per defensada en els seus propis termes; l'esmena 269, la defensarà el meu company... (*Pausa.*) La dono per defensada en els seus propis termes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Dono per contradites en els seus propis termes les dues esmenes que, en els seus propis termes, ha defensat el senyor Roc Fuentes, per imperatius de presència a la sala.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Procedirem a un torn de votacions.

Seguirem el mateix procediment que va merèixer ahir la conformitat de tots els grups parlamentaris; per tant, es voten les esmenes del Grup Popular als articles 21 fins a la disposició addicional vint-i-unena; totes conjuntament. (*Pausa.*) No, vint-i-setena.

El Sr. FUENTES: Senyor president, si m'ho permet, de les esmenes del Grup Popular de la 259 a la 263, que són esmenes del cànon d'infraestructures hidràuliques, demanaria votació separada, si és possible.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, 259 a 263. Doncs, es voten en primer lloc aquestes del Grup Popular, 259 a 263.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 3 vots a favor, 51 en contra i 30 abstencions.

Es vota la resta d'esmenes del Grup Popular.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 54 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació les esmenes a aquests articles, del Grup d'Iniciativa per Catalunya. (*El Sr. Carnicer demana per parlar.*) El senyor Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor president, per demanar votació separada de les esmenes número 193, 194, 195, 199 i 200, d'una banda.

El Sr. PRESIDENT: 193, 194...

El Sr. CARNICER: 95, 99 i 200. I, per l'altra banda, de la 230.

El Sr. PRESIDENT: Perfectament. Tots els portaveus queden informats de quines són. Doncs, se sotmeten a votació aquestes esmenes del Grup d'Iniciativa.

El Sr. CARNICER: Senyor president, volia dir en dos grups. La 230 per un cantó i les altres per un altre.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, 193, 194, 195, 199 i 200.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 12 vots a favor, 57 en contra i 19 abstencions.

A continuació, es vota l'esmena 230.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 5 vots a favor, 75 en contra i 11 abstencions.

A continuació es voten la resta d'esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

Se sotmeten ara a votació les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya conjuntament.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, es vota separatament la 229, del Grup Socialista. *(Pausa.)*

Molt bé, doncs, separatament la 229, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

(El Sr. Fuentes demana per parlar.) Sí, el senyor...

El Sr. FUENTES: Per demanar votació separada de la 258 i la 265, del Grup Socialista.

El Sr. PRESIDENT: 258 i...

El Sr. FUENTES: 265.

El Sr. PRESIDENT: Conjuntament? *(Pausa.)* Molt bé, doncs, es voten aquestes esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 58 en contra i 13 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'esmenes del Grup Socialista.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació, segons el Dictamen, els articles 21 fins al 36 i les disposicions addicionals de la 1 a la vint-i-setena, segons el text del Dictamen. *(El Sr. Fuentes demana per parlar.)* Sí?

El Sr. FUENTES: Perdó, senyor president, votació separada de l'article 34, si us plau.

El Sr. PRESIDENT: Article 34. *(El Sr. Carnicer demana per parlar.)* Sí?

El Sr. CARNICER: Senyor president, votació separada dels apartats a, c i d de l'article 30.4.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, en primer lloc, es vota l'article 34.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquest article ha quedat aprovat per 58 vots a favor, 32 en contra i 3 abstencions.

A continuació, es voten els apartats a, c i d de l'article 30, apartat quatre.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests apartats han quedat aprovats per 77 vots a favor, cap en contra i 19 abstencions.

A continuació, se sotmeten a votació la resta d'articles del 21 fins al final, amb disposicions addicionals incloses, fins a la vint-i-set.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquests articles i disposicions addicionals han quedat aprovats per 58 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Ara passem al debat del que s'anomenen noves disposicions addicionals, n'hi ha bastants ja de defensades, però jo faig una crida als diferents portaveus perquè moderin l'extensió de les seves intervencions, atès que encara estem pràcticament a la meitat del debat de pressupostos.

En primer lloc, el Grup Popular té l'esmena 270: per a la seva defensa, té la paraula el senyor Curto i Casadó.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Gràcies, senyor president. Molt breument, en atenció al suggeriment de la presidència. Atesa la prolongada crisi tèxtil i minera de la comarca del Berguedà, que, com tots sabem, ha provocat la pèrdua de milers de llocs de treball, s'insta o es demana al Consell Executiu l'aprovació d'un pla de reindustrialització per a esta comarca dotat amb càrrec als fons pressupostaris per al 1994, amb la finalitat que permeti donar un fort impuls a esta comarca del Berguedà i, d'alguna forma, per a compensar la pèrdua de llocs de treball, tot això dins de les previsions pressupostàries. Esta esmena, com coneixen los diferents portaveus, se complementa també o és sinònim de la inquietud d'algunes altres esmenes dels diferents grups de l'oposició, i amb estos criteris i d'acord amb la seva expressió, que figura al *Butlletí Oficial del Parlament*, lo Grup Popular la dona per defensada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Curto. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El meu propòsit inicial, senyores i senyors diputats, és fer com a l'articulat, agrupar la resposta a totes les disposicions addicionals, però, com ha dit el president, queden —si no ens fallen els nostres càlculs, especialment del meu copilot— encara cent cinquanta-una esmenes per defensar d'aquest tipus. *(Pausa.)* Aleshores, ens podríem trobar —sí, moltes són de la sèrie 400— com va passar ahir, que vaig esgotar la paciència pròpia i aliena contestant cent cinquanta esmenes de cop, ja entenc i ja vaig dir que això era surrealista. Bé, per tant, ara canvio de criteri i faré respostes telegràfiques, a partir d'aquest moment. El criteri general ja el vaig explicar ahir, el concepte que ens mereixia aquest conjunt d'esmenes, no hi insistiré, no en parlaré més, però voldria que estigués present al seu ànim tota la crítica que vam fer a aquest conjunt o a la immensa majoria d'aquest conjunt de disposicions addicionals.

Bé, doncs, anant concretament a la 270, com apuntava el senyor Curto, ja vaig dir jo ahir en una rèplica em sembla

que era a Iniciativa per Catalunya, que defensava aquest mateix text, i que hi ha esmenes idèntiques d'altres grups, que hi ha tota una motivació d'actuació i de normatives i d'esmenes adoptades en comissió que fan que sigui inviable que acceptéssim la inscripció d'aquest tipus concret de situació d'una comarca determinada en el Projecte de Llei de pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 273, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula el diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. La 273, la 275 i la 276.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: La primera per un tema que tindrem ocasió de repetir en l'esmena a la totalitat del Departament de Cultura, la importància de les indústries culturals arrelades a Catalunya, sempre en la línia del nostre eix argumental en aquest debat, que és la creació de llocs de treball i la consolidació dels ja existents.

La 275 és sobre els drets de la infància en les empreses àudio-visuals de titularitat pública. A la resolució subsegüent al Dictamen aprovat per unanimitat en aquesta cambra sobre el maltractament dels infants, ara ja fa ben bé sis anys, es va insistir en la necessitat de garantir els drets dels infants. Bé, fa pocs dies, a la tardor d'enguany, a la Comissió de Cultura es va aprovar, també per unanimitat, una resolució en què es parlava d'aquests drets dels infants en els mitjans de comunicació, i en concret a les empreses àudio-visuals de titularitat pública. Em sembla que insistia que la creació d'un consell interdisciplinar que vetlli per l'acompliment d'aquestes resolucions del Parlament pot ser important i no suposa un cost addicional en el pressupost del Parlament.

I, finalment, en la 276, és repetir una mica el que va dir el diputat del Grup Socialista senyor Ferran. Però, en concret -repetir-ho-, la donaria per defensada si no hagués estat per la resposta, perquè el senyor Escudé, en la resposta, ens va parlar d'una sèrie de departaments que feien coses pel Tercer Món; li n'afegeixo d'altres, senyor Escudé; per exemple: l'Institut Català de la Dona, que també va participar en la caravana solidària amb el Sàhara -jo vaig anar en aquesta caravana i ho vaig poder comprovar-, i d'altres departaments, també.

Ara bé, com que jo sóc un nouvingut en aquesta cambra, vaig voler, abans de formular aquesta esmena, preguntar al Consell Executiu sobre el percentatge real dels pressupostos que s'ha destinat a projectes de suport i de desenvolupament per als països del Tercer Món. I el senyor Antoni Isac i Aguilar, conseller-secretari del Govern, em va respondre el 30 de novembre de 1993, i és ell el que em diu: «el 1990, 110 milions; 1991, 200 milions; 1992, 210 milions; 1993, 350 milions». Si calculem el percentatge d'aquestes quantitats en relació amb els ingressos propis de la Generalitat, l'evolució ha estat la següent: 1990, 0,05%; 1991, 0,08%; 1992, 0,08%; 1993, 0,13%. Quan hi havia un compromís d'arribar al 0,7% en el curs d'aquesta legislatura, se'ns fa

difícil saber com s'hi arribarà si, d'entrada i per començar, no solament no incrementem les quantitats, sinó que les rebaixem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Esmena 273; entenem que és d'una vaguetat i d'una inconcreció total perquè parla que s'adoptin mesures que permetin la consolidació d'indústries culturals arrelades a Catalunya; què vol dir «arrelades»? És clar, per altra banda, diu que és dintre les previsions pressupostàries; totalment d'acord: dintre les previsions pressupostàries, el Departament de Cultura ja té totes aquestes partides per a consolidar, renovar i expandir tots els aspectes culturals, entre ells les indústries culturals arrelades a Catalunya, sigui quin sigui l'abast exacte del concepte d'arrelament.

Esmena 275; el que demana aquesta esmena és que es posi en marxa un consell interdisciplinar. En aquest cas crec sincerament que aquesta disposició addicional, si fos adoptada, xocaria d'una forma important amb aquest criteri del Tribunal Constitucional en el sentit que no es poden incloure matèries no pressupostàries, com és aquesta, en la Llei de pressupostos.

En tot cas, explicar-li al senyor Riera que el Departament de Benestar Social, el Departament de Benestar Social iniciarà el primer trimestre de l'any 94 la tramitació d'un projecte de Llei de drets dels infants que contemplarà, entre molts altres, aquests aspectes. Per tant, si vostè té la paciència d'esperar uns mesos, veurà que al marge del tema pressupostari, aquesta qüestió dels drets dels infants, recollint tot això que vostè deia d'acords i coincidències de les forces polítiques del Parlament, es farà.

Finalment, l'esmena 276; a l'esmena 276 vaig donar una explicació força detallada en l'esmena corresponent del Grup Socialista a l'article 6 i vostè ha citat el cas de l'Institut Català de la Dona. Sí, sí, jo també en sóc conscient perquè jo també era present en el moment en què va marxar la caravana. Però és que ja vaig dir que eren, a tall d'exemple, uns quants dels exemples.

Jo vaig dir que afegiria al Grup d'Iniciativa una explicació que no havia donat al Grup Socialista, i no pensava fer-ho. Ara, vostè m'ha provocat, senyor Riera, i li ho diré. Vostè no sé si sap que en aquesta cambra -no al Govern, no a l'Institut Català de la Dona-, en aquesta cambra hi va haver una proposta, que no va sortir pas de mi, evidentment, d'aportar el 0,7% de les quotes, de les participacions dels grups parlamentaris, de tots nosaltres, i hi va haver oposició total i no va ser pas la nostra la primera.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Segueix en l'ús de la paraula, per defensar les noves disposicions addicionals, el Grup d'Iniciativa per Catalunya; esmena 279 i següents; senyor Gimeno, té la paraula.

El Sr. GIMENO: Gràcies, senyor president. En tot cas, aprofitaria i faria un únic torn defensant, encara que siguin

de temàtiques diferents, la 279, la 284 i les 287, 88 i 89, que aquestes sí que són sobre els mateixos temes.

En tot cas, dir que la 279 no crec que em pugui dir el senyor Escudé que és una vaguetat; en tot cas, és una *obvietat*, és una obvietat perquè el que diem és que el Govern s'hauria de comprometre a crear un fons per finançar l'Institut de Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre i és una obvietat perquè ja se n'ha parlat aquí, se n'ha parlat molt, però la veritat és que ni en tot l'articulat, ni en tot l'estat de despeses, no apareix el famós Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre.

En tot cas, dir que només apareix un desconegut Institut Català de les Terres de l'Ebre; apareixia –apareixia– l'Institut Català de les Terres de l'Ebre –diguem-ne–; si hi ha un compromís verbal, també, ho sé, però no s'ha vist... (*Remor de veus.*) Bé, en tot cas, el que vull dir és que aquí sí que els devia trair el subconscient, els devia trair perquè era una proposta similar, que a més aniria a l'Incadete del Grup Popular –lamento que ara no hi sigui el senyor Curto–, quan Convergència i Unió n'ha fet una qüestió pràcticament de principis, de no acceptar el contingut o la inclusió de la denominació «Terres de l'Ebre» a aquelles comarques, posaven Institut de les Terres de l'Ebre.

En tot cas, el que volem dir és que, encara que no ens sentim satisfets pel fet que hem fet diverses esmenes en què intentàvem, per una banda, que hi hagués una dotació molt més clara que la partida oberta de les 1.000 pessetes i que fos destinada al Departament de Política Territorial i Obres Públiques –com en el seu inici o en el seu compromís, quan vam consensuar la Llei, havíem arribat..., i això estava adjudicat a Presidència–, creiem que era molt més clar donar una quantitat de milions i que fos una partida ampliable que no dir: «tenim 1.000 pessetes, ha obert i ens arribaran de tots els forats perquè com és una desembocadura, allò està a la desembocadura, és a dir, tots els afluent confluïxen a la desembocadura, tots els departaments confluïxen a l'Institut per al Desenvolupament de les Comarques de l'Ebre».

Jo crec que, per desfer malentesos i una mica per a una operació profilàctica, podria estar bé incloure aquesta disposició addicional dins de l'articulat dels pressupostos del 94.

En l'esmena següent, el que plantejem tampoc no és una novetat, és un plantejament polític d'Iniciativa, el que entenem que «planificar» significa tenir idees clares d'on i com s'ha d'actuar i que, en aquest cas, i més tenint en compte quina és la situació de crisi que viu el sector industrial a Catalunya, és fonamental elaborar un pla estratègic industrial de Catalunya; que sapiguem quines finalitats es pensen aconseguir, quines actuacions s'han de prioritzar. I quan dic «quines actuacions» vol dir en quins territoris hauríem de tindre una actuació preferent, quins són els sectors estratègicament més importants, fins i tot, quines són les sensibilitats de cara als processos de producció que s'haurien de tenir més en compte. Per això hi afegim que hauria d'haver-hi una prioritat clara cap a línies de producció netes, que vol dir línies de producció que no siguin contaminants, o que anessin destinades a reduir el volum de contaminació actual

de molts dels sectors industrials o, fins i tot, també una fórmula és la de reducció dels consums energètics. Això no es desprén, aquestes prioritats, i òbviament el Pla, dels programes que té el Departament d'Indústria, i per això creiem que fóra bo que s'inclogués aquesta determinació dins dels pressupostos.

I, finalment, les altres tres són tres esmenes addicionals que van dirigides a especificar algunes de les actuacions pròpies del Departament de Comerç, Consum i Turisme i que no entren en contradicció, crec que no entren en contradicció amb el que hauria de ser l'actuació del Departament de Comerç, Consum i Turisme, entre altres coses perquè són fruit directe o indirecte fins i tot de resolucions pròpies del debat sobre turisme que vam celebrar no fa molt.

El que creiem és que és bo que, ja que no es veuen en el detall del Departament de Comerç, Consum i Turisme quines són les prioritats d'actuació –són prou ambigus, tant els pressupostos com els programes en les seves especificacions respecte a què és el que s'ha de prioritzar–, llavors el que entenem és que, per una banda, prioritzar la promoció del turisme a les comarques de la Catalunya interior pot ser un instrument molt important per a contribuir a reduir els desequilibris territorials; saben que és un dels recursos més fàcils d'introduir que el tema de la industrialització de les comarques de l'interior.

Per altra banda, el tema de l'esmena 288; si m'admeten..., hi ha un error de transcripció ja que diu: «El Govern autoritzarà...»; i no és això, sinó que hauria de dir: «El Govern *prioritzarà* la protecció i la recuperació de l'entorn turístic» i que elaborarà, a aquests efectes, un pla horitzontal de turisme; és, concretament, una resolució i, a més a més, proposada pel Grup de la majoria en aquest debat sobre el turisme que dèiem. Per tant, creiem que no hi ha d'entrar en contradicció i hauria de ser objecte d'assumpció pel Grup de la majoria.

I, finalment, l'última esmena és la que el Govern ha d'aplicar mesures per fomentar i incrementar la participació de la població local en els beneficis del turisme mitjançant l'impuls de figures de cooperació i donant especial rellevància al turisme que faci referència a la cultura local, a la identitat pròpia i a la integració en el medi. He dit que són propostes congruents en el debat de política sobre turisme i que entenc que, si hi hagués la mínima predisposició, seria molt millor de cara a clarificar quins són els objectius en política de turisme per part d'aquest Govern.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Gimeno. Torn en contra; el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Gimeno ha començat lamentant la inexistència o la «impresència» del senyor Curto en el moment que ell defensava una esmena sobre les comarques de l'Ebre. Bè, aquest és un tema o és una acusació que es podria formular i que formulo al senyor Gimeno de cara a ell, perquè evidentment moltes coses de les que ha dit en la primera esmena, o totes elles, se les podria haver estalviat perquè, precisament, en moments que pel que veig ell no hi era present, tant –recordo– amb la

senyora Vandellós, del Grup Socialista, i em sembla que amb el mateix senyor Curto, Josep Curto, del Grup Popular, i no sé si també amb algun altre grup, el Grup d'Esquerra Republicana –no ho sé, ho dubto–, vam debatre al llarg d'ahir a altres articles que tenien aquesta mateixa tendència.

Primera cosa que hem d'explicar: el nom era un nom aproximatiu perquè el pressupost es va preparar en època que la Llei no estava aprovada. Segona... (*adreçant-se al Sr. Gimeno*) I, sí, no faci gestos manuals, perquè no és un acord verbal, que deia vostè quan ha observat el nostre gest d'esglai, eh?; en comissió, que segurament vostè tampoc hi devia poder assistir; doncs, precisament una esmena nostra va posar el títol exacte que té. Per tant, no és cap problema de l'altre món. Avui dia l'Institut té exactament el nom que li diu la Llei. I tercera cosa, si hi hagués estat present, doncs, també hauria vist l'argumentació que vam donar, que aquesta és una partida oberta amb la finalitat que els departaments, i fonamentalment –com vostè apuntava– Política Territorial, hi puguin aportar en aquest fons..., i la idea que –aquesta ja no és oficial però la idea que em sembla que molts coneixen i que crec que essent així...– aquest fons, que està a Presidència només per recollir..., després serà transferit probablement al tema principal que és a Política Territorial. Però, bé, en tot cas, la seva esmena entenem que no té objecte.

L'esmena 284, sobre el Pla estratègic industrial, doncs, el Govern, com ja hem dit en alguna altra ocasió, ja va presentar al Parlament a través del conseller, l'honorable conseller d'Indústria, senyor Subirà, el Pla de foment de la competitivitat 1993-96 amb la finalitat, entre moltes altres coses, de crear un entorn favorable que és el que vostè demana.

L'esmena 287 és d'aquelles que parlava algun il·lustre diputat amb aire de broma, de dir que s'ha de conèixer el diccionari del Govern, perquè, és clar, aquí diu: «el Departament de Comerç farà tot això perquè aquí i allà...» És clar, si vostè hagués dit «continuarà fent això», doncs, probablement la hi podríem acceptar, perquè, és clar, evidentment, «activitats de promoció i extensió del turisme a les comarques de la Catalunya interior, especialment...», tot això ja es fa.

Finalment, les esmenes 288 i 289, si no estic equivocat, es limiten a reproduir textualment dues resolucions del Ple del Parlament, i, com ja vaig dir ahir en alguna ocasió a altres il·lustres diputats membres de la cambra, no entenem que s'afegeixi res especial a la Llei de pressupostos reproduint resolucions del Parlament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Segueix el Grup d'Iniciativa per Catalunya en l'ús de la paraula per defensar les seves esmenes, la 285 i següents. Té la paraula el senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: No, gràcies, senyor president. És que, nosaltres, la 285, la teníem com a defensada amb les que vam defensar de Treball, però en qualsevol cas la donem per defensada, senyor president.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, i la 86? (*Pausa.*) Doncs, la senyora Oranich té la paraula.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, i defensaria conjuntament, encara que són temes diferents, però els dos són molt concrets, la 286 i la 290.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. ORANICH: Bé, jo he dit «breument» perquè em sembla que l'enunciat d'aquestes esmenes s'entén d'una manera molt clara. El tema 286 ens parla concretament que el Consell Executiu crearà durant l'any 1994 un fons de garantia de pensions per ruptura matrimonial. Aquesta mateixa diputada del Grup d'Iniciativa va presentar en aquesta cambra una proposició de llei en aquest sentit. Se'ns va dir –i no dubto que això és cert– que aquest tema preocupava tots els grups i també el Grup de la majoria, i se'ns va dir que es faria aquest fons. És clar, nosaltres demanàvem un compromís polític que aquest fons ja es tirés endavant el 1994, perquè la situació de les famílies en aquesta situació de crisi econòmica quan no cobren les pensions dels jutjats és cada vegada més greu, i potser és una petita satisfacció que l'any 1994, que serà l'Any de la Família i que tant es parlarà i defensarà des d'altres punts de vista, se'ls defensi almenys perquè les criatures i les dones en aquesta situació puguin tenir aquest tema arreglat.

L'esmena 290 parla també d'un tema que es referia, en tot cas, al tema de voluntat política, perquè no dubto, i així se'ns va dir en Comissió, que tampoc hi havia desacord quan es plantejava a la Comissió pressupostària una partida oberta per al tema del jurat. L'article 125 de la Constitució preveu la creació del jurat; ja portem bastants anys de retard en aquest tema –bastants anys de retard–, però de totes maneres s'ha dit i s'ha afirmat d'una manera molt clara –i tant de bo que això sigui cert– per part de l'actual ministre de Justícia, Juan Alberto Belloch que durant el 1994 es crearà, començarà a funcionar el jurat al nostre país. Ateses les competències en mitjans materials a l'Administració de Justícia que té la Generalitat de Catalunya, entenem que fóra bo i, en part, de voluntat política de la nostra nació el fet també de poder tenir-ho tot previst i, per tant, l'única cosa que demanem és que es faculti la Conselleria de Justícia a efectuar les inversions necessàries per permetre el funcionament del jurat a Catalunya.

Se'ns va dir que, en general, quan es creï el jurat ja se'ns transmetran, també, mitjans materials: tant de bo! Aquí només diem que faculti per crear per a aquestes noves coses; si no cal res, doncs, no caldria res. Però molt sovint s'ha manifestat, també, el conseller de Justícia favorable a la implantació del jurat d'una vegada, i creiem que el fet d'aprovar aquesta disposició addicional no faria més que donar la voluntat política d'aquesta cambra que tots estem d'acord que funcioni.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Oranich. Senyor Fuentes, la 280 està defensada? (*Pausa.*) Sí. Molt bé. Doncs, resten la 293, la 294 i la 295. La senyora Mayol té la paraula.

La Sra. MAYOL: Senyor president, i, a més a més, d'aquestes que vostè ha dit, 293 i 295, jo voldria defensar també la 468, perquè hi té relació, encara que sigui una disposició final, si m'ho permet. La 294, la defensarà el senyor Farrés.

El Sr. PRESIDENT: La 468, que és una nova disposició final.

La Sra. MAYOL: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. MAYOL: Aquesta esmena, la 293, fa referència a demanar que el Govern de la Generalitat presenti en el Parlament, en el termini de tres mesos, comptadors a partir de l'aprovació de la Llei de pressupost, el Pla interdepartamental sobre la pobresa. I jo no m'hi estendré: en vam parlar, recentment, en aquesta cambra; fa un any i escaig es va aprovar una moció parlamentària que instava el Govern a fer un pla interdepartamental de pobresa. Aquest Pla no s'ha realitzat; vam demanar fa dos mesos que en un termini de sis mesos es fes; tampoc es va poder tenir la satisfacció. Ho tornem a intentar, no per la voluntat de ser pesats, encara que a vegades ho aconseguim, sinó per la importància del tema, que creiem que urgeix; em sembla que el senyor Escudé, ahir, en resposta a la companya del Grup Socialista, va dir que durant els primers sis mesos això es faria. Jo, si hi ha el compromís explícit que el Govern els primers sis mesos això es farà, no és una qüestió d'ara barallar-nos per tres mesos. Jo, si hi ha aquest compromís explícit, retiraré l'esmena. Però voldria que, en aquest cas, les paraules del senyor Escudé, realment, expressessin també la voluntat del Govern, no només del Grup Parlamentari.

En relació amb la disposició final, el que nosaltres plantejem –i dic que hi té relació perquè són temes que afecten sectors socials amb dèficits– és la derogació del Decret 195/93, del 13 de juliol, que modifica el Decret 39/88, de l'11 de febrer, i que fa referència al finançament de serveis socials. També ho hem expressat en diferents ocasions; no estem d'acord que de qualsevol servei social, no només els residencials –com deia el Decret inicial–, se'n pugui rebre contraprestacions econòmiques. Això també serà motiu de debat en la Llei de serveis socials, que en aquests moments està presentada i ja en període de ponència, i, per tant, tinc la sensació que tindrem molt temps per debatre-ho. Però, d'entrada, nosaltres plantejem que, com a mínim, pensem que seria més elegant, francament, per part del Govern, que això, si s'ha de fer, es fes després del debat de la Llei. El que no em sembla «de rebut» és que un canvi d'aquesta envergadura es faci via decret, quan, a més a més, hi ha un projecte de llei que també ho fa.

I l'altra esmena és més concreta i el que planteja és que aquest any s'iniciï la construcció de l'hospital de Mataró. En aquest sentit, nosaltres vam felicitar al seu moment, quan es va constituir el Consorci Sanitari de Mataró, que el que feia era agrupar l'hospital i l'Aliança amb la idea aquesta, que s'ha fet en altres llocs, d'intentar rendibilitzar els recursos públics i ajuntar els hospitals que hi havia a diferents localitats. El que passa és que en aquest cas la infraestructu-

ra és deficient i ja s'havia dit que s'havia de construir; el que demanem és que es construeixi amb més celeritat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Mayol. La 294: té la paraula el senyor Farrés.

El Sr. FARRÉS: Sí, moltes gràcies, senyor president. És una cosa molt concreta, que fa referència a una residència assistida a Sant Vicenç de Castellet. Es presenta com una nova disposició addicional, precisament, seguint les indicacions del senyor Escudé, que fa poc deia: «Home, com que és una cosa concreta, eh?, s'ha de presentar com a disposició addicional a la Llei general de pressupostos; no a l'estat de despeses, eh?», en contra del que potser ell mateix argumentava ahir.

De totes maneres, dir-los que aquesta és una qüestió puntual però absolutament esotèrica, perquè fa quatre o cinc anys el president de la Generalitat, precisament, va estar posant la primera pedra; la segona encara no s'ha posat. Només han passat quatre o cinc anys. No hi ha problemes; el solar està cedit, i, periòdicament, la Conselleria –i ho lamento molt, vull dir, que hagi marxat el conseller– està dient que «aquest any, sí». És quasi, quasi, en uns termes quasi, quasi futbolístics.

Per tant, això va passant d'una banda a l'altra; l'última gestió és un compromís amb el regidor corresponent de l'Ajuntament, i, per tant, com que no veiem que figura en els pressupostos, per això demanem que aquest compromís antic del Consell Executiu, finalment, es compleixi.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Farrés. Torn en contra: senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Quant a les esmenes que ha defensat la senyora Oranich, l'esmena 286, l'argumentació negativa és idèntica a la que ja ahir vaig fer amb una altra esmena del Grup Socialista, que era idèntica, en el sentit que, òbviament, és una realitat; no hi ha partida, no hi ha previsió pressupostària, a causa de limitacions econòmiques; és un tema que ha sortit diverses vegades: recordo que la senyora Manuela de Madre fa tres o quatre anys ja demanava aquest tema. Nosaltres, el nostre Grup, per demostrar –com deia la senyora Oranich– que també som sensibles a la qüestió, a través del nostre Grup bessó a les Corts Generals, doncs, també hem plantejat aquesta petició. Bé, a tot arreu, pel que sembla, és un problema econòmic.

En tot cas, nosaltres entenem que no cal descartar, des de la nostra òptica, la necessària existència d'un pla estatal. Aleshores si nosaltres ja dotem un fons serà una altra matèria en la qual l'Administració central, doncs, tindrà argument, doncs, per no fer una distribució territorial de les seves decisions econòmiques. I, per tant, ens oposarem a aquesta addició.

I a l'esmena 290, el tema del jurat: la senyora Oranich ha esmentat l'article 125 i és ben cert. Ara, aquest article 125 necessita un desplegament legal, una llei, que està en estudi, segons sembla, i, aleshores, en funció del que digui i de qui-

nes competències..., perquè, és clar, parlem de temes judicials, i segons quines competències doni o deixi de donar a la Generalitat, s'adoptaran també les mesures necessàries. En tot cas, una mica en paral·lelisme amb l'argumentació anterior, en principi ens sembla que el crèdit necessari hauria de ser objecte d'una ampliació de l'acord de traspàs Estat-Generalitat en matèria de mitjans econòmics i materials de l'Administració de Justícia.

Les esmenes que ha defensat la senyora Mayol, l'esmena 293..., ella parlava de la possible retirada d'aquesta esmena. Jo el que li puc dir és el mateix que ja vaig dir –com ella recordava– a un altre diputat, que la previsió del Departament de Benestar Social, segons se m'ha dit a mi i se m'ha dit per escrit a mi..., però, és clar, és una matèria interna del Grup Parlamentari, que, òbviament, des del punt de vista filosòfic, jo no puc garantir res, però almenys a mi sí que em convenç..., hi insisteixo: la previsió del Departament de Benestar Social és presentar el Pla de pobresa dins del primer semestre, o sigui, més tard del que vostè demana de tres mesos, però que, en tot cas, creu el Departament –i nosaltres ho compartim– que no és una matèria de terminis –que ho hem dit altres vegades– que s'ha d'incloure a la Llei.

L'esmena 295, el tema de l'hospital de Mataró, el nou hospital de Mataró: el Departament m'ha fet arribar una informació bastant extensa, però que suposo que trobarà molt poc satisfactòria o poc satisfactòria, perquè el Departament considera que el criteri fonamental de l'Annex d'inversions reals per a l'any 1994..., perquè, és clar, el Departament es mou per l'Annex d'inversions i allà és on hi ha els seus compromisos inversors, no identificats a través de disposicions addicionals, com és obvi. Doncs, aleshores, els criteris fonamentals, que diu el Departament de Sanitat que ha seguit per establir el detall de les inversions reals per a l'any 94, ha estat el grau de compromís en l'execució; és a dir, s'ha inclòs prioritàriament, primer, els projectes en curs de realització, els convenis establerts en exercicis anteriors i els projectes ajornats procedents de l'exercici present del 93, als quals, per limitacions econòmiques, no s'ha pogut donar satisfacció. Els crèdits redistribuïts van al grup de programes d'atenció primària i al grup de programes d'atenció especialitzada, per donar continuïtat a la reforma dels hospitals existents. Per tant, veurà vostè amb aquesta explicació que no acaba d'encaixar, excessivament; en tot cas, en aquest cas concret de l'hospital de Mataró, el Departament diu que el projecte de Mataró està pendent de supervisió i que, un cop se'n conegui l'evolució i el funcionament, doncs, si hi ha possibilitats econòmiques, es decidirà en sentit favorable, però en aquests moments no es pot prendre cap compromís.

Quant a l'esmena 468, jo també lamento que no hi hagi el conseller de Benestar Social, perquè torna a ser una esmena del subpressupost de Benestar Social. És clar, és un xic estrany, des del punt de vista tècnic –des del punt de vista polític, evidentment, és totalment congruent–, que via una disposició final es derogui un decret. I és un decret que ja sé, ja conec, tots els membres de la cambra coneixem que

va ser conflictiu en el seu moment; nosaltres, l'explicació que ens va donar el conseller de Benestar Social, a través d'aquest mecanisme, potser no excessivament ortodox del desplegament de l'ordre, ens va semblar que donava satisfacció a les preocupacions que hi podien haver. En tot cas, si a través de la Llei que s'ha apuntat o d'altres mecanismes això es canvia, doncs, nosaltres encantats. Però, en definitiva, nosaltres no estem d'acord que, per llei pressupostària, modifiquem un decret del Govern de la Generalitat.

Per acabar, l'esmena 294, que ha defensat el senyor Farrés. M'ha sorprès una mica que la defensés el senyor Farrés, perquè, si no ho recordo malament, va ser vostè mateixa, senyora Mayol, que en comissió va presentar una proposició no de llei sobre aquest tema. Oi que em sembla que sí? Ja fa mesos, eh? Bé, potser actuava en representació del senyor Farrés, però recordo que va ser vostè que la va defensar. (*Remor de veus.*) Aquí sí que... El representant genuí del Bages es lamenta d'aquest intrusisme professional. Bé, aleshores, l'argumentació és molt negativa en el sentit que no hi ha previsions, eh? L'any 94 el Departament no contempla aquesta actuació per limitacions econòmiques evidents. I, aleshores, el senyor Farrés m'ha fet una explicació agitant un clip, un retall de premsa que ell i jo l'hem entès perquè l'havíem comentat prèviament. Dubto molt que la resta de la cambra ho conegui. Bé, aquí del que es tracta, senyor Farrés –com li ho vaig explicar–, és d'un desconeixement –que no és excepcional– d'un membre de l'estament periodístic, en aquest cas del *Diari de Sabadell*, que jo li explicava (*remor de veus*), jo li explicava que el mecanisme que vostès van utilitzant, que és acceptable o que fins l'any 84 ha estat acceptable i que, per tant, si fos una disposició addicional, encara, com a resultat ha sigut, podríem encara debatre-la a la cambra, però no el que ell defensava o, millor dit, em deia que havia estat a l'estat de despeses; en definitiva, no feia referència a aquesta actuació del senyor Farrés en el Bages, sinó a una actuació en el seu municipi de Sabadell. I si jo vaig donar aquesta explicació a aquest senyor periodista, que em sembla que es deia Ache, és que va tenir, diguem-ne, la imprudència de presentar-se com un representant de l'alcaldia de Sabadell. (*Rialles i remor de veus.*)

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Ara passem a les noves disposicions addicionals proposades pel Grup Parlamentari Socialista, que haurà advertit amb la seva fina percepció que l'exhortació pastoral que ha formulat la presidència en iniciar el debat de les disposicions addicionals anava fonamentalment pel Grup Socialista, perquè són moltes les que té.

Molt bé: 296, senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: La senyora Vandellós, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, senyor president. Haig de reconèixer que el portaveu de la majoria m'ha descollocat una mica en fer aquesta esmena, tot i tenint en compte que és

una esmena que ha presentat i que ha defensat abans la diputada senyora Oranich. De totes maneres, no vull renunciar al fet de poder-la defensar i, per tant, tornarem a incidir sobre el tema de les prestacions socials per al cas de pensions per ruptura matrimonial.

És evident i conegut –i seguint una mica amb el fil– per tothom que l'aplicació d'aquestes prestacions es desenvolupa de forma lenta i burocràtica, que a la llarga el que fan és perjudicar l'estat d'aquelles dones i dels seus fills en situació econòmica precària, més precària si cal donada la situació de crisi econòmica que existeix arreu de la nostra societat. Malauradament, sempre són els mateixos col·lectius els que reben el pitjor tracte; en aquest cas concret les dones, en la majoria de casos sense cap mena de suport econòmic ni laboral ni patrimonial, i els infants, un col·lectiu ja de per si indefens.

Tenia previst dins de la meua intervenció fer un esment a l'argument que vostè ha donat abans, o sigui a l'argument que hauria de ser una cosa que engegés el Govern central i tal. Però també és cert i creiem que aquest fet crea una dispersió en el territori, fa difícil la seva aplicació i control, així com la finalitat última per a la qual ha estat creat; és a dir, l'efectivitat real. Una efectivitat que sí que pensem que es pot aconseguir quan s'aplica en àmbits reduïts, com és la nostra autonomia; per això reiterem altre cop i demanem que el Govern de la Generalitat contempli en les previsions pressupostàries del 94 la creació d'aquest fons de garantia, o que encara que sigui com a criteri constructiu i de previsió obri la partida corresponent i la doti d'un mínim de quantitat que pugui ser factible d'ampliar.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Vandellós diu que l'he descol·locada; el qui està absolutament descol·locat sóc jo mateix, perquè escolti, senyora Vandellós, jo estaria disposat a jurar que aquesta argumentació vostè ja l'havia fet i que jo la hi havia contradit, i pel que es veu, doncs, evidentment no és així: deu ser aquell fenomen psicològic del *déjà vu*. Però bé, en definitiva, doncs, l'argumentació, com vostè mateixa ha reconegut, és la mateixa que he fet a la senyora Oranich, i vostè precisament m'hi col·labora en l'argumentació quan parla de dins de les previsions pressupostàries –esmena més realista que la de la senyora Oranich. Evidentment, no hi ha previsions pressupostàries. Vostè repassi l'estat de despeses: no hi és; i aquests arguments de dir: «És clar, hi ha ruptures d'aquestes que afecten persones «afincades» en diversitat de zones territorials», i ens sembla que aquest és un argument no sé si suficient per intentar que hi ha hagi un fons estatal i que la Generalitat, en funció de les seves necessitats territorials, en pogués obtenir.

Evidentment, com he dit ja a la senyora Oranich, el nostre suport hi és total però, ai las, com diu el senyor Jaume Camps, doncs, en aquests moments no hi ha possibilitats pressupostàries de donar-li satisfacció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

La Sra. ORANICH: Senyor president, perdoni, només per dir que jo també deia «dins de les previsions pressupostàries».

El Sr. ESCUDÉ: Bé, senyor president...

La Sra. ORANICH: I ho diu per escrit.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, senyor president, jo diria que no és feliç, pel que veig.

El Sr. PRESIDENT: Esmena 297.

El Sr. CARNICER: La senyora Martí.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta esmena és una esmena d'addició que pretén que les quantitats que figuren en els pressupostos de l'Estat per al 94 i que són transferides al Govern de la Generalitat que tenen com a destinació el Consell Comarcal del Barcelonès siguin consignades en la seva integritat, perquè la Llei 7/87, que és la llei que va dissoldre la Corporació Metropolitana de Barcelona, té un annex, l'annex número 7, que diu que es transfereix al Consell Comarcal del Barcelonès un préstec –la devolució del préstec, millor dit– de 1.200 milions de pessetes amb destinació a finançar el cinturó del litoral. És a dir, això que abans era un compromís de la Corporació Metropolitana de Barcelona va ser transferit al Consell Comarcal del Barcelonès. I què ha passat des de llavors? Doncs, que l'any 91 la Generalitat va consignar en els seus pressupostos la part que corresponia a la devolució del finançament d'aquest préstec, que eren exactament 154.613.290 pessetes; l'any 92 la devolució d'aquest préstec va ser..., era l'anualitat corresponent de 250.215.820 pessetes, i d'una manera inexplicable la transferència que es va fer dels fons del Govern de la Generalitat va ser de 214.967.820. I per al 93 ha passat el mateix: l'amortització de l'anualitat eren 296 milions de pessetes i només se n'han transferit –o està previst transferir, no sé si exactament ja s'ha portat a terme– 224.500.000 pessetes.

Per tant, des de l'any 92 el Consell Comarcal del Barcelonès arrossega un dèficit no imputable als seus compromisos, sinó imputable a compromisos que el Govern li va transferir. Per tant, amb aquesta esmena nosaltres pretenem una qüestió molt clara, que és dir que el Govern de la Generalitat assumeixi íntegrament els compromisos d'amortització de l'anualitat. Disposem d'una resposta de la consellera Cuenca, en la qual reconeix, evidentment, que hi ha una situació d'injustícia; el que passa que una mica ve a dir que els fons es busquin on es pugui. Nosaltres pensem que això no és just, perquè si aquest compromís és objecte d'una transferència nosaltres creiem que el cal és que el Govern de la Generalitat traspassi exactament l'amortització de l'anualitat corresponent a cada any al Consell Comarcal del Barcelonès, perquè si no es produeix un dèficit acumulatiu no imputable a decisions del mateix Consell Comarcal.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. La senyora Martí ens ha explicat molts problemes, però, en definitiva, no ens ha llegit l'esmena, i l'esmena... (*Pausa.*) Bé, doncs, no la llegida correctament. Almenys jo no la interpreto correctament, si m'ho permet, senyora Martí. Sí, perquè és clar, senyora Martí, el que diu aquí, el que diu l'esmena, diu: «Les quantitats que figuren en els pressupostos de l'Estat per a l'any 94» —diu— «“serà consignada” en la seva integritat», i això no sé què vol dir. (*Pausa.*) No: «Les quantitats que figuren en els pressupostos de l'Estat per a l'any 94 “serà consignada” en la seva integritat.» No sé què vol dir «consignat», exactament, si tenim el mateix concepte, però en tot cas aquí parla en singular; com que hi ha un altre lloc que parla de la Mancomunitat, aquí hi ha gramaticalment una incorrecció, una incongruència, almenys en el text publicat. Per una altra banda parla d'unes quantitats que figuren en els pressupostos de l'Estat. Bé, doncs aquesta, en tot cas, seria una esmena a presentar en els pressupostos de l'Estat.

En últim terme, senyora Martí, vostè sap perfectament que, d'acord amb una recent sentència del Tribunal Constitucional, totes les previsions —i si m'ho permet, fins i tot les il·lusions— que s'havia fet el Consell Executiu de la Generalitat a través de la Llei 8/87, del 15 d'abril, el Consell Executiu o la Generalitat no pot alterar absolutament res d'aquest fons, ni els criteris, ni la destinació i, per tant, no hi ha res més a dir que complir la normativa i aplicar, consignar, transferir i liquidar, com vulguin i sigui més correcte on sigui, les quantitats que diguin per a les finalitats que diguin els pressupostos de l'Estat.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 298.

El Sr. CARNICER: El diputat senyor Roma.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Roma, té la paraula.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. En tot cas, si em permet, defensaria la 298, 299 i 338.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. ROMA: Gràcies, senyor president. De fet, la 298 és una esmena ja força tradicional i que l'il·lustre diputat senyor Ganyet en diferents ocasions ha defensat aquí, que és que existeixi un pla interdepartamental complementari als plans comarcals de muntanya. En diferents intervencions d'aquest Parlament ha quedat palès que multitud de nuclis habitats del Pirineu encara no disposen d'aquelles infraestructures bàsiques que tot municipi o tot nucli habitat hauria de tenir. Això no està previst als plans comarcals de muntanya, que cobreixin aquests serveis bàsics, i d'aquí ve la necessitat que es disposi d'un pla per cobrir precisament aquestes necessitats.

Quant a la 299 i 338, estem parlant d'aquelles comarques que han patit i estan patint més la crisi econòmica i industrial del nostre país, i per tant demanem que hi hagin uns plans de reactivació per a aquestes comarques més necessitades de Catalunya, i específicament, i perquè realment no passi en aquestes comarques el que ja hem estat demanant i

denunciant en els darrers vuit anys, ens vam posar d'acord tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra i en aquest moment dic tots —tots—, sí, en el curs del Consell Econòmic i Social del Berguedà, en el qual hi havien representats tots els grups parlamentaris presents en el Parlament de Catalunya, que realment impulsàrem aquí al Parlament que s'elaborés un pla de reactivació per a la comarca del Berguedà que realment permeti sortir de la greu crisi en què es troba des de fa bastants anys.

Bé, aquest és el sentit de la proposta que hem consensuat i que hem presentat els grups presents en aquesta cambra.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 298, com deia el senyor Roma, era una esmena que tradicionalment defensava el senyor Ganyet, avui no present a la cambra. En definitiva, la resposta és la de sempre: hi ha una normativa, hi ha uns plans de muntanya, el Govern compleix escrupolosament els compromisos corresponents i, en tot cas, de les transferències corrents i de capital hi ha 36.000 milions —una mica més: 36.840 milions— de transferències de capital i que una part important d'aquesta transferència va a comarques de muntanya, però, en definitiva, no cal —entemem que és incongruent— establir uns plans complementaris quan existeixen uns plans que estan legalment establerts i que tenen la seva traducció pressupostària.

L'esmena 299 és una esmena d'aquell conjunt, diguem-ne, demagògic del qual parlava jo ahir extensament... (*Pausa.*) Diguin. Ah!, pensava que deien alguna cosa. No cal repetir-ho, que veig que ho han sentit perfectament. Aleshores, aquí encara és un cas més especial, perquè mentre Esquerra Republicana, per exemple, es prenia la molèstia d'identificar les comarques exactes, en el cas de la 299 el senyor Roma diu «les més necessitades» i endivina què t'ha tocat. I llavors diu que, com a exemple, esmenta la 338. De la 338 jo no pensava parlar-ne, perquè ja n'hem parlat amb el senyor Curto, també amb Iniciativa per Catalunya i és una esmena. És clar, però el senyor Roma ha insistit molt que és una esmena de tots els grups parlamentaris. Perdoni'm, de tots els grups parlamentaris no, perquè, almenys fins avui, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió qui pren les decisions són jo mateix i al senyor president del Consell Comarcal del Bages li vaig manifestar i per escrit quina era la posició del nostre Grup —del Berguedà, perdó—, i és la que val.

Per tant, en definitiva, la respostes són, dintre del que calgui fer una resposta, el que ja hem donat de l'esforç important del Govern, etcètera. No cal insistir-hi, perquè ja n'hem parlat a bastament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena número 300...

El Sr. CARNICER: El senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pérez de Tudela té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president, farem la 300 i la 301.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: En l'esmena 300 parlem d'un tema concret i puntual però que fa referència, jo diria, a una penalització que sofreixen aquells ajuntaments que amb bona fe van subscriure convenis pel tema dels parcs de bombers. I dic «amb bona fe» i alguns ajuntaments més que els altres perquè des de l'any 81 fins a l'any 93 aquells convenis parlaven que es farien servir les instal·lacions municipals fins que es fes el nou parc, i, és clar, hi havien, lògicament, unes previsions de quan es podria o es faria això, però han passat dotze anys. Em sembla que està fora de totes les previsions i que cada any sentim que l'any vinent... En l'estat de la despesa es va donar aquesta resposta: que per a l'any 95 es podria endegar aquest parc. Nosaltres insistim en aquesta esmena que, si més no durant el 94 i amb les disponibilitats pressupostàries, es prepari perquè realment es puguin escometre les obres en el moment oportú. En aquests moments ja s'estan escometent, fent totes les obres d'infraestructura perquè s'hi pugui fer el parc en el lloc adequat i apropiat, i, realment, insistiríem en aquest sentit. Insistiríem tant des del punt de vista, diguéssim, del greuge que representa, com des del punt de vista d'una bona atenció del servei, perquè en aquests moments els bombers no tenen les instal·lacions necessàries i suficients per desenvolupar la seva activitat.

Pel que fa a l'esmena 301, que fa referència al tema de policies locals, jo voldria fer un primer esment que en el tema dels policies locals ens trobem una mica com amb els futbolistes: amb una qüestió de fitxatges. I ho dic perquè resulta que és una de les poques professions en les quals, dins de l'Administració, poden arribar, per no dir l'única —no sé si és l'única; suposo que sí—, s'hi arriba sense la formació adequada. I resulta que, després d'haver accedit al lloc, llavors s'ha d'obtenir la formació, amb els costos que això representa. Més d'una vegada hem plantejat la possibilitat que es preveïés una formació anterior en aquest tema, perquè estiguessin ja, les persones que volen accedir en aquest tipus de professió, com a mínim amb una preparació de base. Això no ha tirat endavant; entre altres coses no hi ha massa voluntat i interès, diria jo, des del punt de vista de parlar d'aquests temes, perquè el que és la Junta de coordinació de policies locals d'ençà que tenim nou conseller que no s'ha reunit, i, realment, vull dir, és un tema que podria ser interessant. En qualsevol cas, la proposta concreta és que es doti la formació, de manera que no sigui tan feixuga la formació d'aquests professionals per als municipis.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'única cosa que m'ha sorprès del senyor Pérez de Tudela —un home ponderat, si n'hi han en aquesta cambra— és quan ha fet aquella manifestació inicial, que m'ha deixat una mica sorprès..., diu que hi ha ajuntaments que fan convenis de bona

fe. Jo suposo que els fan tots, eh? Com, per altra banda, evidentment —encara que hi ha algú que en discrepi—, entenc que també la Generalitat, tots i cadascun dels departaments de la Generalitat també actuen de bona fe en fer i proposar convenis.

Bé, quant a la disposició addicional que pretén introduir el senyor Pérez de Tudela, li haig de manifestar que no es pot incloure —a part del criteri general, que ja vaig dir ahir, de no-inclusió de disposicions addicionals, en principi— perquè no està prevista la construcció d'aquest parc de bombers l'any 94. En el PIP, el Programa d'inversions de la Generalitat, del període 1994-97, la Direcció General de Prevenció i Extinció d'Incendis té prevista la construcció d'un parc de bombers a Valls, a iniciar l'any 95 i amb les següents dotacions: 30 milions de pessetes l'any 95, 20 milions de pessetes l'any 96 i 20 milions de pessetes l'any 97. Per tant, doncs, no hi ha —lamento dir-li-ho— aquesta previsió que vostè demana.

Pel que fa a l'esmena 301, entenem que no és necessari un pla especial perquè la legislació —i vostè hi fa referència—, la Llei 16 del 91 explica exactament quines són les funcions de formació i reciclatge que fa l'Escola de Policia de Catalunya. Per altra banda, la Direcció General de Seguretat Ciutadana atorga periòdicament subvencions sobre les sol·licituds que rebin, i que tramita la Comissió de Coordinació de les Polícies Locals de Catalunya. Per aquests motius, també ens oposarem a l'adopció d'aquest parell de disposicions addicionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 303, el senyor Madueño té la paraula.

El Sr. MADUEÑO: Gràcies, senyor president. La Llei que ens va crear l'Ens Metropolità de Serveis Hidràulics i Tractament de Residus, del 87, va encomanar unes responsabilitats i unes competències a un ens local però va deixar poc clar, com sol passar en aquestes lleis que encomanen responsabilitats als ajuntaments, poc clar, o gens clar, el sistema de finançament d'aquests ens locals o d'aquesta responsabilitat que donem als ens locals.

Vam donar responsabilitats en el tema del sanejament, i, evidentment, a partir de la Llei de sanejament li arriben uns recursos insuficients, però a més problemàtics, cada any; poc clarificats i objectivats, però li arriben. Però en el tema dels residus, fonamentalment, pel que fa a la gestió i tractament dels residus, no només són insuficients, sinó que, realment, no arriben gens de mitjans per tractar aquest tema, i sobretot arran de l'última llei, la Llei de residus municipals, en què se li va encarregar una nova responsabilitat a l'Ens Metropolità sobre el tractament dels residus industrials, i evidentment aquí sí que hi ha, realment, una situació d'un greuge comparatiu molt i molt important respecte a la resta del territori, en tant que, si l'Ens Metropolità vol fer gestió dels residus industrials tal com li encomana la Llei, haurà de fer com fa en el tema dels residus urbans: via una taxa que els ciutadans hauran de pagar com un nou impost, si vol fer realment el tractament, si no es rectifica, com demanem no-

saltes en aquesta esmena —que creiem nosaltres que és de tota justícia—, el fet que es financii com es financia la resta del territori, a través del pressupost de la Generalitat.

També té encomades competències per la Llei de contaminació atmosfèrica, sobretot la xarxa de control atmosfèric, que tampoc rep cap tipus d'ajut per part del pressupost de la Generalitat. I nosaltres creiem que no disposar d'aquests ajuts és una manera de castigar els ciutadans de l'àrea metropolitana, que vol dir gairebé o més del 50% dels ciutadans de Catalunya, perquè, a part dels impostos i del tractament normal que tenen com qualsevol ciutadà de Catalunya, si volen tenir un servei —que han de tenir-lo, evidentment— sobre temes tan importants per a la qualitat de vida, han de pagar-lo a través de taxes que dupliquen, per tant, la seva contribució.

I, per tant, creiem nosaltres que, aquesta esmena, no només és necessari rectificar-la, sinó que seria de justícia el fet que no gravem i castiguem uns ciutadans de Catalunya, i per tant demanem que rectifiquin la seva postura.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Madueño. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Madueño ha començat dient que quedava poc clar, després d'haver dit que no quedava gens clar... Per part del Departament de Medi Ambient i els organismes autònoms que el configuren, sí que entenen ells que és molt clar. I el que és molt clar és que el servei de control ambiental de l'entitat metropolitana, el seu finançament, pel que fa al seu finançament, no és competència de la Generalitat de Catalunya, i, per tant, no podem acceptar la inclusió d'aquesta disposició addicional i carregar en els pressupostos de la Generalitat un servei que, en tot cas, el principi general a aplicar és que qui contamina paga, i per tant ha de repercutir, el seu cost, sobre els usuaris.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 305, la senyora Torrent té la paraula.

La Sra. TORRENT: Sí, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, aquesta esmena fa referència a un tema molt tractat en aquest Parlament, que és el tema de l'educació d'adults, però no va en la línia d'altres anys; sí que va en la línia de l'any anterior, però no en la línia d'altres anys, en què jo demanava, en una esmena tradicional, que l'educació d'adults passés a dependre del Departament d'Ensenyament. En aquest cas, els voldria situar en el següent; crec que aquest tema l'he comentat molt en aquest Parlament, i per tant no hi insistiré, però sí que volia posar de manifest el següent: quan jo dic, quan diem el Grup Socialista que l'educació d'adults ha de dependre del tronc comú del que depèn l'educació, sovint, des del Govern de Convergència o de diferents fòrums on són o on participen senyores diputades o senyors diputats del Grup de la majoria, sovint se'm diu que el que es pretén en emmarcar l'educació d'adults en el marc d'Ensenyament és, una mica, fer-la més minsa, treure-li aquesta globalitat que des de

l'òptica de Convergència es creu que té l'educació d'adults, que és un àmbit molt més global que no es limita només a l'ensenyament reglat.

Però els voldria dir que, en la pràctica, aquest discurs és un parany, perquè aquest discurs porta que no es potenciï la xarxa pública d'educació d'adults i, alhora, porta a qüestions com ara els explicaré: quan es dona el cas que s'ha de construir un centre d'educació d'adults es recorre als ajuntaments que han de posar el sòl, com si es tractés d'un centre d'educació normal. (Pausa.) Quan es tracta de posar un conserge o quan es tracta de pagar el telèfon es recorre als ajuntaments perquè actuïn com si fos un centre d'ensenyament reglat. I llavors passa que, quan hi han ajuntaments que tenen la seva xarxa pròpia de centres d'aules d'educació d'adults, no se'ls considera en cap conveni..., no se'ls considera com en el cas que un ajuntament tingui centres d'educació reglat, que hi han uns determinats mòduls que es pacten i que es «convenia»; en canvi, en el cas de l'educació d'adults, aquest tema queda al marge.

A mi em sembla que tot això és una incoherència, i, per tant, insisteixo o insistim en una esmena, que la vam presentar l'any passat, i creiem que és coherent i que cal que el Govern de Convergència la tingui present per sortir d'aquesta incoherència a la qual té sotmesa l'educació d'adults.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Torrent. El torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí. Gràcies, senyor president. La senyora Torrent demana a la seva esmena..., evidentment, és diferent de l'any anterior; ara, l'explicació, no. L'explicació ha anat donant voltes al tema de canviar l'adscripció departamental. Però bé, com ja manifestarem en el seu moment a algun altre grup que també ho demana, doncs, no és pas el propòsit del Govern fer-li cas.

En tot cas, el que demana realment la senyora Torrent en aquesta esmena, o el Grup Socialista a través de la senyora Torrent, és, diu, que «el Consell Executiu definirà el model de centres d'educació d'adults». Una mica en la línia que hem dit en ocasions anteriors, la disposició addicional actualment ja no és un calaix de sastre universal: només s'hi poden incloure matèries estrictament pressupostàries, segons la jurisprudència a la qual reiteradament m'he referit; per tant, aquest tema no s'hi pot incloure. A més a més, explica quines són les condicions que haurien de tenir uns convenis amb els ajuntaments. Bé, el conveni estableix unes condicions, que es pacten mútuament de bona fe, com deia el senyor Pérez de Tudela, i, per tant doncs, hem de deixar que en el conveni, lliurement, ajuntament i Consell Executiu fixin el que els sembli. Per tant, tampoc acceptarem la incorporació d'aquesta disposició addicional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 306, del Grup Socialista. El senyor Santiago Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I OLIVÉ: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 306 i 337, perquè totes

dues, de fet, parlen del món cooperatiu –si bé no són pas iguals, oi?

La 306 tracta d'introduir en el Projecte de Llei una nova disposició addicional que estableixi el següent: «Les cooperatives d'ensenyament que optin pel règim de treballadors autònoms rebran del Departament el mòdul íntegre, a fi de capitalitzar aquest increment amb el control adequat de l'Administració.» Es tracta, senyores i senyors diputats, senyor Escudé, de corregir un greuge comparatiu que a Catalunya pateixen les cooperatives d'ensenyament en relació amb altres territoris administrats o pel Ministeri d'Educació o altres comunitats autònomes. Aquesta situació de greuge comparatiu es dona quan, en aplicació de la nova Llei de concerts, es concretava en aquesta nova Llei que seria l'Administració qui per delegació pagaria directament les nòmines dels docents, incloses les seves cotitzacions socials. Això ho establia aquesta Llei. El greuge es dona quan hi ha cooperatives d'ensenyament que tenen assegurats pel règim d'autònoms; aleshores, l'Administració de Catalunya el que fa es estalviar-se la diferència que hi ha entre la cotització social per autònoms i la de règim general, que de vegades arriba a ser molt important la diferència, atès que ajusten molt els sous aquestes empreses cooperatives d'ensenyament, i, per tant, les cotitzacions socials, que són un tipus ja una mica més baix –com vostè coneix–, doncs, la diferència és notable.

Què passa amb això? I en contra, hi ha el territori administrat pel MEC, o a Andalusia, per exemple, o bé al País Valencià, que donen a aquestes cooperatives el mòdul íntegre i aquesta diferència l'apliquen a capitalitzar la mateixa escola. Hi ha un cert control que es pugui argumentar que aquella diferència s'apliqui en inversió per a l'escola, certament, si no, seria il·lògic, no? En canvi, doncs, a Catalunya, pel que sigui, d'ençà d'aquesta nova Llei, les cooperatives catalanes pateixen aquest greuge comparatiu, greuge comparatiu, per altra banda, que es podria resoldre ràpidament per part de les escoles si tots es donessin d'alta al sistema general, perquè llavors l'Administració, el senyor conseller d'Ensenyament estaria obligat lògicament a pagar –com correspon– aquella diferència de cotització social.

Per tant, entenem que és una diferència que no té sentit. Vostès saben que les escoles públiques catalanes són bastants, un centenar, encara existeixen, fan un esforç important, a moltes d'aquestes escoles els mestres deixen una part del seu sou, fins i tot, per capitalitzar la mateixa escola, perquè, atesa la nova Llei de reforma, requereix adequar-la amb noves instal·lacions. Per tant, pensem que és una esmena que tindria una lògica per part del Grup de la majoria que pogués ser acceptada, perquè penso que no té sentit mantenir aquesta situació de diferència, i més en aquests moments, amb aquests esforços que s'han de fer per situar aquestes instal·lacions en noves condicions, ja que requereix veritablement un esforç, que hauríem de saber ajudar des de l'Administració, i més quan ja dic que es donen aquests greuges comparatius amb altres territoris de l'Estat espanyol.

Pel que fa a l'esmena 337, aquesta esmena pretén incrementar els recursos per a formació i el foment cooperatiu, per a empreses cooperatives, de treball associat i anònimes laborals. Concretament, pretén que un 10% dels recursos consignats a la Direcció General d'Ocupació, en l'epígraf «Transferències corrents a empreses privades», vagi cap a aquest tipus d'entitats empresarials. Els motius que avalen aquesta pretensió, els vam argumentar no fa pas molt en una interpellació sobre aquest tema de cooperativisme de treball associat i anònimes laborals; bàsicament són tres perquè mantenen ocupació, en creen de nova, ho estan demostrant i fan un gran esforç perquè així sigui, això ens fa falta ara més que mai, i perquè també generen en el si del que és l'empresa una cultura de responsabilitat i coparticipació que ben segur són aspectes i valors que també hem de saber apreciar i saber defensar des de l'Administració.

Per altra banda, també els recursos que assignem per a aquest món cooperatiu són molt escassos, el de treball associat, atès que també altres comunitats autònomes, com València o Andalusia, apliquen recursos cinc o sis vegades superiors per a aquest tipus d'empresa que els que apliquem nosaltres.

Per això, senyor president, senyores diputades i senyors diputats, demanaríem el suport a aquestes esmenes.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Riera. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Hi ha hagut un moment de la seva intervenció que m'ha semblat que el senyor Riera s'adonava del problema en què consistia, perquè m'ha semblat veure que ell observava que la qüestió no és una qüestió de diners, sinó una qüestió de conceptes. I aquesta és la resposta: el règim de concerts preveu el finançament d'uns costos efectius d'uns conceptes determinats, que són els que estan previstos a la LODE, amb la qual cosa el Departament no creu estar habilitat per abonar conceptes, per molt similars o paral·lels que puguin ser, però que no estiguin inclosos en aquesta disposició. Per tant, no hi cap un finançament addicional d'altres conceptes.

Pel que fa a l'esmena 337, les partides de l'article 47 són unes partides que fan referència a programes de formació ocupacional i que estan cofinançades pel Fons social europeu, i per tant han d'anar obligadament a col·lectius d'aturats i, per tant, no es pot fer una transferència a aquest tipus d'organització de treball associat que demana el senyor Riera.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 312.

El Sr. CARNICER: El senyor Piella, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Amb el seu permís, acumularia la 312 i la 314.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, al llarg d'aquesta sessió un argument que ha fet ser-

vir molt sovint el senyor Escudé, que és veritat, és que el seu cor estava en un lloc però que el seu cap havia d'estar en un altre, i evidentment aquest argument és veritat, però crec que s'ha quedat a mitges, perquè, en definitiva, aquest problema el tenim..., tota la gent que hem estat en administracions públiques l'hem sofert i això té una solució, que, en definitiva, és marcar prioritats. Evidentment, no es pot fer tot i no es pot fer tot a la mateixa hora, però sí que, si es fixen prioritats, en definitiva, després es veu quin és el tarannà d'un tipus de Govern o d'un altre.

Això ho vull dir com a introducció d'aquestes dues intervencions sobre el pressupost, que fan referència als monestirs reials i a les fargues catalanes. Si alguna cosa hi ha en aquest país, evidentment, són un seguit d'esglésies, moltes d'elles que s'han de restaurar; evidentment, no es poden fer totes, però sí que valdria la pena fixar unes certes prioritats. I en aquest tema, en el tema dels monestirs reials, li recordaré —o ja ho sap bé el senyor Escudé— que n'hi ha quatre, que són els que tenen les restes dels comtes i reis de Catalunya, que són Ripoll, Poblet, Santes Creus i Sant Cugat, que crec que haurien d'estar dintre d'aquestes prioritats que dèiem abans per intentar resoldre aquest dilema entre el que està al cor i el que està al cap.

Després, també, el tema de les fargues catalanes és una cosa similar. Si alguna cosa es coneix arreu del món, entre d'altres, i que té un prestigi, principalment a Europa i a Amèrica, és el tema de les fargues catalanes, i si no estic mal informat, pràcticament totes les que hi ha al nostre país s'han perdut o estan a punt de perdre's, de tal manera que si actualment volguéssim visitar o ensenyar un d'aquests enginyers hauríem d'anar fora del nostre país.

En el fons el que es demana amb aquestes dues intervencions és que es prioritzin, i es prioritzin amb coses que, al meu entendre, tenen un valor objectiu molt important per a la nostra nació, com és el cas dels monestirs reials i com és el cas de les fargues catalanes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa a l'esmena 312, la rèplica és una rèplica una mica estàndard, és la primera vegada que la dono, però després hi ha dues o tres disposicions addicionals que, de forma paral·lela, demanen la rehabilitació o la restauració d'una sèrie de monuments del nostre patrimoni històric, i és que el Departament de Cultura considera que té dues línies d'actuació en l'àmbit de la restauració patrimonial. La primera línia és convocatòria de subvencions públiques adreçades a entitats públiques i privades, per tant, no es predetermina, es fa una convocatòria de subvencions i, aleshores, en funció de les peticions, s'han de prendre aquestes opcions, que a vegades —com deia el senyor Piella, que ell ho ha fet al llarg de molts anys en el seu municipi—, a vegades és difícil prendre decisions i fins i tot dolorós. I, bé, en aquesta primera línia d'actuació cal esperar les peticions que es rebin a la convocatòria de subvencions.

I la segona línia d'actuació al Departament de Cultura són les prioritats que estableix el mateix Departament sobre la base d'estudis tècnics dels seus funcionaris, i per això aleshores hi ha uns programes d'inversió en què es fan una sèrie de previsions.

El Departament es mou i es mourà dintre d'aquests dos nivells, i, per tant, el Departament no està d'acord que en el mateix text articulat del Projecte de llei s'hi incloguin operacions específiques i determinades.

Pel que fa a l'esmena 314, m'agrada que el senyor Piella hagi parlat del cor, perquè jo voldria ara que no cregués que la resposta meua està dictada pel cor, perquè la rèplica que em fa arribar el Departament és que el tema de les fargues catalanes i tot el tema de la industrialització antiga del nostre país, considera el Departament que aquesta funció ja està contemplada en les actuacions ordinàries de l'entitat autònoma, que és el Museu de la Ciència i la Tècnica de Terrassa i, per tant, que no seria útil ni bo fer un tractament a part de la qüestió específica de les fargues catalanes.

I per això, doncs, ens oposarem a la inclusió d'aquestes dues disposicions addicionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 315, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: La senyora Utgés.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Utgés té la paraula.

La Sra. UTGÉS: Gràcies, senyor president. Defensaré conjuntament les esmenes 315, 316 i 317.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

La Sra. UTGÉS: La 315 fa referència al desenvolupament del Pla de salut de Catalunya. L'any passat es va presentar en aquest Parlament el Pla de salut de Catalunya, situat dins el marc de les resolucions aprovades pel Comitè Regional de l'Organització Mundial de la salut, per arribar a la salut per a tothom l'any 2000.

Ja vàrem discutir en aquella ocasió que el Pla de salut no anava acompanyat ni de les valoracions econòmiques ni dels compromisos pressupostaris per al seu desenvolupament. Nosaltres considerem absolutament indispensable la seva quantificació, i aquesta quantificació es fa més necessària que mai situada en el context justament de crisi econòmica, perquè els pocs diners que hi ha es gastin en aquells objectius que ens hem fixat.

Entenem que un pla de la mena que sigui requereix una valoració econòmica que indiqui la seva factibilitat. Sense aquesta valoració econòmica adient es tracta d'un exercici teòric, d'un enunciat, d'una utopia i no ens agradaria que fos el cas del Pla de Salut de Catalunya.

Per tant, l'aprovació d'aquesta esmena és fonamental si es volen concretar els esforços per tal de permetre convertir el Pla en un veritable pla d'acció i no solament en una relació de desitjos.

L'esmena 316 parla sobre les mesures de la lluita contra la sida. La sida posarà a prova en el futur la capacitat de reacció dels sistemes sanitaris moderns i, si no tenim previsions addicionals per a aquesta malaltia, ens podem trobar

en un futur més o menys immediat que la nostra xarxa sanitària no pugui suportar el gran increment de malalts de la sida que s'aproxima. Si es té en compte que, a més, l'administració de nous fàrmacs combinats augmenta la supervivència dels malalts, que fins i tot pot arribar fins a divuit mesos després del diagnòstic de la sida, la conclusió és clara: hi haurà molts malalts que rebran tractament durant més temps, i pensem que la nostra xarxa no està preparada per assumir aquest repte. L'únic que podem fer mentrestant és intentar evidentment allargar la supervivència dels pacients, i en aquest punt tenim constància d'haver arribat al sostre; per tant, en un futur ens trobarem amb una problemàtica important. Tot això, evidentment, ha d'anar acompanyat d'un esforç important per evitar el contagi i l'extensió de l'epidèmia de la sida.

L'esmena 317 tracta sobre prioritzar, entre el conjunt d'actuacions del Departament de Benestar Social, aquelles accions destinades a la reinserció social dels consumidors de drogues. Cada vegada hi ha un col·lectiu més ampli de persones que gràcies al seu pas pel dispositiu d'atenció a les drogodependències o per la seva pròpia voluntat han superat una situació d'abstinència o de consum i el suport a la completa inserció social ha de constituir una tasca prioritària dins dels serveis socials, i encara hi tenim moltes coses a fer en aquest terreny. Hi ha programes importants, però actualment són clarament insuficients, ja que el col·lectiu que es recupera cada vegada és sortosament més ampli i, per tant, es fa necessària aquesta fase per a la seva total integració. Una atenció evidentment especial han de tenir els programes de reinserció social dins del context de les institucions penitenciàries per constituir, evidentment, una opció diferenciada de la intervenció normalitzada en drogodependències.

Per tot això, demanem l'aprovació d'aquest conjunt de tres esmenes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Utgés. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 315 té un redactat una mica especial, perquè diu que «disposarà el Consell Executiu, per a l'any 94, els recursos necessaris», però immediatament diu «dins de les previsions pressupostàries». És clar, jo m'imagino, com comentàvem ahir, que el senyor Carnicer devia donar la instrucció de dir: «Escolteu, a tot arreu s'ha de posar "dins de les previsions pressupostàries" perquè, si no, no s'admetrà a tràmit». (*Remor de veus.*) És clar, aleshores aquí hi ha una certa incongruència, però, bé, en definitiva, les previsions pressupostàries són les que hi ha. Si vostè vol entendre que els recursos necessaris són els que hi ha a les previsions pressupostàries, d'acord, però no cal incloure-ho, i si els recursos necessaris..., i m'ha semblat que, de la seva explicació, senyora Utgés, considerava que eren molt insuficients, aleshores no li podem atendre. En tot cas, sí que el Departament té interès a fer-li saber, senyora Utgés, que les previsions pressupostàries —òbviament, sempre dintre de les limitacions econòmiques del moment— estan previstes en funció de les

previsions contingudes en el Pla de salut i, per tant, entén el Departament que dona compliment per a l'exercici del 94 a allò que preveu el Pla de salut.

Pel que fa a l'esmena 316, el Departament, com vostè sap —suposo—, disposa d'un programa que es titula Control i prevenció de la sida, que té establert des de fa temps, i porta a terme mesures de lluita contra la sida, que és el que vostè demana. Espero que hagi observat que en l'exercici del 94 hi ha un augment d'un 8,6% en relació amb la mateixa partida de l'any anterior. El detall d'actuacions s'inclou en el programa que..., concretament li n'indico la identificació numèrica: és el programa 4131.05, i figura a la memòria d'objectius PP4. L'esmena 317, que demana vostè accions prioritàries destinades a la reinserció social dels consumidors de drogues, el Departament de Benestar Social ja contempla, dins del marc del Programa socio-sanitari de drogodependències, una intervenció decidida en aquest àmbit que vostè diu. Vostè recordarà, si més no, a part de raons professionals, raons geogràfiques, les instal·lacions de Torrelblanca, Ponts, el Mas del Frare, etcètera, i entén el Departament, com tots els departaments, que aquestes matèries no cal incloure-les en el text articulat. Ara bé, vostè també sap que el senyor conseller de Sanitat té una especial sensibilitat pel tema de la sida, i per això recordarà que en l'exercici anterior es va oferir una transacció, de forma excepcional i trencant una mica la tònica general dels departaments, de dir que aquestes matèries no són matèries de disposició addicional de text articulat del conveni, i jo li ofereixo, en nom del senyor conseller de Sanitat, la transacció idèntica a l'any anterior. Si vostè reconegué —com suposo que ha de reconèixer— que aquests programes existeixen i que tenen una dotació, ja li ho he explicat, o un increment, en relació amb l'any anterior, si vostè estigués disposada a retirar aquesta esmena 316, amb una que senzillament digués el mateix, però que en comptes de dir «establirà» digués «continuarà establir», doncs, el nostre Grup li oferiria aquesta transacció, i, lògicament, arribat el seu cas, li votariem favorablement, perquè —hi insisteixo— el senyor conseller de Sanitat considera que seria exemplar que en el text articulat, tot i que accepta el criteri general que no són matèries de pressupost, es fes una menció concreta a la lluita contra aquest flagell.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. La senyora Utgés sembla que ha de dir alguna cosa a aquesta transacció que se li ha ofert?

La Sra. UTGÉS: Sí, gràcies, senyor president, acceptar la transacció i retirar la nostra esmena.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. De manera que l'esmena 316, allà on diu: «establirà», dirà: «continuarà establir». (*Pausa.*) Molt bé. Esmena 327.

El Sr. CARNICER: El senyor Piella, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president, amb el seu permís, acumularia la 327, la 342, la 343 i la 339.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PIELLA: Senyor president, senyores i senyors diputats, el motiu d'acumular aquest seguit d'esmenes és que tenen un factor comú i, en definitiva, el factor comú és el desequilibri territorial que sofreix Catalunya, del qual es fa una aplicació concreta al Ripollès. Tots coneixem que la dinàmica econòmica, sense cap mena de regulació, porta a un seguit de desequilibris que poden ser de tipus social o de tipus territorial i que una de les funcions dels poders públics és mirar que aquests desequilibris no es produeixin i intentar que, dins les mesures possibles, es vagi vers un cert equilibri social o territorial. Això és un tema que a nivell europeu està molt contemplat en els fons de cohesió; a nivell espanyol també per via fiscal es tendeix a un cert equilibri, i evidentment, a nivell de Catalunya també crec que és una política de bon govern procurar que aquest equilibri de tipus territorial es vagi avançant en aquesta direcció.

Si analitzem el nostre país, veurem que hi ha unes zones o hi havia unes zones amb una activitat econòmica important, amb una generació de treball també considerable, que eren les zones del litoral i les zones metropolitanes; en canvi, les zones de l'interior de Catalunya no gaudien d'aquests paràmetres de desenvolupament. En el fons s'originava una Catalunya a dues velocitats. Aquesta situació afecta moltes comarques, entre altres poden ser el Berguedà, el Solsonès, la Segarra; potser una vintena, més a menys, i entre elles el Ripollès.

Aquesta situació ha estat fins i tot reconeguda per la Comunitat Europea, en declarar la majoria d'aquelles zones en declivi industrial i que es podien acollir a les zones d'objectiu 2. Si fem una aplicació concreta al Ripollès d'aquest desequilibri que s'està originant al nostre país, veurem que la Generalitat hi té a dir, hi té molt a dir, i no per res, sinó perquè l'Estatut, concretament l'article 12, li dóna competències exclusives; per tant, crec que hi pot intervenir i no solament hi pot intervenir, sinó que hi ha d'intervenir.

La crisi del Ripollès és una crisi que ve des dels anys setanta i des de llavors, des de l'any 70, que hi havia també una crisi generalitzada, s'han fet coses. A nivell de Catalunya es van fer les zones ZUR, que es va aplicar principalment a les zones metropolitanes, amb unes subvencions entre terrenys, edificacions i maquinària i també amb crèdits tous.

Va ser una política industrial activa, que va donar els seus resultats, però aquesta política industrial activa no es va estendre a l'interior del nostre país. Quan això es va reclamar des de moltes comarques —entre elles, el Ripollès— se'ns va dir que al Ripollès se'ns faria una «zurita», en aquest moment no sabem massa bé què vol dir una «zurita», però, concretament en aquell moment, es va dir aquesta paraula, sense que es portés a la pràctica una política industrial activa a la comarca del Ripollès.

Aquestes actuacions de reindustrialització de la Catalunya interior en general i del Ripollès en particular, el PSC l'ha fet any rere any, i esperem que aquest any, si pot ser, el Grup de la majoria ens fes cas. Crec que les respostes fàcils,

com poden ser que és un problema de manies o de tirar pilotes fora, no són les més adients; crec que l'Estatut ens dóna prou competències a la Generalitat i crec que l'Estatut ha d'intervenir en aquest tema.

Per entrar també en una de les altres d'aquestes esmenes, i pel que fa referència a la Societat Ripollès Desenvolupament, hem de dir que des de la comarca mateixa s'han intentat fer coses. Hi ha hagut poca receptivitat per part del Govern de la Generalitat, i per fer una mica d'història, la primera actuació unitària que va aplegar totes les forces de tipus social, econòmic i polític del Ripollès es va fer l'any 1985. En aquestes jornades ja es va veure molt clar que era necessari fer una societat, diguem-ne, de dinamització econòmica, que intentés aplegar el conjunt d'institucions per tal de sumar forces, anar tots plegats vers un mateix objectiu, que era l'activació o reactivació econòmica de la comarca. En lloc de sumar-se a aquest clam, que era unitari i era unànime, la Generalitat en aquell moment o la Conselleria d'Indústria va optar més per fer una política particular, muntar una cosa que es va inventar, que va ser el CTAR, que mai va tenir personalitat jurídica pròpia, és a dir, era una espècie de fantasma, de tal manera que algun dia algú ens ha d'explicar com es fa per transmetre diners des de les institucions públiques a una persona jurídica que no existeix. Això, evidentment, algun dia s'hauria de mirar d'aclarir.

Des de fa uns mesos s'ha aconseguit aquesta cosa, aquesta societat unitària, que ja es reivindicava des de l'any 1985, que sota el nom de Ripollès Desenvolupament intenta apostar, d'una manera decidida, per aquesta dinamització, per aquesta reactivació econòmica de la comarca del Ripollès. Crec que en aquesta societat la Generalitat hi ha de jugar fort i és competent, ho ha de fer, no es pot argüir que això és un tema només del Ripollès i, concretament, la Generalitat quedar-ne al marge, i, per això, una de les propostes que es fa és que hi hagi una consignació pressupostària suficient, que nosaltres fixem en 100 milions. Per què 100 milions? Perquè concretament ja en aquestes jornades que es van fer l'any 85, de Comarca, Economia i Expansió, diferents ponències presentades per persones de diferent nivell de l'aspecte polític ho fixaven en 100 milions. Per tant, fins i tot ara, actualment, aquesta aportació potser seria petita, però ja que tenim aquest marge de referència, agafem concretament aquesta possible, aquesta insinuació que fos una aportació de 100 milions de pessetes.

També, concretament, faig referència al tema d'infraestructures, que són importantíssimes per no dir quasi imprescindibles per al desenvolupament de qualsevol territori; hi ha dos temes que també estan dintre les esmenes 327 i 339, que és les que es diuen sobre la possible intervenció de l'Incasol, per tal d'intentar abaratir el preu del terreny, industrial o de la comarca, o també la implantació de la ITV, és a dir, la inspecció tècnica de vehicles.

Pel que fa referència al Ripollès i amb la possible actuació de l'Incasol, hem de dir que en els *Quaderns de Competitivitat*, que va editar la Conselleria d'Indústria, si mirem els preus, els nivells de preus que hi ha en diferents comar-

ques properes al Ripollès, veurem que el Ripollès potser és una de les comarques en què el sòl industrial és més car. Aquí es fa una relació amb altres comarques com poden ser el Ripollès, que va entre 4 i 8,9 milers de pessetes per metre quadrat; el Berguedà, entre 0,3 i 6,8; la Garrotxa, 2,5 i 7; el Bages, de 0,1 a 8,7, i Osona, d'1 a 15, tot són milers de pessetes per metre quadrat.

En definitiva, per què passa això? Hi ha moltes raons, una d'elles potser és l'estructura de la propietat, que està massa concentrada, però sí que, en definitiva, potser el tema és que hi ha una manca d'oferta. Si també mirem les actuacions que ha fet l'Incasol al Ripollès, veurem que ha estat la comarca d'aquestes d'urgent reindustrialització en què hi ha fet una actuació més minsa i amb menys intensitat.

Nosaltres creiem que si hi hagués una actuació més contundent, més àmplia, de molta més envergadura, potser es podria aconseguir que el sòl industrial baixés, amb les perspectives que això pot portar a nivell d'atreure possibles emprenedors.

És per aquest seguit de raons que demanem al Grup de la majoria o a tota la cambra que accepti aquest seguit d'esmenes, que el que pretenen és aconseguir la revitalització econòmica i la reindustrialització del Ripollès.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 327: es pretén la promoció de sòl industrial; segons la informació de què dispo, en aquest moment hi ha sòl industrial urbanitzat disponible en aquesta zona, concretament als polígons la Casa Nova de Baix, a Ripoll, i la Coromina del Bac, a Sant Joan de les Abadesses. Per tant, no hi ha prevista cap actuació addicional per a l'any 94, com demana l'esmena.

Esmena 339: aquesta instal·lació d'inspecció tècnica de vehicles figura dins la previsió del 94 perquè en el seu moment, concretament el 24 de gener del 93, es va fer la concessió d'aquest servei a una empresa que es diu Revisió de Vehicles, Societat Anònima. El que passa és que, òbviament, qui ha de finançar la instal·lació corresponent és l'empresa concessionària, Revisió de Vehicles, Societat Anònima, i no el Consell Executiu, com demana aquesta esmena.

I les esmenes 342 i 343, «en ares» a agilitar el debat, doncs, només diré el que ja he dit en ocasions anteriors, quan hem parlat de la reindustrialització del Berguedà, ara es demana del Ripollès, i després hi haurà altres peticions... En definitiva, doncs, només recordar telegràficament que hi ha un esforç importantíssim per part de l'Administració de la Generalitat, uns programes d'actuació explicats pel conseller, unes partides pressupostàries que són aquelles que de forma més considerable han incrementat la seva dotació en el pressupost de l'any 94, malgrat l'austeritat i la contenció de despesa que suposa aquest pressupost, que fins i tot es va fer un esforç addicional, amb unes esmenes pactades amb el Grup Socialista, que ja estan adoptades en comissió, i, per

tant, ens sembla que no hem d'afegir res més a aquest tema de la reindustrialització.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Fins a un quart de quatre, se suspèn la sessió.

(És un quart de tres del migdia.)

La sessió es reprèn a un quart de quatre de la tarda i vuit minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major, l'oïdor de comptes i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seuen els consellers d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Suposo que l'esmena 328, del Grup Socialista, la defensarà el senyor Clofent.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, doncs, té la paraula.

El Sr. CLOFENT: Sí, senyor president, i si m'ho permet, encara que no sigui massa ortodox, però, acumularia la 328 i la 334, i també les 347, 48, 49, 50 i 51.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. CLOFENT: Permeti'm aquesta acumulació, senyor Escudé, malgrat que parla de dos temes diferents en dos grups «en ares» d'agilitar la sessió.

Les dues primeres esmenes, tant la 328 com la 334, calculava jo mateix que en aquesta sessió parlamentària ja no hauria estat necessari presentar-les, tota vegada que ja fa dos anys que el Govern va assumir públicament, i ho va manifestar, i ha presentat el Pla de rieres del Maresme. Quedava per a la realització d'aquest Pla i per a la seva realització en terminis adients que es pogués arribar a produir uns acords amb el Govern de l'Estat, a fi i efecte que aquelles partides de diners de les quals la Generalitat no disposava i que demanava que o bé els ajuntaments o bé l'Administració de l'Estat se'n responsabilitzessin, s'ha resolt. Fa pocs dies, en el tràmit de discussió dels pressupostos generals de l'Estat, a Madrid, el grup de vostès i el nostre votaven conjuntament l'habilitació d'una partida i la declaració d'unes rieres com d'interès de l'Estat, a fi i efecte que l'Estat les pogués realitzar.

El motiu de les dues esmenes és el següent. Una mica, la perplexitat del diputat que li parla quan veig que reiteradament el conseller insisteix que habilitarà 2.000 milions de pessetes aquest any per a les rieres del Maresme, com la premsa ha anat repetint aquests dies, i en canvi veiem que a l'annex d'inversions reals només n'hi han 787 —parlo de memòria; suposo que no m'he equivocat de gaire.

És clar, amb aquestes xifres el que veiem, senyor Escudé, és que es pot produir un conflicte en el territori, tota vegada que es pot donar que, si el Govern de l'Estat compleix

els terminis que ha manifestat que compliria, veuríem pòbles amb els temes de les rieres resolts i altres que anirien a darrere; faria la impressió que les rieres que farà l'Estat aniran més de pressa que les que farà la Generalitat. I això no és ni bo ni dolent; el problema és que aquestes rieres es van a fer i es van a cobrir i es van a arreglar, entre altres raons, perquè provoquen desgràcies. Per tant, seria bo que els compromisos del conseller es poguessin contemplar, i a aquest efecte nosaltres hem presentat l'esmena 334 en què diem el que diu el conseller, i és que aquest any s'hi destinaran 2.000 milions de pessetes.

L'altra esmena, la 328, el que ve a dir és que, a l'hora de prioritzar-les, es posin en primer lloc aquelles que també són casc urbà, que són aquelles que poden provocar més conflictes respecte a la vida de les persones.

Feta aquesta defensa d'aquestes dues esmenes, passaria a continuació a les 347, 48, 49, 50 i 51, que el senyor Escudé coneixerà perfectament perquè són literalment les mateixes de fa un any. Les hem tornat a presentar —i el senyor Escudé ho sabrà perfectament—, entre altres raons, perquè hem decidit aquest any, el nostre Grup, no presentar esmena a la totalitat al Departament.

Vam tenir fa pocs dies a la Comissió un debat amb el conseller on analitzàvem el compliment dels acords del debat que hi va haver monogràfic de turisme, i vam veure que calia donar encara un temps perquè, les mesures que s'estaven aplicant, poguéssim valorar la bondat d'aquestes. No obstant això, alguns aspectes continuen pendents, com són els que aquestes cinc esmenes vénen a reflectir.

Aquest any hem tingut sort a Catalunya que, entre altres raons, la campanya ha salvat la temporada; conflictes fora del territori de Catalunya han vingut a fer que el negoci turístic aquest any fos bo a Catalunya, com sembla que també ho serà l'any que ve. Això no obstant, no justifica que el Govern retardi algunes mesures que entenem al nostre Grup i hem repetit diverses vegades que s'haurien d'aplicar d'una manera urgent. Hi han aspectes que podem considerar en el conjunt de la indústria turística com anecdòtics, però no per anecdòtics menys importants. Hi han aspectes de mal funcionament, anecdòtics en aquesta indústria —ho repeteixo— que són dolents per al conjunt de la indústria turística, tota vegada que es tendeix a generalitzar l'anècdota i no convé gens al sector.

Per tant, aquest paquet d'esmenes van totes elles adreçades, primer, perquè fem una oferta als que ens visiten, entre altres coses, explicant quins són els seus drets com a consumidors, en les seves pròpies llengües perquè ho puguin entendre, i fem tot un paquet d'esmenes perquè totes les inversions que pensa fer el Departament de cara al sector, a la millora del sector, es prioritzin en aquelles instal·lacions que es vegi d'entrada que disposen de futur, que no puguin tenir igual tractament a l'hora d'obtenir subvencions de la Generalitat aquelles instal·lacions que preveiem o es pot preveure fàcilment que no tenen cap futur respecte d'aquelles que sí que el tenen, que hi han fet inversions importants els empresaris i que valdria la pena que la Generalitat, en la mesura del possible, ajudés a tirar-les endavant.

Per tant, senyor Escudé, amb l'ànim que, si les esmenes no fossin acceptades, com a mínim sí que el Govern les reculli a l'hora de desplegar les diferents normatives que donaran l'explicació i donaran la normativa respecte a aquestes subvencions, esperaríem que aquest any fos el darrer en què aquestes esmenes les haguéssim de presentar.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Clofent. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. A l'esmena 328 es demana que per part del Consell Executiu es realitzin les obres corresponents a una sèrie de rieres del Maresme, específicament —diu— «prioritzant aquelles rieres que transcorrin pel casc urbà».

De fet, el senyor Clofent ja ha explicat suficientment el tema, és públic i notori que a conseqüència d'una esmena de Convergència i Unió en el Congrés dels Diputats i acceptada pel Grup majoritari, el Grup Socialista, es va arribar a un acord en virtut del qual es declaren d'interès general una colla d'obres, i concretament jo diria que inclou o que incideixen en aquesta esmena Montgat, Alella, Teià, Mataró, Arenys i Canet, per un import total d'uns 4.500 milions de pessetes, i entenem que això és suficient i que no incideix en el tema que el Consell Executiu realitzi aquestes obres corresponents.

Pel que fa a l'esmena 334, concretament, aquí no es demana que es destinin 2.000 milions de pessetes a rieres del Maresme, sinó que es demana que es destinin 2.000 milions d'una partida del pressupost de despeses a la Junta d'Aigües. En l'estat de despeses i en els pressupostos corresponents —i el senyor Clofent hi ha fet esment— hi ha unes dotacions específiques o unes previsions de dotacions específiques d'aquests pressupostos i, per tant, per raons encara que només fossin matemàtiques, òbviament, no és possible fer aquesta detracció.

Pel que fa a les altres esmenes que ha defensat el senyor Clofent, hi ha l'esmena 347, que la Conselleria entén que és força correcta, que s'ajusta a les decisions polítiques d'execució en terreny turístic de divulgar en diferents idiomes una sèrie de material, i aleshores, no hi ha cap inconvenient que el nostre Grup hi doni suport.

Pel que fa a l'esmena 348, en alguns aspectes també hi estem d'acord, perquè responen a una realitat i tenen un interès específic. Malgrat això hi ha un apartat, l'apartat tercer, que és el que fa referència a promocions de caràcter genèric sobre marques turístiques a Catalunya; el Departament creu que ja s'han fet les oportunes dotacions i que no cal aquesta limitació —per exemple, que no siguin superiors a vuit, etcètera. I bé, potser per correspondre a aquest detall que ha explicat el senyor Clofent, de la no-presentació d'esmena a la totalitat després de les explicacions del conseller, doncs, nosaltres, o com a transacció o demanant votació separada, donaríem conformitat a l'encapçalament i als dos primers apartats d'aquesta esmena, d'aquesta nova disposició addicional que pretén l'esmena 348, i votaríem negativament el tercer apartat.

Pel que fa a la resta d'esmenes –la 349, 50 i 51–, doncs, demanen coses que el Departament considera que ja es fan. Concretament, per l'esmena 349, el Departament considera que ja existeix una legislació sobre les noves empreses d'oferta turística especialitzada i que aquest tipus d'empreses té una línia d'ajut específic que és precisament la segona partida que esmentava el senyor Clofent a la seva esmena, la 14.04.772.04, i, per tant, no donarem suport a l'adopció d'aquesta nova disposició addicional.

El mateix passa amb l'esmena 350, que és paral·lela a l'anterior i demana que es faci una normativa especial sobre infraestructures dels allotjaments turístics. El Departament considera que n'existeix una i que és suficient i que no cal, doncs, recollir aquesta disposició final.

I en darrer lloc, l'esmena 351, també un contingut similar als anteriors en què, en aquest cas, el tipus d'allotjament que es demana controlar és el d'hotels i càmpings, i també –i això em sembla recordar d'anys anteriors que ja s'havia debatut– el Departament considera que la normativa existent és suficient, ja que controla i condiona i detalla les condicions d'infraestructures mínimes dels negocis turístics, i, per tant, especialment també aquest sector d'hotels i càmpings.

En definitiva, senyor president nosaltres donarem suport a l'esmena 347 i als dos apartats primers de l'esmena 348. A la resta, pels motius que he exposat, ens hi oposarem pel que fa a la seva adopció.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*El Sr. Clofent demana per parlar.*) Per què demana la paraula el senyor Clofent? Troba que n'hi ha admès poques, d'esmenes?

El Sr. CLOFENT: Per anunciar... No, és per retirar el punt tercer i facilitar les votacions, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Retirar el punt tercer.

El Sr. CLOFENT: De l'esmena 348.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, o sigui, l'esmena 348 només té dos apartats. Perfectament.

L'esmena 329 suposo que la defensa la senyora Martí.

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Senyor president, moltes gràcies. Aquesta esmena és una esmena d'addició relativa a reproduir en part el contingut d'una moció que ja el Grup Socialista vam presentar en el seu dia en aquesta cambra.

Nosaltres creiem que la política de peatges, sobretot la decisió que el Govern prengui en moment dels increments dels peatges, té una repercussió directa sobre la competitivitat del país. I nosaltresensem que caldria un estudi important, un pla d'objectius a l'entorn de les previsions pressupostàries de l'aplicació dels peatges de les concessions de la Generalitat.

Nosaltres, fins i tot,ensem que seria bo potser, atès que en aquests moments s'han incrementat molt les autopistes de peatge dependents del Govern de la Generalitat, que, potser, en el mateix text articulat, el Govern pensés, de cara a anys vinents, a incloure algun article relatiu a aquesta qüestió, perquè creiem que té una incidència respecte a tots els

usuaris i que pràcticament tots els usuaris són tots els ciutadans del país.

La nostra proposta va en el sentit que se sigui sensible per part del Govern i que les autopistes o l'increment de peatges, l'any vinent, de les autopistes de la Generalitat, no superi en cap cas l'IPC i que es tendeixi, en el futur, cap a una harmonització dels imports del peatge. I per què diem això? Diem això perquèensem que els peatges tenen una incidència important, a més a més de sobre la competitivitat, sobre l'equilibri territorial. Perquè avui es produeix una paradoxa molt important en el nostre país, que és que les ciutats, per exemple de la segona corona, són tractades desigualment per accedir a la ciutat de Barcelona. És a dir, tenen peatges i tenen costos diferents. Per exemple, de la ciutat de Granollers o la ciutat d'Igualada poden accedir a Barcelona sense pagar cap mena de peatge; en canvi hi han ciutats que no poden fer això, o ho poden fer amb unes dificultats molt grosses, com per exemple la ciutat de Sitges o la ciutat de Vilafranca, o Sabadell. Però això incideix sobre el desequilibri territorial i, per tant, caldria que el Govern fos sensible a això. Parlo ara del desplaçament dels ciutadans, però això també és aplicable, evidentment, al desplaçament de les mercaderies.

I una tercera proposta que fem en aquesta disposició addicional és intentar ser sensibles, per part del Govern, als usuaris que resideixin en algunes de les comarques que tenen alguna d'aquestes infraestructures i que no poden escapar d'utilitzar-les. Per tant, nosaltres proposem que els usuaris residents al Garraf, a la Cerdanya, al Berguedà i a l'Urgell tinguin unes bonificacions del 50% en el preu de peatge, ja de forma automàtica, solament per ser residents, perquè puguin utilitzar aquestes infraestructures, sense cap..., o amb perjudicis lleus respecte a la seva economia.

Pensem que aquests tres punts haurien de ser contemplats per part del Govern per incidir –ho repeteixo– sobre la competitivitat del país.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Torn en contra; el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Apartat primer de l'esmena; el tema de l'IPC, l'actualització dels peatges s'està aplicant en funció del 95% de l'increment de l'IPC, llevat d'aquells casos, previstos al plec de condicions de la concessió, de la necessitat de restablir l'equilibri econòmic-financer de la concessió.

Segon apartat, el tema de l'harmonització; l'harmonització no és possible o, millor dit, és gairebé impossible, almenys des del punt de vista pressupostari, perquè lògicament l'harmonització hauria de ser a la baixa, i això cal suposar, encara que no sembla que s'acabi de demanar aquí, però posant-la als pressupostos cal suposar que la diferència d'ingressos hauria de gravitar sobre el pressupost de la Generalitat, cosa que és impossible. Per altra banda –com coneix bé la senyora Martí–, hi ha autopistes que no tenen relació amb la Generalitat de Catalunya quant a la concessió: ACESA, Aumar, que són concessions de l'Estat. A més

a més, evidentment i d'acord amb la legislació, lògicament aplicable a totes elles, cada autopista té unes característiques geogràfiques i de dificultats de realització del seu traçat diverses, i això explica que en els plecs de condicions econòmiques, al seu moment, doncs, el cost per quilòmetre, òbviament, és molt diferent, no és el mateix una autopista en zona de muntanya que a peu pla, etcètera, em sembla que això és evident.

I, finalment, quant a la possibilitat de donar bonificacions, evidentment, en les condicions econòmiques de cada concessió hi ha unes previsions concretes i per part del Govern de la Generalitat no hi ha pas, evidentment, cap inconvenient que s'apliquin, no com demana l'esmena sinó d'acord amb com prevegi, en cada cas, el plec de condicions de cada autopista, i només, potser, fer una petita rectificació que diria, no ho sé, tenint presents més o menys les autopistes de peatge que tenim a casa nostra, que potser la referència que feia la senyora Martí a la comarca de l'Urgell, potser fóra més adequat fer-la a l'Alt Urgell.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 330, del Grup...

El Sr. CARNICER: Continua la senyora Martí.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president, agruparia la 330 i la 331, que són bastant semblants. Aquestes dues esmenes el que volen aconseguir és intentar que, de cara a l'any vinent, el Govern de la Generalitat, en compliment de la pròpia Llei de carreteres que vam aprovar recentment i també pels estudis de què disposa el Departament de Política Territorial, elabori un pla de millora de la xarxa viària existent, d'acord amb els índex de sinistralitat que hi ha hagut.

És coneguda per tothom la gran quantitat d'accidents que es produeixen a les carreteres de l'Estat i de tot arreu, però, en tot cas ara estem parlant de les de Catalunya, que és molt alt, aquest índex de sinistralitat, i malgrat que evidentment el factor és atribuïble, pot ser atribuïble al vehicle, a la carretera o a la persona que condueix, és a dir, a aquestes tres qüestions que hi han, en aquest cas nosaltres pensem que per part del Govern hi hauria la possibilitat de poder reduir els accidents que són atribuïbles a problemes de la xarxa viària. Hi han punts negres –tots ho sabem– existeix fins i tot un pla en què estan assenyalats quins són els punts i els trams negres –millor dit «trams» que «punts»– de la xarxa viària i, per tant, el que caldria és que es destinés part dels recursos del Departament de Política Territorial i Obres Públiques a l'arranjament d'aquests punts.

No em diguin, senyors del Govern, que ja ho fan, perquè els podria treure alguns dels punts d'aquests negres que surten reiteradament a tots els pressupostos, posats en llista, tant pel que fa al Departament de Política Territorial i Obres Públiques com també després reproduïts en l'Institut de Seguretat Viària, que diuen cada any que els faran, però com que no es fan els han de tornar a posar en el següent pressupost i, per tant, pensem que la manera de solucionar-ho bé seria fer un pla i un programa d'etapes i anar-lo complint.

Perquè no oblidem, a més a més, que la comunitat autònoma de Catalunya és una de les que destina menys diners de tot Espanya, una de les que destina menys diners al manteniment de la xarxa viària i, evidentment, el manteniment de la xarxa viària té quelcom a veure amb l'estat en què es troben les carreteres i també amb l'estat en què es troben alguns d'aquests punts molt perillosos. Nosaltres pensem que seria bo per a tothom que es fes aquest pla, que es dotés pressupostàriament i que s'anés complint.

És evident que l'annex de l'Institut –ja ho he dit– de Seguretat Viària contempla alguns d'aquests punts, però repeteixo que no fa res més que reproduir moltes vegades problemes que ja coneixem tothom, però com que no hi destina un pressupost concret, aquests punts no s'arrangen i, per tant, continuem tenint cada any i reiteradament problemes.

Pensem que seria bo, per tant, que s'elaborés aquest pla i que es dotés econòmicament.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé, torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies senyor president; esmena 330, com reconeix el mateix redactat de la disposició addicional que es proposa incloure, la Llei ja ho diu, a l'article 9.3 i, per tant, creiem que recollir-ho en la Llei de pressupostos no hi afegeix res. Per altra banda, un pla de millora no és directament una matèria pressupostària.

La mateixa argumentació es pot fer a l'esmena següent, la 331, sobre l'eliminació de trams negres –la senyora Martí, ha dit, i ens ha explicat i és així, que ja hi ha una previsió objectiva estadística. Jo recordo que en anys anteriors sortia un il·lustre company de la senyora Martí, del seu Grup Parlamentari, doncs, demanant solucions de punts negres concrets i la resposta que li deia, era precisament: «escolti, hi ha un programa, hi ha una relació en funció del nivell de sinistralitat i hi ha d'haver un ordre de prioritats», i això és el que es fa, precisament com demana vostè, dintre les previsions pressupostàries. Òbviament –hi estic d'acord, li ho reconec–, aquestes previsions pressupostàries no contemplen l'eradicació de la totalitat dels punts negres, però dintre de les previsions pressupostàries es fa el que correspon i, per tant, doncs, tampoc acceptaríem la incorporació d'aquesta nova disposició addicional.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 332; la senyora Martí té la paraula.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president; agruparia la 332 i la 333, que totes dues fan referència a resoldre problemàtiques d'abastament d'aigua; una pel que fa a les comarques de l'Anoia i del Penedès i Garraf, i l'altra al municipi, concretament, de Sentmenat.

Nosaltres creiem que caldria, dins les previsions pressupostàries que tingui l'Ens d'Abastament d'Aigua, incloure específicament aquestes obres que reiteradament ha estat demanat que es portessin a terme, perquè de tots és conegut el gran problema d'abastament d'aigua que té la zona del

Garraf i del Penedès i també específicament el municipi de Sentmenat.

És evident que el dia 10 del mes passat, de novembre, va sortir un anunci d'aprovació dels projectes de l'abastament d'aigua de la Mancomunitat del Penedès i del Garraf –de l'Anoia no, però del Penedès i del Garraf–, però només és, en tot cas, l'anunci de l'aprovació del projecte, i després hem pogut contemplar que en el pressupost de l'Ens d'Abastament d'Aigua no hi ha la consignació pressupostària corresponent a aquesta obra, almenys en l'annex d'inversions no es reflecteix ni surt cap quantitat que especifiqui aquest destí.

Nosaltres, per tant, creiem que caldria en algun lloc del pressupost, i com que hem vist que en l'annex d'inversions això no hi és reflectit, ni això del Penedès-Garraf ni, per tant, això de Sentmenat, per això hem fet aquestes dues disposicions addicionals, perquè almenys en algun lloc es reculli, tot i tenint en compte –ja ho farem al seu moment quan defensem l'esmena a la totalitat– la crítica a tot el que està fent l'Ens d'Abastament d'Aigua, que fa algun any ja que està constituït i que té una dotació pressupostària important, i que fins a la data d'avui no ha resolt, no ha estat capaç encara de resoldre cap dels problemes pels quals havia estat creat per llei d'aquesta cambra.

I nosaltres creiem, per tant, que potser seria hora que l'Ens d'Abastament d'Aigua expliqués amb tota claredat quins són els seus projectes i si pensa donar solució a aquests dos problemes concrets. No en tenim suficient que any darrere any, en l'annex d'inversions de l'Ens es posi: «artèria Ter-Llobregat», i després s'acabi no fent res, és a dir, aquests diners després es dilueixen no se sap on, potser es dilueixen pagant algun préstec per pagar la planta d'Abrera, però, en qualsevol cas, el que amb tota seguretat no es fa és xarxa que permeti portar l'aigua a Sentmenat o bé xarxa que s'allargui per la part d'Abrera i que permeti portar l'aigua al Garraf.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Esmena 332; hi ha hagut un moment que la senyora Martí apuntava, existeix la Llei número 5, de l'any 90, que allà es preveu quin és el règim de realització de tot aquest tipus d'obres, que és precisament el règim de cooperació. Està prevt que hi hagi unes aportacions econòmiques del beneficiari i tot això, òbviament, suposa una negociació i la formalització i signatura d'un conveni. Aleshores, per algun lloc es comença; la senyora Martí ha reconegut que aquestes obres concretes de l'esmena 332 estan en inici de formalització i, per tant, entén el Departament que no cal fer-hi alguna disposició addicional específica.

L'esmena 333 és molt més àmplia perquè el que pretén és resoldre la problemàtica d'abastament de tots els municipis del Vallès que són deficitaris d'aquest recurs i molt t especialment el de Sentmenat. Evidentment, en nom dels nostres electors de Sentmenat i de l'amistat que ens uneix

amb el senyor Santiago Riera, li donarem les gràcies per aquesta especial menció del municipi de Sentmenat, però no veiem per què ha de ser diferent dels altres municipis que, segons vostès, també són deficitaris d'aquests recursos. En definitiva, el tema..., li responem amb el mateix tarannà de la resposta anterior: hi ha uns convenis, o hi haurà uns convenis, i en funció d'aquests convenis es farà. De totes maneres, com que la senyora Martí ja ha indicat que quan arribi el debat de totalitat d'aquest organisme autònom, doncs, ja explicarà i demanarà explicacions de moltes coses, deixarem el tema així i esperarem a rebre l'aiguat o la inundació d'arguments que ens farà després la senyora Martí, i el meu company especialista en el tema tindrà ocasió de donar resposta més profunda i més detallada.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 335, el senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, l'esmena crec que està prou ben explicada amb la publicació al *Butlletí Oficial*, però també voldria dir, per no treure importància al tema que aquí s'esmenta, que no és un tema nimi; aquí, en definitiva, és un tema que afecta molts i molts pobles i moltes masies del Pirineu i de les zones de muntanya, i que en aquest cas es fa una aplicació concreta per al municipi de Vallfogona. Crec que hem de ser conscients que, si volem fixar la gent al territori, en aquest cas els pagesos, han de tenir igualtat d'oportunitats, han de tenir un mínim de serveis per tal que això sigui possible. És a dir, tenir comunicacions per carretera o camins en condicions, aigua, electricitat i telèfon són condicions mínimes perquè la gent estigui en els seus llocs d'origen, que, en definitiva, els estimen, i d'aquesta manera també, fins i tot, potser econòmicament fariem un bon negoci, perquè, un seguit d'incendis forestals i un seguit d'agressions que actualment pateix la natura per manca d'assentament humà, d'aquesta manera els evitariem. En definitiva, aquest cas és una aplicació concreta en el municipi de Vallfogona però que crec que es podria estendre a molts i molts municipis del Pirineu i de les zones de muntanya.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Malgrat la gran explicació global que ha fet el senyor Piella, amb la qual hi estic d'acord, en definitiva, el que fa aquesta esmena 335 és demanar que es faci un camí rural entre Vallfogona, Milany, el Barretó i Santa Maria de Besora. Jo el que puc dir –suposo que per això ho ha demanat el senyor diputat– és que en el Pla comarcal de muntanya del Ripollès no hi figura aquest camí. Consultada la Direcció General de Carreteres, explica que té una partida de 59,3 milions de pessetes que estarà en funció de les peticions formals, ja que la subvenció, com sap el senyor Piella, no és del cent per cent, sinó del cinquanta per cent; per tant, no és una subvenció plena que pot demanar qualsevol ciutadà o agrupació o ajuntament, sinó que el que ho demana hi ha d'aportar un

altre cinquanta per cent. En tot cas, m'informa la Direcció General que, en l'enquesta pública que es va fer prèviament a la revisió del Pla 1995-99, concretament en aquesta zona es demanaven sis camins, però cap d'aquests sis camins és el que ara surt en aquesta disposició addicional. I per aquest motiu, doncs, tampoc l'assumirem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 336...

El Sr. CARNICER: La senyora Vandellós.

El Sr. PRESIDENT: La senyora Vandellós té la paraula.

La Sra. VANDELLÓS: Sí, gràcies, senyor president. La comarca de la Terra Alta, com ja coneixen tots els senyors i senyores diputats, és una de les comarques de Catalunya amb una forta regressió humana i econòmica a la vegada; un territori de garriga, terròs i sec, que no per això deixa de tenir el seu encant, però també és cert que aquest encant no genera en els seus habitants cap mena de perspectives segures de futur, i més tenint en compte que les seves infraestructures bàsiques pateixen un oblit i una deixadesa força preocupant.

L'activitat econòmica d'aquest territori s'estructura de forma majoritària en l'agricultura mediterrània arrelada al medi, sobretot la vinya; cultius de secà amb uns règims escassos de pluges, que propicia una baixa productivitat i uns rendiments també baixos d'aquests productes. Però a la vegada es dona la paradoxa que aquesta terra és veïna del riu Ebre, que, com les altres comarques creuades per aquest riu, no gaudeix de la seva riquesa hídrica. Només durant anys i panys ha vist i veu com passen aquestes aigües sense poder treure'n profit, la qual cosa constitueix una vella reivindicació de la seva gent.

El recent Pla director de política agrària i pesquera de Catalunya, redactat pel DARP, reconeix aquesta situació i contempla en un dels seus dos objectius generals i com a solució per a la seva regressió demogràfica el manteniment i diversificació de l'activitat agrària, com a motor del conjunt de l'activitat econòmica, però resulta prou evident que una eficaç diversificació de cultius necessita una qüestió bàsica com és l'aigua. Els dos projectes de regadius presentats fins ara i que afecten el poble del Pinell de Brai han començat a veure la llum enguany, amb una previsió de 250 milions de pessetes que contempla el Pla d'inversions de la Generalitat per al 94. Però cal recordar que des de fa uns sis o set anys hi ha redactat un projecte de regadius per al conjunt de la Terra Alta, que ha estat modificat en diverses ocasions però que a hores d'ara no té l'aprovació definitiva.

Creiem arribat el moment de deixar de costat les paraules de planyiment o de bones intencions que sempre s'empren en parlar d'aquesta terra i de fer quelcom útil i amb perspectives factibles de futur, que generin un increment en l'economia d'aquesta comarca i que millorin el conjunt de la qualitat de vida dels seus habitants. Per això hem presentat aquesta esmena, que demana que el Govern promogui, dins les previsions pressupostàries del proper any, les accions necessàries per al desenvolupament dels regadius a la Terra

Alta, i d'aquesta manera donar sortida a aquest projecte aturat i, potser per aquest motiu, més desitjat que mai.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Vandellós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Amb aquesta esmena 336 es demana que el Govern de la Generalitat promogui accions per al desenvolupament dels regadius de la Terra Alta. La informació de què dispoço és que la Direcció General d'Obres Hidràuliques ha promogut que hi hagi una concessió d'aigües nova per part de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre; concretament, s'ha aconseguit a la Pobla de Massaluça, Vilalba dels Arcs, Batea, Gandesà, Corbera i Camposines. Per altra banda —i no cal insistir-hi perquè la senyora diputada també n'ha parlat, ella—, el Departament el que ha fet, de forma més concreta i específica, és adjudicar les obres de transformació en regadiu del Pinell de Brai, que ella n'ha parlat, amb un total de 531 milions de pessetes i que s'acabarà el 95. Això és el que hi ha, tal com es demana, dintre de les previsions pressupostàries; no altra cosa. I per això ens oposarem a la incorporació d'aquesta disposició addicional nova.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. L'esmena 341, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: Senyor Piella.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Piella té la paraula.

El Sr. PIELLA: Gràcies, senyor president. La 361, no?

El Sr. PRESIDENT: 341. Era la 61 de l'Informe...

El Sr. PIELLA: D'acord. Bé, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta esmena el que pretén és solucionar un tema que crec que és de summa importància a les darreries del segle XX. Evidentment, les comunicacions han set molt importants per al desenvolupament d'un país —en aquest cas, ferrocarrils i carreteres eren condicions necessàries perquè es pogués desenvolupar una zona—, però a les darreries del segle XX i principis del XXI aquest paper l'assumiran d'una manera molt clara i d'una manera molt significativa les telecomunicacions. Per aquest aspecte, un indret en què hi arribin les ones hertzianes tindrà una competitivitat —diguem-ho així, que és la paraula de moda— sobre un altre indret en què no arribin aquestes ones hertzianes o aquestes telecomunicacions.

El que es pretén amb aquesta esmena és evitar que es pugui continuar tenint un país a dues velocitats, en què en uns indrets arribin d'una manera total les ones hertzianes, totes les telecomunicacions, i en altres indrets això no sigui possible per manca de planificació. El que es demana al Govern de la Generalitat és que tingui en compte aquest tema per tal que a tots els indrets de Catalunya arribin totes les ones hertzianes i, evidentment, estiguin amb igualtat de comunicacions respecte a les telecomunicacions, que són les comunicacions del futur.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Piella. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquí, el que demana aquesta esmena 341 és la redacció d'un pla sobre telecomunicacions per ones hertzianes. Evidentment, la redacció d'un pla entenem que no forma part de matèria pressupostària, però, en tot cas, el senyor Piella suposo que haurà vist, i jo crec que és un camí parcial, si vol, però de solucionar aquesta problemàtica que vostè apunta, en cas que s'arribés a port al debat, i s'arribés a port aprovant-lo, un projecte de llei que està previst incorporar o ja està incorporat en l'ordre del dia del Ple actual, que és l'empresa aquesta del Centre de Telecomunicacions de Catalunya.

Per tant, estrictament pel tema de redacció de plans en matèria no pressupostària, no estariem d'acord a incorporar aquesta nova disposició addicional al Projecte de llei de pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 354, del Grup Socialista.

El Sr. CARNICER: El senyor Pérez de Tudela, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Pérez de Tudela té la paraula.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Sí, senyor president, bona tarda (*pausa*) a tots els presents.

El Sr. PRESIDENT: A algú potser li hauria de dir bon dia, però és igual. (*Rialles.*)

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Bé, és qüestió de veure a veure qui és el que dorm.

Senyores i senyors diputats, el Departament de Benestar Social, el Govern, té una política per atendre les necessitats residencials, en especial de les persones grans, d'establir concerts, més que no la d'atendre aquesta necessitat amb residències pròpies; plantejament que no qüestionarem, sempre que es vetlli suficientment pel seu correcte funcionament, entre altres coses, perquè amb residències pròpies avui seria impossible atendre la demanda real; demanda que, per altra banda, es veu agreujada i ampliada per la manca de programes alternatius suficients perquè la gent gran pugui continuar desenvolupant la seva vida a la llar.

El que sí que qüestionarem, i proposem la seva correcció amb aquesta esmena, és el tracte discriminatori que reben unes residències respecte de les altres, especialment les de titularitat municipal respecte de les que són concertades sense ànim de lucre. Amb aquest tracte, el que s'aconsegueix és donar un tracte discriminatori als ciutadans d'aquells municipis que de manera supletòria, tot i que el Govern faci una lectura de la Llei de responsabilitat competencial..., deia als ciutadans d'aquells municipis que han d'assumir la responsabilitat de dotar els seus conciutadans i els de la seva comarca, o de comarques fins i tot veïnes, d'aquest servei. Doncs, aquests municipis no reben major dotació per l'assumpció d'aquesta responsabilitat competencial respecte dels que, si es considera responsabilitat competencial, han fet deixadesa de la seva responsabilitat, essent en molts casos al seu càrrec el Departament qui supleix aquesta mancança o la iniciativa privada sense ànim de lucre i, per tant,

sense cap cost per al municipi, si no és responsabilitat competencial, per què marca la diferència en negatiu per a les residències municipals?, quan el lògic, el coherent seria que tingués un tracte diferencial en positiu, i, com a mínim, que el que plantegem tingui un tracte d'igualtat amb les privades sense ànim de lucre.

És per aquests motius que demanem l'aprovació d'aquesta disposició addicional, que el que pretén és eliminar el tracte discriminatori que reben alguns ciutadans d'aquest país que es veuen obligats a finançar doblement aquest servei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. Torn en contra? El senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El que pretén aquesta esmena és que hi hagi una política de concerts amb els ajuntaments que serveixi per impulsar les residències assistides per a la gent gran. Aquesta finalitat existeix; existeix la dotació pressupostària corresponent; el Departament considera que aquesta previsió té dotació suficient –evidentment, dintre de les limitacions pressupostàries– i, per tant, doncs, no creiem que afegís res al contingut pressupostari del tema de les residències assistides que hi incorporéssim aquesta disposició addicional, i per això ens oposarem a la seva adopció.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 355, del Grup Socialista. També el senyor Pérez de Tudela.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Jo mateix.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PÉREZ DE TUDELA: Senyores i senyors diputats, el Pla integral de la gent gran, al qual tan sovint es fa referència fora d'aquest Parlament, en què tant poc se'n parla, especialment de com portar-lo a terme en la mesura de les disponibilitats econòmiques i prioritants; Pla en què crec que hi ha un principi de consens. El Pla integral, doncs, preveu per al seu desenvolupament que a l'inici de cada exercici, en el primer trimestre, es presenti l'estat de compliment de l'exercici anterior i la proposta de programa interdepartamental per a l'exercici en curs, per mitjà del programa d'aplicació, Programa PADES.

Val a dir que l'any que acabem no s'ha fet cap de les dues coses, i voldríem que es corregís aquesta mancança i, a més, es donés compliment al que proposa i preveu el Pla integral de la gent gran, de posar aquests programes d'aplicació i prioritació a consideració del Parlament com a màxim òrgan de representació del poble de Catalunya i al qual, de vegades, sembla –potser per inèrcia– que se li vulgui sotreure el seu paper.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Pérez de Tudela. El senyor Escudé pot fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Aquesta esmena 355 és una d'aquelles que marca terminis de presentació de temes, plans i programes. Com hem dit en tantes

ocasions, aquest és un tema que escapa a la matèria pressupostària i per això ens hi oposarem. En tot cas, per això, sí que puc intentar almenys tranquil·litzar des de la nostra perspectiva el senyor Pérez de Tudela, perquè, evidentment, el Departament de Benestar Social seguirà –com ha seguit fins ara– fil per randa l'aplicació i el desenvolupament d'aquest Pla integral, i per això dintre del primer trimestre de l'any 94 presentarà en el marc del Consell General de Serveis Socials el projecte anual de concreció d'aquestes activitats –com demanava el senyor Pérez de Tudela– del segon Pla d'actuació social 1992-1995, que, al seu dia, va ser aprovat pel Govern.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 357.

La Sra. BARENYS: Sí, senyor president

El Sr. PRESIDENT: La senyora Barenys té la paraula.

La Sra. BARENYS: Gràcies, senyor president. Senyor Escudé, vostè té prevista la resposta, suposo, perquè aquest és un tema que ja ha sortit en l'esmena d'algun altre diputat o diputada, però permeti'm que l'informi..., bé, que li digui, en primer lloc, que el que aquesta esmena proposa és que el Pla interdepartamental d'immigració es doti pressupostàriament per al 1994. El Pla existeix, vostè ho sap i jo també, està presentat a la Comissió de Treballadors Estrangers, però és un pla que jo l'he estat mirant fa una estona, com vostè sap, i no hi ha dotació pressupostària. Aleshores, el que demanava aquesta esmena és que es dotés pressupostàriament perquè realment poguéssim fer allò que el Pla preveu que ha de fer, que és assolir la plena integració dels immigrants establerts a Catalunya, un objectiu difícil –molt difícil– si el Pla no està ben lligat, ben coordinat, ben integrat i ben globalitzat.

Aquesta és la filosofia que el Pla inspira i que està descrita en els dos volums presentats al Parlament de Catalunya. En les memòries pressupostàries dels diferents departaments no hi ha cap referència a aquest Pla, la qual cosa ens ha estranyat, perquè el Consell Executiu de la Generalitat, quan el va aprovar el mes de setembre, el 28 de setembre del 93, li va donar molt de ressò.

I jo li demanaria, senyor Escudé, un favor: ja sé que vostè no té la culpa del que ara em dirà, perquè vostè no té incidència directa en el plantejament dels programes de cada una de les conselleries, però a mi m'agradaria que vostè em fes de portaveu, que possiblement tindrà més èxit que jo mateixa, i digués als senyors consellers de cada un dels departaments que un programa interdepartamental suposa fer un esforç de planificació, de racionalització i de dotació pressupostària a l'entorn d'aquest objectiu tan meritori que és assolir la plena integració dels immigrants establerts a Catalunya. Jo li demano amb molta insistència que vostè ens faci de portaveu amb els consellers responsables de desenvolupar aquest Pla, que són Educació, Cultura, Sanitat, Política Territorial, Treball i Benestar Social.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Barenys. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena és sobre una matèria –el Pla interdepartamental d'immigració– que crec que ahir en vam estar parlant amb el representant, que em sembla que era la senyora Mayol, d'Iniciativa per Catalunya. El tema del Pla interdepartamental d'immigració, crec que vostès també ho van plantejar, en vam parlar.

Bé, en definitiva la resposta és idèntica. Evidentment, senyora Barenys, vostè sap que el nostre Grup també és sensible a aquest tema; a la Comissió d'Estudi de la Situació dels Treballadors Immigrants s'hi ha fet repetides al·lusions; l'honorable conseller de Benestar Social va venir a donar-ne explicacions; és un pla molt extens, molt ben treballat; vostè ha citat departaments afectats –no sé si els ha dit tots, perquè realment és una acció d'ampli espectre, que es diu en termes mèdics– i, realment, és un tema important.

Ara, com vostè sap –que s'ha dit altres vegades i ho hem comentat fa molt poca estona–, almenys, avui com avui, l'opinió que predomina en el Govern de forma total és que les mesures d'aquest Pla, que signifiquen una despesa, que aquesta despesa es pensa carregar en les partides pressupostàries ordinàries dels Departaments afectats. No sé si això serà suficient, però almenys des d'un punt de vista filosòfic considero que és una bona idea no marginar, no discriminar per raó de l'origen d'aquests treballadors per a les ajudes; perquè, en definitiva, una pila –amb especialitats, si vol, però una pila– d'actuacions dintre d'aquest Pla, en definitiva, són les que també s'han d'assignar a la resta dels ciutadans, precisament, per posar-los en nivell d'igualtat.

Bé, en definitiva, òbviament, aquesta informació que vostè deia que em donaria no és una informació, perquè el que m'ha dit ja ho sabem tots nosaltres. En canvi, el prec sí que, evidentment, al marge de la política estaré sempre al seu costat, senyora Barenys, en aquests temes i, en la mesura que hi càpiga, hi insistirem; però repeteixo que el Govern creu, no sé si amb raó o sense, però creu que amb les partides ordinàries es podrà donar abast a aquesta esmena. Si no, sempre hi ha el camí –fins i tot potser conjuntament– d'iniciar activitats parlamentàries per clarificar i potenciar aquest tema tan important.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 359; la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. La 359 i la 360. La primera fa referència a sol·licitar al Govern que presenti al Parlament de Catalunya durant el primer trimestre de l'any 94 el Pla de Sanejament de la zona A i de la zona B, perquè el Pla que s'havia aprovat inicialment, al nostre entendre, va acabar la vigència l'any 92. Però voldria fer avinents a la cambra algunes consideracions i recordar que el conseller de Medi Ambient –crec que era el juny del 91– ja ens va presentar un pla de sanejament. El va presentar, no aprovar. Després, l'últim dia de l'any, de l'any passat –o l'últim dia hàbil, 29 o 30– va procedir a l'aprovació del Pla de sanejament de la zona B –que la zona B, per entendre'ns, és la vessant de l'Ebre–, i el pla de la zona A,

en va fer un altre de diferent —és a dir, el segon: un el va fer el juny del 91, després en va fer un altre, de la zona A—, del qual només n'hern tingut coneixement i accés, però tampoc mai ha estat aprovat. I ara sembla que tenim coneixement, a través de la Federació de Municipis, que l'honorable conseller presenta el que en podríem dir el tercer pla de la seva etapa, el pla de les zones A i B, un pla nou. Nosaltres, els grups parlamentaris, encara no hi hem tingut accés, però sembla que existeix un document que és la tercera versió del Pla de sanejament, de l'actual conseller. Són sempre papers —estic parlant de papers i documents— que circulen, però que mai han tingut una aprovació efectiva.

Nosaltres, fa pocs dies, el Grup Socialista vàrem presentar una proposició no de llei, precisament, també en aquest sentit, demanant que es presenti, que es posi a informació pública el Pla de sanejament, que se'n tingui coneixement, que no es tingui guardat dins d'un calaix en la Conselleria.

Pocs dies després de presentar aquesta Proposició no de llei també hem tingut coneixement que el conseller ha demanat una compareixença al Parlament per venir a presentar aquest tercer Pla de sanejament de les zones A i B. Bé, suposem que és el tercer Pla, perquè a la compareixença on se sollicita només parla genèricament del Pla de sanejament.

Per tant, donat aquest historial una mica diversificat, però donada la coincidència de la sollicitud de compareixença del conseller, de la Proposició no de llei del Grup Socialista, de l'esmena als pressupostos, crec que no deu pas tenir cap mena d'inconvenient, el Grup de la majoria, a acceptar aquesta esmena, perquè al final aquesta esmena diu el que en realitat passarà, atès que el conseller ha demanat la compareixença. Diu: «...presentarà al Parlament de Catalunya, durant el primer trimestre del 94, el Pla de sanejament de les zones A i B de Catalunya». Per tant, si el conseller ha demanat comparèixer, comparèixerà durant el primer trimestre —perquè sembla que no queden gaires dies del mes de desembre—; per tant, es compleixen els desitjos i les coincidències del Grup Socialista amb la sollicitud de compareixença del conseller. Per tant, espero que aquesta esmena sigui acceptada.

I la segona, l'esmena 360, que és tradicional en el Grup Socialista, també és tradicional que hem dit i que sempre ho diem d'una forma curiosa, però que no deixa de ser veritat, que a Catalunya som sis milions de persones i també sis milions de porcs, i que aquests contaminen molt, més que les persones, i que si es fa un pla de sanejament atribuïble a les aigües residuals urbanes, també s'ha de fer un pla de sanejament dels purins, perquè, si no, no arranjaré res i el tema del sanejament serà molt complex. També val a dir que tenim coneixement que es fan algunes actuacions puntuals —sobretot a la zona de Lleida—, però, vaja, valdria la pena i és absolutament imprescindible, amb ànim, sobretot, a part de tenir un pla i saber a què ens hem d'atendre, també saber a què ens hem d'atendre des del punt de vista de qui pagarà; és a dir, cada pla d'aquests ha de tenir les seves previsions financeres i, per tant, el pla de purins no és tan important quant a dissenyar exactament el que s'ha de fer, sinó també

a saber qui pagarà això. És a dir, si això es pagarà amb fons del Govern de la Generalitat o hi haurà algun altre sistema de pagament d'això. Per tant, nosaltres reclamem, una vegada més, la necessitat de presentació d'aquest pla de sanejament del tema dels purins.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Jo crec que, en l'argumentació de l'esmena 359, la senyora Martí ha estat una mica descol·locada; perquè, és clar, el que diu l'esmena és que presentarà al Parlament un pla d'acord amb les previsions pressupostàries; no sé si el que d'acord amb les previsions pressupostàries és el pla o la compareixença. És clar, ella mateixa —la senyora Martí—, com que segueix de prop totes les actuacions parlamentàries que afectin d'alguna manera la seva àrea d'atenció —que és una àrea immensa, pel que veig—, doncs, sap que l'honorable conseller de Medi Ambient ha presentat una petició de compareixença davant de la cambra per explicitar aquest programa que vostè demana.

Miri, li ho explicaré més, senyora Martí: en començar, els primers dies..., no li citaré exacte el dia, però crec que era el dia 9 de desembre, quan estàvem en debat pressupostari en Comissió, comptant que vostè defensaria una sèrie d'esmenes, jo vaig trucar telefònicament al senyor conseller per preguntar-li si hi havia possibilitat d'arribar a algun acord amb les esmenes dels cànons de sanejament. I bé, aleshores, el senyor conseller em va dir: «Per cert, ja que en parlem, jo tindria ganes de fer això, què et sembla, de fer-ho?» I jo vaig dir: «Sí, sí, demanar-ho.» Ara, vostè sap, senyora Martí, que el fet que demani un conseller una compareixença, la seva materialització és automàtica; només falta trobar, de comú acord el conseller i el president o presidenta de la comissió, dia i hora per fer aquesta compareixença i es fa automàticament. Per tant, no hi afegeix res posar-ho en el pressupost, i seria una cosa, realment —permeti'm—, certament estrafolària, especificar aquest tema de la compareixença en una disposició que, com a mínim, hauria de durar tot l'any 94.

Per l'esmena 360, és clar, la Llei número 6 d'enguany, que regula els residus, com saben perfectament les senyores i els senyors diputats, estableix el tractament de tot tipus de residus i, per tant, no ens sembla correcte especificar només els purins, tema important, però hi ha molts temes de sanejament.

Ha fet unes al·lusions un xic estranyes al cens i a la demografia dels afectats; sàpiga, senyora Martí, que fa uns anys una diputada del nostre Grup va fer unes manifestacions dient que els catalans fèiem moltes porqueries i li va costar el càrrec de diputada. Espero que no li passi exactament igual a vostè parlant de porcs.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. (*La Sra. Martí i Conill demana per parlar.*) La senyora Martí s'ha donat per al·ludida?

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, sí; sí, senyor president, és clar que m'he donat per alludida.

El Sr. PRESIDENT: És molt fort això!

La Sra. MARTÍ I CONILL: Jo crec que el senyor Escudé ha de retirar el que acaba de dir en honor a la cambra, perquè és d'una mala educació increïble, perquè, en tot cas, que a mi em costi el càrrec de diputada no depèn de vostè ni de la seva opinió, ni de les meves manifestacions. Jo crec que vostè ha de retirar això, senyor Escudé, perquè és de molt mal gust el que acaba de dir i jo li repeteixo que parlaré de porcs i del que convingui que faci efectes, de Catalunya, perquè sigui un tema d'actualitat, i si els porcs són un tema d'actualitat valdrà la pena parlar en aquesta cambra de porcs, i si el tema d'actualitat és d'avellanes, doncs parlaré d'avellanes.

Però vostè no pot relacionar la matèria ni els temes que un diputat parla en aquesta cambra, pot relacionar-ho de cap mena de manera amb la seva presumpta o no dimissió. Això són temes que afecten altres àmbits i altres competències, que no són pas la seva.

(El Sr. Escudé demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, senyor president. Evidentment, per retirar les paraules que, com de costum –no tinc més remei–, ofenc la senyora Martí, ho lamento. Ara, que consti, senyora Martí, que vostè ha dit: «Som sis milions de catalans» i a continuació m'ha semblat entendre que deia que «som sis milions de porcs», i això no és exactament del que vostè demanava rectificació.

Però, bé, en definitiva, retiro l'expressió, que era purament una broma dintre d'aquest ambient quasi familiar en què ens movem en aquestes hores.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. L'esmena 361...

El Sr. CARNICER: La senyora Martí, també, senyor president.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Sí, moltes gràcies, senyor president. Jo no em sento que em mogui en cap ambient familiar, em moc en un ambient absolutament institucional.

L'esmena número 361 és una esmena que també ha estat presentada alguna vegada a la cambra respecte a una qüestió del Pla d'espais d'interès natural, que reiterem una vegada més la necessitat que la zona de Gallecs, que és una zona molt propera a la ciutat de Barcelona, sigui inclosa en el Pla d'espais d'interès natural.

Evidentment, hi ha la possibilitat, a través de la mateixa previsió de la Llei, que això sigui així. La Llei ho contempla, però sembla que el Govern no té cap interès a desenvolupar aquesta previsió de la Llei del Pla d'espais d'interès natural, que és d'incorporar la zona de Gallecs a aquest Pla.

I, precisament, no fa gaires dies acaba de passar un fet de gestió diària del Govern que no s'adiu amb l'esperit de moltes o d'algunes de les lleis que aquí s'aproven. Si la Llei del Pla d'espais d'interès natural va preveure la possibilitat d'obrir una petita porta a la incorporació de Gallecs al Pla –i

d'altres zones també, que ara no repetiré aquí–, la realitat i els plànols que s'estan dibuixant des de qui té la capacitat de gestionar sobre el territori directament no coincideixen amb això. Acabo de veure, no fa gaires dies, lamentablement relacionat amb l'artèria aquesta que comentàvem abans d'aigua, d'unir Cardedeu amb Abrera, que precisament –precisament– es dibuixa per part de l'Ens d'Abastament d'Aigua una xarxa que porta directament abastament d'aigua a la zona de Gallecs, a més a més amb càrrec, el 100%, als pressupostos de la Generalitat, quan en canvi a altres municipis com el que jo ara estava dient, Sentmenat o la zona del Garraf, per als quals es va preveure la Llei, en aquestes zones no es fa la inversió pressupostària corresponent.

Per què? Perquè la zona de Gallecs mana i gestiona directament aquest pernil de Jabugo que ja he dit moltes vegades que va rebre el Govern, directament est i 205 en mans del senyor Solans, i el senyor Solans té com a únic objectiu aconseguir la venda d'aquest territori; l'última que va fer, 1.200 milions de pessetes a la Gec-Alhstom, i cap mena d'inversió en aquesta zona. S'està, cada dia més, deteriorant, no hi ha cap interès per part del Govern de complir la Llei del Parlament de Catalunya que diu que hem de tendir a incorporar la zona de Gallecs al PEIN i, per altra part, el que dissenya el Govern és anar fent mossegades a aquest territori –l'última ja l'he citat– i, a més a més, dissenyant-hi infraestructures que, si fossin incloses dins el PEIN, aquestes infraestructures no farien falta.

Per tant, no som gaire optimistes respecte a la possibilitat de prosperar d'aquesta esmena, però hi anirem insistint, perquè tenim un mandat del Parlament de Catalunya, tenim un article d'una llei que preveu la possibilitat d'insistir en aquest tema, i sàpiga el Govern que seguirem fent-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. L'esmena 361 demana que es portin a terme uns estudis invocant l'apartat 2.6 del Pla d'espais d'interès natural. Evidentment, aquest precepte diu això i, per tant, subsegüentment al respecte total que té el Govern per la normativa del nostre Parlament, existeix una partida, concretament la 22.04.227.07/5, que està destinada a fer aquests estudis que demana la senyora Martí.

Per tant, entenem que és supèrflua la incorporació d'una disposició addicional que ho especifiqui en el text articulat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Senyor Carnicer, les 362, 63, 64, 65 i 66 estan defensades, no?

El Sr. CARNICER: Sí, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, passem a la 367, que defensarà...

El Sr. CARNICER: La senyora Martí.

El Sr. PRESIDENT: ...la senyora Martí.

La Sra. MARTÍ I CONILL: Moltes gràcies, senyor president. Agruparé la 367, la 368 i la 370.

La primera esmena va en el sentit de sol·licitar que en les previsions pressupostàries de l'any que ve s'inclogui un pla de neteja dels residus sòlids que hi ha als marges i a les lleres dels rius. També és un tema que hem demanat reiteradament, perquè pensem que si es fes aquest pla i es portés a terme ens evitaríem després pescar la brutícia en el mar i ens evitaríem possiblement, primer, ens evitaríem que hi arribés; segon, ens evitaríem pescar-la i possiblement estalviaríem molts diners d'aquestes barques pelicà.

No em serviria, a la resposta, que se'm digués que és competència dels ajuntaments, que si els marges és competència..., que ho han de fer els ajuntaments; les lleres, la Junta d'Aigües, i tal. Vull dir que aquestes són excuses que alguna vegada ja hem sentit.

I a més a més avui porto, curiosament, un anunci que fa molt pocs dies va sortir en un diari —no sé exactament quin—, un anunci de licitació per a la contractació de neteja de no sé quants punts, 256..., una barbaritat de punts, d'abocaments incontrolats de residus situats als indrets que aquí s'anomenen; que aquest anunci suma, el total del contracte, 322 milions de pessetes, i fa referència a la neteja de residus sòlids, no dels marges i lleres dels rius, sinó els que hi ha en diferents indrets. Que precisament voldria demanar al Govern que sigui més acurat en la seva redacció, perquè posa «d'abocaments incontrolats en el consell comarcal tal» o bé «a l'ajuntament tal», si de cas serà «a la comarca» o bé «al municipi», perquè no crec que l'abocament estigui dins el consell comarcal o dins l'ajuntament, i així hi ha tota la llista.

Evidentment, per què surt aquest anunci? Aquest anunci surt perquè hi ha una partida pressupostària, suposo que deu estar intocada, i en aquests moments deu córrer pressa fer una adjudicació i disposar, és a dir destinar 322 milions de pessetes —que jo no dic que no faci pas falta— a la recollida de residus sòlids esporàdicament —que no els els lleixo, eh?, aquí hi ha un munt de consells comarcals i un munt d'ajuntaments—, que estic convençuda que la major part d'aquests punts —que són, em sembla, uns quatre-cents o cinc-cents— estan situats en terrenys que segur que no són terrenys públics, que segur que són terrenys, a més a més, que tenen un propietari particular i se'n fa la neteja. I repetixo que no entro, no qüestiono si això està bé o està malament, però segur que la recollida d'aquestes deixalles es farà sobre uns solars que tenen en el Registre de la Propietat un propietari particular, ja ni tan sols una administració pública.

Per tant, això ho dic perquè desmunta les intervencions que moltes vegades ha fet el Govern en el sentit de dir: «els marges són competència de l'ajuntament, no és propietat, és d'una altra administració», tot això. És a dir, si podem recollir els residus sòlids de solars particulars, com no, o bé amb més interès, hauríem d'intentar fer un pla per tal de recollir els residus sòlids de les lleres i dels marges dels rius, que donen aquest aspecte tan terrible al nostre territori, que tots estem acostumats a veure quan anem en cotxe o quan passegem.

Per tant, espero que aquest pla, que a més a més segurament no seria ni tan costós com això que li acabo de dir, aquests 322 milions de pessetes que han sortit en aquest anunci, perquè es podria fer per fases i es podria fer per trams, que ja ho hem proposat, el Grup Socialista, en diferents proposicions no de llei.

La segona esmena, la 368, pretén que es porti a terme o que es destinin 1.000 milions de pessetes a la primera fase d'uns plans de recuperació dels trams finals del riu Besòs i del riu Llobregat. Creiem que això és una obra que milloraria molt l'aspecte d'aquests trams finals del riu —que, per cert, ara les seves aigües ja han millorat substancialment, atesa l'aplicació i el funcionament d'unes quantes depuradores d'aigües—, i pensem que si la Junta de Sanejament destina 40.000 milions de pessetes a inversions, destinar-ne 1.000, d'aquests 40.000, a aquestes obres d'arreglament i de recuperació dels trams finals del riu Besòs i del Llobregat, que per altra part són els dos rius més treballadors de Catalunya i sobre els quals hi ha hagut més incidència, ens sembla que seria una aportació ben coherent i ben proporcionada.

I la tercera esmena, la número 370, que demanem que es porti a terme —perquè ens sembla que això ja toca fer-ho ara— un programa de reutilització de les aigües residuals. Avui a Catalunya em sembla que es tracten uns 2 milions de metres cúbics d'aigües residuals, això ja comença a ser una font d'aigua considerable i caldria que s'incorporés, naturalment dins el Pla de sanejament, però si no és dins el Pla de sanejament es pot fer un pla paral·lel, perquè no deixa de ser aigua neta que surt de les depuradores i, per tant, un bé que costa molts diners i que cal pensar en la seva reutilització. Perquè el que amb tota seguretat no cal fer és llençar aigua dolça al mar, el que cal és llençar-la-hi neta, però l'aigua dolça val la pena primer recuperar-la i utilitzar-la abans d'enviar-la al mar. Per tant, sembla bo i sa i sobretot faria estalviar recursos en la captació, que comencés el Govern a pensar en la reutilització de les aigües de sortida de depuradora.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Martí. El senyor Escudé té la paraula per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Esmena 367; el tema és la neteja de residus sòlids de lleres i marges dels rius de Catalunya. Haig d'informar que el pressupost de la Junta de Residus inclou una dotació pressupostària exactament de 340 milions de pessetes en el capítol 7, «Transferències de capital», per fer front a la restauració d'aquestes àrees degradades i que entén la Junta de Residus, i el nostre Grup amb ella, que aquesta dotació, per les explicacions que ens ha donat, cobreix, dintre les possibilitats pressupostàries, tot allò que és competència de la Junta. I no dic més perquè la senyora Martí ja ha dit que no acceptaria la resposta que sabia que li havia de donar i ho deixem així.

Quant a l'esmena 368, ras i curt: ignoro l'existència d'uns plans metropolitans i, per tant, no entenem perquè se'ls ha de dotar amb 1.000 milions de pessetes, com sembla que demana aquesta esmena.

I finalment, l'esmena 370 el que demana és un programa. Ja hem dit en multitud d'ocasions que fer programes pot ser una activitat útil desitjable, però que el mecanisme d'establir l'obligació de fer programes ens sembla que no és l'apropiat, després de la jurisprudència actual sobre aquesta temàtica, incloure-ho en el text articulat d'una llei de pressupostos. I per tant també votarem en contra d'aquesta darrera disposició addicional.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. L'esmena 371, que és l'última d'aquesta sèrie: té la paraula el senyor Carnicer.

El Sr. CARNICER: Senyor president, gràcies. En tot cas, és per donar-la per defensada, en la mesura que ja aquest matí s'ha parlat de plans de muntanya i aquesta esmena el que fa és incidir sectorialment en el mateix tema.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem ara a les propostes de noves disposicions addicionals per part del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Esmena 372: el senyor Puigcercós té la paraula... (*Pausa.*) Senyor Benach.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. Bé, l'esmena 372 fa referència al que cobren els funcionaris, el personal de la Generalitat. I, en aquest sentit, dir que són famoses les «bufandes», les dites «bufandes», que el personal espera en aquestes èpoques amb una certa curiositat.

La partida que proposem que es transfereixi a d'altres partides és la que es reconeix en el pressupost com a «complement de productivitat», que segueix uns criteris per a la seva aplicació absolutament relatius. En algunes unitats administratives els seus responsables decideixen si la productivitat dels funcionaris és normal, és bona o és excel·lent, i a partir d'aquí es designen aquestes quantitats.

Nosaltres entenem que aquesta és una política bastant arbitrària i que la productivitat dels funcionaris és realment difícil de mesurar, i en aquest sentit, doncs, proposem que els diners previstos en aquestes partides siguin transferits a altres conceptes, com poden ser el complement específic o el complement de destí. És aquest el sentit de l'esmena que hem fet i que, evidentment, afectaria tots els departaments.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Benach. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. El que pretén aquesta esmena número 372 és impossible de donar-li satisfacció en aquests moments perquè (*remor de veus*)..., sí, senyor Carod-Rovira, l'illustro, si fos necessari, que no crec que sigui necessari, perquè totes aquestes partides, que ha especificat el seu company, ja estan fixades a hores d'ara en comissió, tant les d'origen com les de recepció. I, per altra banda, tenim ja aprovat els articles del 20 en endavant, del capítol tercer de la nostra Llei de pressupostos, i, per tant, no tindria cap sentit que un complement ben específic, que és el complement de productivitat, que, per altra banda, està recollit a l'article 63, apartat tercer, lletra c, de la Llei de funció pública, del 23 de juliol, que quedés sense dotació pressupostària. I, per tant, bufandes o no bufandes, he sentit

que a partir d'avui, que comença l'hivern, doncs, farà molt fred i potser caldran bufandes autèntiques..., el tema pressupostàriament és clar i, per tant, ens hi oposarem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 373: el senyor Benach té la paraula.

El Sr. BENACH: Gràcies, senyor president. El meu desplaçament (*rialles i remor de veus*), el meu desplaçament aquí respon bàsicament a dos motius; primer, a la comoditat que comporta estar aquí, no així a l'escó, i el segon perquè agruparé bastantes esmenes i, per tant... (*remor de veus*), suposo que això tranquil·litzarà la majoria dels il·lustres diputats i diputades.

Bé, les esmenes que agruparem seran la 373, 405, 407, 409, 423, 424, 425 i també li anuncio que retirarem la 412 i 413.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Ja estava retirada, la 413.

El Sr. BENACH: ...dues vegades, exacte. Bé, dintre d'aquestes esmenes m'he permès de fer dos capítols, dos blocs: un, que seria el bloc de les promeses i l'altre, que seria el bloc del reequilibrament. El bloc de les promeses seria el corresponent al capítol o a les esmenes 373, 405, 424 i 425. L'esmena 373, dintre les inversions de la Secretaria General de l'Esport, demana la construcció d'un pavelló poliesportiu a la localitat de Riudoms. Dues qüestions, una de molt més general i l'altra de molt més específica.

El delegat territorial d'Esports de la Generalitat..., ara hi han rumors de si el canvien o no el canvien, però en tot cas els dos que hi han hagut s'han caracteritzat sempre, han tingut un tret comú, que ha estat la promesa que aquest pavelló s'havia de construir i aquest pavelló es construiria l'any següent, i l'any següent, i l'any següent. En tot cas, aquesta ha estat una promesa reiterada no només davant dels ciutadans de Riudoms, sinó dels mitjans de comunicació, i és per això que, en no trobar en el pressupost, doncs, aquesta inversió, vam decidir de fer aquesta esmena.

De tota manera, de tota manera..., i aquí hi havia la segona reflexió potser molt més general, i també aprofito potser per contestar una mica les diferents al·lusions que l'il·lustre portaveu de la majoria ens va fer ahir al llarg de tota la tarda, referent a per què havíem fet tot aquest seguit d'esmenes Esquerra Republicana de Catalunya, haig de dir que el pressupost, sobretot en la part d'inversions és realment difícil de veure. En aquest sentit vostè ahir suggeria la possibilitat que l'any que ve es facin moltes menys esmenes a l'articulat, suggeria la possibilitat evidentment. Jo també li suggeriria una altra possibilitat, que segurament provocaria que se'n fessin moltes menys, i és que els consellers de cada departament vinguessin al Parlament a explicar-nos exactament el pressupost; la qual cosa ens permetria conèixer amb detall quines són les inversions no només dels programes d'actuació, sinó també les inversions i, per tant, probablement, algunes de les esmenes que hem fet s'haurien pogut estalviar.

En tot cas, aquesta és una pràctica que es fa en d'altres parlaments, fins i tot en parlaments de comunitats autònomes que tenen bastantes menys competències que les que tenim aquí a Catalunya.

És en aquest sentit, doncs, que algunes d'aquestes esmenes les trobaran potser repetides, però en tot cas són aquelles promeses que s'han anat fent al llarg d'aquests últims mesos, al llarg d'aquests últims anys i que nosaltres no hem vist reflectides en el pressupost; és el cas del pavelló poliesportiu de Riudoms; és el cas del Palau de Justícia de Reus, en què l'Ajuntament ja ha cedit definitivament els terrenys i pressupostàriament no ve reflectit en el pressupost, tot i que sembla, doncs, que això està clar —en tot cas, ens agradaria la concreció—; és el cas de la carretera de Reus a Mont-roig, a més a més necessària per al desenvolupament del pla Penta, i és el cas del vial Germans Nebot a l'entrada de Riudoms, cas molt curiós i divertit, perquè véns per una carretera recta, veus al fons un gran vial, amb un doble sentit, i el que hi ha és una desviació a la dreta, és a dir, hi ha una barrera, una tanca d'aquestes, metàl·lica, i no connecta la carretera amb el vial. En definitiva, aquestes coses s'han anat prometent. Fins i tot, en aquest sentit hauran observat que en el cas del vial de l'entrada de Riudoms, parlem del Departament de Governació; parlem del Departament de Governació perquè efectivament va ser el Departament de Governació qui es va comprometre a fer això. Per tant, una mica en aquest sentit, no hem trobat tampoc en el Departament de Governació aquesta inversió i és quan hem plantejat, doncs, aquesta esmena.

Aquest era el capítol de promeses. Hi ha un segon capítol, que és el capítol del reequilibrament. En aquest sentit, dir que hem presentat tres esmenes puntuals, que són la 407, la 409 i la 423.

La 407 i la 409 parlen de fer un pla integral de reactivació econòmica de dues comarques, en concret la Terra Alta i el Priorat; haurà observat que les dues que he dit de retirar són la 412 i la 413, que parlaven d'un pla integral de reindustrialització d'aquestes mateixes comarques. Això va ser degut a un error de transcripció i es va repetir l'esmena quan no s'havia de reindustrialitzar aquelles comarques perquè dissortadament és difícil trobar alguna indústria —se'n troba alguna, evidentment—, però és difícil trobar alguna indústria a la Terra Alta o al Priorat.

Bé, aquestes dues esmenes són d'aquelles que es defensen soles, pràcticament, perquè aquells qui coneixen la realitat d'aquestes comarques saben bé que realment estan a la cua. I estar a la cua moltes vegades comporta el risc de quedar despenjat. En aquest sentit, no crec que sigui tampoc ara el moment de donar dades, se n'han donat, fins i tot, fa alguna estona, un moment, en una esmena que ha fet la il·lustre diputada senyora Vandellós, referents a la Terra Alta. És evident que aquestes dues comarques estan francament en una situació difícil, econòmicament i també, jo diria, fins i tot de la mateixa supervivència d'aquestes comarques i, per tant, que des del Govern caldria..., nosaltres proposàvem un pla integral de reactivació econòmica, en tot cas, el que és evident és que caldria una actuació molt més important de la que es desprèn de la lectura dels pressupostos. És aquest el sentit d'aquestes dues esmenes.

I, finalment, l'esmena 423, també penso que en aquest Parlament, en aquesta cambra se n'ha parlat a bastament;

han estat diferents les interpellacions substanciades a l'efecte, i, en definitiva, he de constatar una vegada més que des del punt de vista d'Esquerra Republicana i suposo que també d'altres forces, almenys, així ho han expressat, en aquests moments s'està produint un greuge comparatiu per a alguns ciutadans d'algunes comarques. És a dir, el preu de l'aigua que s'està pagant en determinats indrets és doble; és doble perquè assumeix el cànon hidràulic, per una banda, i, per altra banda, està pagant dins del mateix preu de l'aigua aquelles inversions que es van haver de realitzar per fer les obres del minitransvasament.

Com he dit, aquest ha estat un tema discutit a bastament en aquest Parlament, discutit no només en aquest Parlament, sinó també en altres institucions, i el sentit de l'esmena és intentar corregir aquesta injustícia. Aquest seria, doncs, el bloc del reequilibrament, i, en tot cas, amb això acabaria la defensa de les meves esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Benach. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. A l'esmena 373, que demana la construcció d'un polígon esportiu determinat, lògicament la resposta és dir que hi ha unes partides, la 760.01/04, per a instal·lacions públiques; la 780.01/06, per a les instal·lacions privades; però que, en tot cas, com sempre, i com no sols, evidentment, i sobretot no sols demanem nosaltres, sinó els grups de l'oposició, totes les concessions de subvencions segueixen un tràmit objectiu i legal. Per tant, lògicament, la línia de subvenció destinada a la construcció o remodelació d'instal·lacions esportives, públiques o privades, està regulada per un decret, que hi ha una ordre de desplegament, i, per tant, no es pot fer l'arbitrarietat de dir: bé, doncs, perquè ho diu la Llei de pressupostos —en el cas que hi votéssim favorablement—, doncs, es construirà a la localitat de Riudoms, Baix Camp, aquesta instal·lació passant per damunt de la normativa general existent. Això evidentment no ho podem fer i no ho farem.

L'esmena 405 parla que dins de les previsions pressupostàries s'inclourà la construcció d'un nou palau de justícia de Reus, i diu que no ho ha trobat a les previsions pressupostàries; és que no hi és a les previsions pressupostàries i, per tant, no serà possible, amb càrrec al pressupost de l'any 94, de la Generalitat de Catalunya, doncs, la construcció d'aquest palau.

Esmena 407: aleshores aquí comença aquell reguitzell, que de moment el senyor Benach n'ha defensat algunes i n'ha retirat dues més, d'aquest conjunt que jo posava com a arquetips d'esmenes que no ens semblaven adequades, ja que ho finançaven amb càrrec al deute. D'una banda, materialment, ja explicava, doncs, que només aquestes partides —després n'hi ha tota una colla que, també amb càrrec al deute, pretenen unes destinacions específiques—, però només aquestes de reindustrialització ja vaig comptar ahir que eren 135.000 milions. De fet el senyor Benach ens ha dit que per evitar duplicacions, doncs, que retirava les esmenes 412 i la 413. Per tant, ja ho reduïm en 20.000 milions de pessetes. Però tot i així, senyor Benach, sap que supera amplíssimament l'emissió de deute públic.

Per altra banda, no sé si vostè estava atent quan aquest matí negociàvem i dialogàvem amb el senyor Curto sobre matèries similars i jo li recordava al senyor Curto que la Llei de finances públiques, i en certa manera la LOFCA, considera il·legal adscriure emissions de deute a unes activitats específiques concretes. El deute ha de finançar inversions, però inversions de forma global de totes les actuacions, en aquest cas, del Govern de la Generalitat.

Quant al tema de fons, que és el que ens imaginem..., i per això vostè ha sortit no sols per comoditat –m'imagino–, sinó per subratllar la importància que dóna el seu Grup a aquests temes, doncs, el tema de la reactivació en aquest cas, o de reindustrialització en altres casos, és un tema que, doncs, ja al llarg d'aquest debat en dues o tres ocasions ho hem explicat i no tornaria ara a insistir-hi.

Quant a l'esmena 409 és exactament el mateix per a la comarca del Priorat i, doncs, aquí sí que demanen un pla de 5.000 milions. Però, bé, és dintre d'aquestes previsions que els comentava suara.

Quant a l'esmena 423, aquí del que es tracta és d'un tema que vostè, senyor Benach, l'ha explicat només amb unes poques pinzellades, perquè vostè sap que vostè mateix l'ha plantejat diverses vegades. Jo he vist..., no sóc expert, evidentment, ni en aquest tema ni en molts d'altres, però vostè ha vist..., almenys jo he vist que la seva argumentació no lligava amb l'argumentació que els successius consellers del ram li han explicat. En definitiva, pel que aquí ens afecta, en la disposició addicional que vostè pretén introduir modificant la disposició transitòria de la Llei que vam aprovar al seu moment –amb el seu vot en contra, evidentment, però vam obtenir un consens ampli i suficient–, doncs, no li estranyarà que li digui que aquesta proposta és incompatible amb el criteri que té la Llei sobre les obres iniciades *abans* de l'entrada en vigor de la mateixa Llei. I, per tant, no li podem fer pas, no podem donar pas suport a la seva petició, com tampoc ho hem fet els anys anteriors.

A l'esmena 424, en aquesta línia d'especificar –com fan altres esmenes, però les que vostè ha defensat també– en la Llei, en el text articulat, coses tan específiques i concretes com, en aquest cas, l'arranjament d'una carretera, bé, això, el que li haig de dir, a part que, evidentment, no estem d'acord a incorporar aquestes concrecions en la Llei, al text articulat, sí que li puc dir que està previst l'inici d'una primera fase del trajecte Reus - Mont-roig, que correspon a la construcció de la variant de Montbrió, i que l'arranjament de la T-310, des de Reus a Montbrió, es farà en el període –molt més llunyà– 96-98.

L'esmena 425 haig de reconèixer que em va deixar força desconcertat; miri, fins al punt que jo, en les respostes que m'havia preparat, havia posat, precedint una sèrie de punts d'admiració, «Insòlit!». Perquè, és clar, que vostè demani que una obra d'infraestructura de carreteres, doncs, sigui destinada entre les inversions del Departament de Governació em semblava una cosa realment insòlita. Ara, vista, escoltada la seva explicació, comprenc que des del punt de vista polític és un bon joc de paraules –i el respecte i admi-

ro–, però, evidentment, pressupostàriament és impossible assignar aquesta inversió d'un carril de desacceleració de la carretera 310 a les inversions del Departament de Governació, que, per altra banda, si no ho recordo malament, la major part d'inversions del Departament són destinades a ens locals, dintre del debat que hem anat fent sobre aquesta matèria, i encara complicaria més la situació.

Per aquests motius, senyor president, nosaltres no donarem suport a la incorporació d'aquestes disposicions addicionals.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 374, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. En aquest debat de pressupostos s'ha parlat més d'un cop de primeres pedres que s'han posat però que després no ha arribat la segona, o que estan esperant la segona pedra. En aquest cas, es tracta d'un Centre d'Atenció per a les Dones Víctimes de Maltractaments que es va situar a Granollers, per servir el Vallès Oriental i el Vallès Occidental, que segons les notícies que tenim està acabada l'obra però no hi ha més pressupost per fer-la funcionar.

Com que suposo que el senyor Escudé deu tenir informació més detallada que no pas aquest diputat, em limito a esmentar aquest tema i a deixar que ell em doni la resposta convenient. En qualsevol cas, ens sembla que són temes que convindria que els pressupostos tinguessin presents: que quan s'acaba, o sigui, quan es fa un projecte, s'han de preveure també les convenients partides per al seu funcionament.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Bé, gràcies, senyor president. També és un tema que difícilment es pot considerar de naturalesa pressupostària. En tot cas, com sap el senyor Bosch, aquest Centre, ja construït, està gestionat pel Consell Comarcal –per tant, escapa una mica de l'àmbit que ara nosaltres estem discutint–, però la informació que mentre vostè exposava el tema m'acaba d'oferir el meu copilot, que és expert en aquests temes, i ja que defensa el tema del pressupost de Presidència, on s'inclou, com saben, l'Institut Català de la Dona, doncs, m'explica que el Consell Comarcal en aquest moment està procedint a la fase prèvia, essencial, de la selecció de personal. Per tant, cal confiar que ben aviat aquest Centre pugui funcionar, la qual cosa crec que és satisfactòria, encara que només fos per evitar que una inversió important com s'ha fet quedés inutilitzada per manca de personal o de recursos, com vostè demana.

Per tant, en tot cas, ens oposarem a la incorporació en el text articulat de la Llei de pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 378. Per defensar-la, té la paraula el diputat senyor...

El Sr. CAROD-ROVIRA: 375, senyor president, deu ser, no?

El Sr. PRESIDENT: 375, sí.

el Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Agruparia la 375, la 402, la 403 i la 404.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Aquest és un bloc de quatre esmenes; la primera fa referència al tema de l'habitatge i les altres tres fan referència als temes d'atur, ocupació, inserció laboral en el món dels joves, que ja hi hem tingut alguna interpellació i moció subsegüent, en aquesta cambra.

La primera esmena, la 375, fa referència a una part —com ho són les altres, també—..., fa referència al que va representar la nova, constituïda en el seu moment, flamant Secretaria General de Joventut, en un hipotètic —i diem «hipotètic» perquè no es reflecteix en els nous pressupostos previstos per a l'any 94— pla interdepartamental de joventut. Un pla que preveia, en el cas de l'habitatge, com una gran intenció —i diem, en aquest cas..., per això posàvem les cometes a l'«hipotètic»—, la intenció de crear un pla nacional d'habitatge de lloguer per a joves. I a nosaltres ens va semblar —i ho varem valorar així en comissió— important i positiu, perquè, és clar, de plans d'habitatges, se n'han fet molts; referits a joves, hi ha hagut un tipus d'ajut que es va donar però que va tenir uns resultats gairebé, podríem dir, esfereïdors. Primer, perquè qui arribava a aquests plans d'habitatge no era els que els necessitaven, sinó que eren aquells mateixos que podien arribar al mercat lliure de l'habitatge, perquè les condicions que es demanaven a l'hora de fer crèdits no eren precisament la gran majoria dels menors de trenta anys els qui podien assumir aquest tipus d'ajuts. I, en segon lloc, perquè sabem tots que la inestabilitat laboral —que és el segon bloc a què farem referència d'aquesta agrupació— que es dona en els menors de trenta anys —com avui en dia, ja, per desgràcia, la majoria—, aquesta eventualitat —o ja no parlem de la situació d'atur— feia molt difícil assolir aquests plans de promoció d'habitatge públic.

Per tant, se'ns va dir en aquella comissió que hi hauria una previsió per crear un pla nacional d'habitatge de lloguer, com s'han fet altres experiències en països de la Unió Europea, i diríem que amb èxits importants, i veiem que no hi ha cap dotació concreta en aquest pla d'habitatge de lloguer. I penso que és una necessitat, l'habitatge és una de les dificultats, sobretot, per al món juvenil, i que combinat amb aquest altre problema que és el de la inserció laboral, un problema que ja hi hem fet referència, un problema que avui en dia..., i ho seguim dient, malgrat que es digui la negació: que els contractes d'aprenentatge funcionen, que els contractes de formació, de pràctiques, funcionen, creiem que no acaben de funcionar. I més quan se'ns ha aparegut un pla com el que ha presentat el Govern de l'Estat, amb el suport de la coalició que governa en aquesta cambra —amb el que en diria un suport inefable i jo diria que constant—, un pla d'aprenentatge i que s'ha qualificat —i jo penso que de forma encertada— com a «contractes-escombraries», perquè realment denigren, fins a cert punt, neguen la capacitat d'aprenentatge real i, a més a més, el que fan és, en defini-

tiva, rebentar —rebentar és la paraula— el mercat laboral. Per aquesta raó nosaltres hem presentat aquest paquet, un paquet que va des de la creació d'un pla nacional d'habitatge de lloguer...

La 422 fa referència a un pla sobre noves professions que ha tingut una davallada en la partida d'enguany —tot s'ha de dir: ha davallat uns quants milions la partida que es dedicava a noves professions—, i també fer referència a un pla d'aprenentatge però que tingui de referència la formació professional i la formació ocupacional.

Aquest és un dels casos que també ens ocupa, perquè, és clar, de la manera com s'estan plantejant aquests nous contractes d'aprenentatge, el mèrit per adquirir serà no tenir estudis. Aleshores, aquí es fa una discriminació amb els que tenen formació professional. Ja el mateix Departament de Treball, la Direcció General d'Ocupació, en diferents ajuts que dona per a organitzacions no governamentals està donant, està reciclant i està assumint la incorporació laboral de gent que no té estudis. Ens sembla que és una part important de la població, però això no ha de comprometre la gent que té uns estudis de formació professional, que també són els que han fet uns estudis i poden estar més qualificats.

I, finalment, també, les 423 i 424 fan referència al tema de la formació professional i al tema, que ja vam dir aquí, del control de l'atur juvenil. Pensem que ha d'haver-hi un seguiment; pensem que els programes que s'han fet ara, fins ara, eren d'una eventualitat esfereïdora, en el sentit que —ja ho varem dir també aquí, en aquesta cambra— moltes vegades l'eventualitat comporta que una persona amb menys de trenta anys hagi treballat en cinc oficis diferents, i això va en detriment —i ho seguim dient—, va en detriment de la qualitat i d'allò que s'ha dit tant i que està tan en voga, en paraules del president i de diferents consellers, que és la competitivitat. I penso que —ho repeteixo— no hi ha, en aquest pressupost del 94, previst, no hi ha partides concretes, en aquest pla interdepartamental que se'ns va presentar, en dos aspectes bàsics per al desenvolupament de la vida quotidiana dels que anomenen, entre cometes, «els joves», ni s'hi conté el tema de l'habitatge, habitatge de lloguer, perquè els plans que han fet fins ara no han servit per als fins que s'havien proposat, i, en segon lloc, el tema de la inserció laboral dels més joves.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra; el senyor Escudé pot fer-lo.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Les tres primeres esmenes que ha defensat el senyor Puigcercós, totes elles, d'una manera o una altra, tenen un fil rrelligador, que és la realització de programes, la confecció de programes. Com hem dit tantes vegades al llarg d'aquest debat, el tema d'establir programes no és directament un tema pressupostari. Ara, en tot cas, val a dir que, pel que fa, en primer lloc, a l'esmena 375, la qüestió d'habitatges de lloguer, i en aquest cas en concret per a joves, és un tema que n'hem parlat al llarg d'aquest debat en dues o tres ocasions —amb el representant del Grup Socialista, amb el representant del

Grup d'Iniciativa per Catalunya—, i ja he tingut la satisfacció de dir anteriorment que en les diverses actuacions de promoció d'habitatge, la modalitat de lloguer ocuparà el 40% de l'habitatge públic previst oferir durant l'any 94. Si tenim en compte que entre els criteris, en el barem d'aplicació per a l'adjudicació d'aquest 40% d'habitatge de lloguer, hi pesa molt el factor de la formació d'un nou nucli familiar, cal suposar, per tant, en definitiva, que les persones en edat jove són les principals beneficiàries d'aquest tipus d'habitatge de lloguer. I, per tant, creiem que no cal tampoc, materialment, la incorporació d'aquesta esmena.

Pel que fa a l'esmena 402, que és el pla d'informació juvenil sobre l'autoocupació, a part del tema general que he citat, haig d'explicar al senyor Puigcercós que el Departament de Treball té en aquests moments uns punts d'informació —punts en els quals es disposa d'informació abundant sobre aquesta temàtica de les noves professions i l'autoocupació— en una sèrie d'indrets i, concretament, als centres d'informació professional de Barcelona, de Manresa, de Lleida, de Tarragona i de Girona.

Pel que fa a l'esmena 403, que és un altre pla d'ocupació juvenil i d'aprenentatge, em sembla que no li descobriré res de nou al senyor Puigcercós dient-li que ja fa anys que la Generalitat, per mitjà del Departament d'Ensenyament i el Departament de Treball, porta a terme decisions sistemàtiques conegudes com a «pràctiques en alternança»; o sigui, la figura de l'alumne dels darrers cursos de formació professional que va a empreses col·laboradores per a l'aprenentatge d'oficis. Aleshores, aquestes pràctiques es realitzen sota el guiatge de tutors pertanyents al Departament d'Ensenyament. Per tant, és una petició que s'està complint, hi insisteixo, des de fa bastants anys, i és un tipus de treball dual o formació dual, segons quina vessant vulgui triar, que inicialment va ser objecte de moltes crítiques però que avui dia, des de molts sectors, indrets i variables opinions polítiques, es comença a valorar també positivament, com nosaltres ho hem fet des del principi.

Quant a la darrera esmena, la 404, potser és una mica impactant el títol de l'esmena, perquè vostè parla d'un «observatori de l'atur juvenil»; de moment vaig quedar molt sobtat, parlar de creació d'observatoris... Ara, en definitiva, després ja se sobreentén i, després, l'explicació que vostè ha donat..., i crec que això —i vostè també ho ha vinculat amb una interpellació que va formular al Departament—, el Departament de Treball, com ja li va explicar l'honorable conseller amb molt més detall, compta —i des de fa temps, evidentment— amb les estadístiques existents, totes les estadístiques existents, d'una banda, sobre l'atur registrat i, d'una altra banda, sobre l'atur estimat —la famosa EPA, que ara està tan d'actualitat. Per altra banda, per raó pròpia de la seva competència en aquestes matèries laborals, disposa constantment d'un flux d'informació, mitjançant la xarxa de nombrosos centres col·laboradors de formació ocupacional —sap vostè que el Departament hi destina un esforç important—, així com de dinamitzadors laborals dels consells comarcals, perquè en principi tots —o gairebé tots; no sé si

n'hi ha algun que encara no en disposa—, però els consells comarcals tenen assignats uns dinamitzadors laborals del Departament de Treball, i és una antena —ja que vostè parla d'observatoris, jo li parlo d'antenes; potser és una terminologia més gèllica, però més o menys ve a ser del mateix ordre—..., doncs, bé, ja hi ha unes antenes de captació d'informació i, per tant, és superflu aquest observatori que vostè ens demanava, i ens oposarem, senyor president, que aquest conjunt d'esmenes s'incorpori a la Llei de pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 378; el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies. M'agradaria agrupar la 378, 382 i 383.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: Aquí hi ha una sèrie de partides, i possiblement el senyor Escudé em dirà que la partida 378 és anecdòtica, perquè és el municipi d'Albanyà, un municipi amb una població baixíssima —realment, fa goig aquell popular refrany que es diu a l'Alt Empordà, que diu que «és com l'orquestra l'Albanyà, que hi havia un violinista sol»; penseu que l'escola d'Albanyà té gairebé una població molt baixa i els nens que hi ha allà, per la densitat demogràfica, també són molt pocs—, però la varem presentar per una raó curiosa, perquè una promesa feta pels Serveis Territorials d'Ensenyament de Girona: si petit és el poble d'Albanyà, han constituït una escola a Albanyà i la promesa —i que no surt en aquests pressupostos— que en situarien una a Llorona, del municipi mateix d'Albanyà, que allà sí que hi ha dos nens inscrits. És a dir, que el Departament farà una escola a Albanyà i una escola a Llorona, a vint minuts en cotxe una de l'altra. Per tant, nosaltres creiem que l'escola d'Albanyà es troba en una situació..., físicament, l'escola i les instal·lacions deplorables; pensem que cal millorar les instal·lacions i que si, realment, pressupostàriament hi havia capacitat per portar endavant i desglobar, dividir quatre nens en una escola i dos en una altra, en una distància de vint minuts, pensem que, per tant, podia entendre's que en els pressupostos d'enguany podia haver-hi aquesta partida i es podria afegir.

Per una altra raó, també, la 382, a la Cerdanya, fruit de diferents proposicions no de llei del Grup d'Esquerra Republicana i recordo que algun altre grup, també s'havia dit —votat en contra, evidentment, pel Grup de la majoria— que a la Cerdanya, l'Institut de Formació Professional podria tenir les especialitats portades a terme d'hostaleria, de restauració; la d'explotació forestal i la d'activitats ramaderes, que eren bàsicament —i també alguna, d'especialització medioambiental—, que eren una necessitat per a la Cerdanya, perquè tots sabem que té una economia que ha passat el túnel del temps del primari al terciari i que es troba en la situació que està, una —diríem— important influència del sector terciari, de l'hostaleria i del turisme amb referència a les pistes d'esquí, però també allargant la temporada a l'estiu, i que pensàvem que era necessari dotar de la qualitat necessària la Cerdanya amb aquestes especialitats. Se'ns va

dir que estava en marxa, que es portaria endavant; ha passat el temps i aquestes especialitats, a hores d'ara, no deixen de ser una sèrie de propòsits o una sèrie d'iniciatives però que no compleixen les necessitats de demanda, que té en aquestes especialitats la comarca de la Cerdanya.

I finalment, a la comarca del Ripollès, la demanda d'un centre d'estudis de medi ambient. La comarca del Ripollès, tots ho sabem, és una de les pioneres de la industrialització, compagina un entorn natural important, però alhora també una tradició industrial que fa possible no ressituar només els estudis de medi ambient i les pràctiques de medi ambient a l'entorn que podríem dir natural o biològic i, per tant, ens dóna tot el tema de residus i aspectes importants a estudiar. Pensem que aquesta comarca –amb uns problemes de desertització importants, com veurem més endavant, també, en altres esmenes que hem presentat– necessitaria un tipus d'inversió d'aquest tipus, que aglutinés, mantingués una part de la població i compensés els diferents sectors en ocupació.

Per tant, aquest paquet de propostes fan referència a Ensenyament. Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra? El senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president, l'esmena 378: com sap vostè, senyor Puigcercós, no hi ha cap poble de Catalunya, per petit que sigui, que estigui allunyat de la preocupació del Govern en general i no cal dir del president de la Generalitat, que coneix de primera mà tots i cadascun dels pobles, agregats i municipis del nostre país.

Bé, per tant aquest no és el motiu d'oposició –que hi és– a l'adopció d'aquesta esmena; és senzillament, a part del tema, que no ens sembla apropiat, doncs, fer una calaix de sastre de totes les escoles, hospitals, carreteres, com ens demanava abans el seu company senyor Benach, fins i tot els carrils de desaceleració –no sé com ho explicava– dels germans Nebot, sinó que aquí hi ha un tema ben concret, de tipus competencial, perquè, òbviament, les accions del Departament d'Ensenyament sobre un centre públic de primària han d'anar precedides de la corresponent actuació municipal, per tant, el Departament no pot assumir per ell sol ni per ell mateix ni la iniciativa ni el suport d'aquests objectius proposats.

Per a l'esmena 382, és clar, aquesta esmena, sincerament, no ens sembla que de cap punt pugui ser assimilada a matèria pressupostària, perquè aquí el que vostè pretén, o el seu Grup a través de vostè pretén, és que a la comarca de la Cerdanya, doncs, hi hagi un programa d'estudis concrets i diferenciats. Em sembla que no té res a veure amb una matèria pressupostària. En tot cas, la concreció del tipus d'ensenyament a ofertar en una determinada localitat o comarca per raó d'uns criteris geogràfics és matèria de planificació escolar i, per tant, cal emmarcar-la en el conjunt de l'oferta educativa, que és la programació que ja fa el Departament d'Ensenyament.

I finalment, l'esmena 383 és una esmena un xic específica o especial o que s'aparta una mica d'altres peticions que fan vostès, perquè aquí fa referència a un experiment –crec

que original– de col·laboració del Departament d'Ensenyament amb altres departaments o amb altres activitats sobre el tema de vincular els estudis del medi ambient. Aleshores, jo no sé si vostè haurà vist que hi ha una partida oberta –oberta, no ampliable– i que aquesta partida podria ser la base per rebre transferències en funció de les possibilitats econòmiques, tant d'Ensenyament, evidentment, però sobretot de Medi Ambient. Si aquí fos possible trobar una col·laboració interdepartamental donant aquest caire mixt a l'escola, doncs –diguem-ne–, el cove de recepció ja està preparat, caldria, en tot cas, motivar el Departament de Medi Ambient o a qui correspongués per poder actuar conjuntament amb aquesta escola que vostè demana. Avui per avui, per això, ens oposarem a la seva incorporació com una disposició addicional en el Projecte de Llei de pressupostos.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 379.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El diputat senyor Bargalló, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Faria la defensa conjunta de les esmenes 379, 447, 448 i 462, tot anunciant també la retirada de la 461.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: En tot cas, iniciaria..., com els senyors diputats hauran vist, en especial l'illustre portaveu de la majoria, són esmenes que fan referència, totes, a la comarca del Tarragonès. Remarcaria tan sols de passada que l'esmena 461 l'hem retirada no pas per desacord, ara, amb allò que demàvem fa uns dies en presentar-la, sinó perquè en aquest traspàs de temps hem rebut per escrit unes respostes de preguntes formulades amb certa anterioritat que ja ens han respost el que volíem.

Primer, la 379 demana que el Departament d'Ensenyament i el Comissionat d'Universitats i Recerca enduguin el projecte de reubicació i reutilització del complex educatiu de Tarragona. No demana ara aquesta reubicació i aquesta reutilització per a l'any 94, sinó un projecte que ho analitzi. En tot cas, el complex educatiu de Tarragona, que és un tema –com el mateix nom indica, i no per voluntat– molt complex, ha augmentat la seva molta complexitat amb aquesta desviació fraticida entre Ensenyament i Universitats per un cantó i per l'altre, essent com és el complex un poti-poti dominat per un gerent amb sou de delegat territorial i amb potestat damunt de dos instituts i un parell d'escoles universitàries. En tot cas, demanem, vista la seva ubicació actual i vist, evidentment, tot allò que està al seu voltant i el que possiblement hi serà encara més aviat, doncs, que es comenci a plantejar la reubicació i reutilització d'aquest complex.

Les altres tres esmenes fan referència a aquell capítol de què el meu company, el diputat Ernest Benach, ha parlat, de les promeses. Bé, hi ha una sèrie de promeses que nosaltres, amb aquesta bona voluntat que ens caracteritza, no és que opinem que el Govern no pensa dur-les a terme, sinó que la

nostra absoluta manca d'intelligència pressupostària no ens permet trobar-les en els pressupostos.

Aleshores, aquestes són esmenes que, d'una manera o una altra, tenen l'esperança de ser aprovades o de ser respostes dient que són als pressupostos amb el nom aquell que no és el nom que nosaltres esperàvem. És la xarxa de detecció directa d'emissions dels polígons petroquímics del Tarragonès i el Baix Camp, anunciada pel senyor conseller de Medi Ambient i que no hem sabut trobar. Són tots els treballs per a recuperació i regeneració del tram final del riu Francolí, en estat molt lamentable, molt més que lamentable, gairebé encara molt més que tot això, si és que al final, en el seu tram, arribés fins i tot a ser un riu i que també ha estat, doncs, reiteradament promesa la col·laboració del Govern en la seva recuperació i regeneració, tot i disputes familiars sobre la manera de fer-ho; i finalment, tot el que fa referència a les execucions de les diverses fases del Plaseqta, que el Govern, el novembre, va acceptar i, per tant, assumir en algunes d'aquestes fases a subvencionar o a cobrir al 50%, a altres al 100%, i que no hem sabut trobar.

Sí que és cert, per exemple, que hi ha partides de protecció civil, que possiblement alguna d'aquestes fases deu caure per allà al mig, però, en tot cas, el que és evident és que un tema tan important com el Plaseqta i l'assumpció —després de tant de temps esperada— per part del Govern de la Generalitat d'aquest Plaseqta, doncs, potser no hauria anat malament que en l'annex d'inversions reals aquests humils i molt poc entesos diputats ho haguessin pogut trobar per estalviar a les senyores i senyors diputats aquí presents, doncs, el temps que han perdut, i al senyor Escudé, també, el temps que perdrà a respondre negativament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Bé, jo li voldria dir al senyor Bargalló que jo no tinc mai la sensació de perdre el temps, perquè, precisament, la missió del Parlament és parlar, intentar convèncer; després cadascú votarà d'acord amb les instruccions que rep —evidentment, vostè i jo—, però, en definitiva, a mi fins i tot no sé si se'm nota alguna vegada i potser alguna diputada se m'enfada a vegades, perquè se'm nota, jo hi «disfruto», amb aquestes intervencions, encara que potser a algun diputat o diputada —hi insisteixo— no li sembli que això sigui correcte.

Bé, quant a aquesta esmena 379, vostè, amb una gran precarietat de mitjans, amb una expressió molt restringida, ha parlat de complexitat i ho ha especificat en diverses ocasions. Miri, senyor Bargalló, en aquesta cambra i a diversos grups parlamentaris, si no m'he descomptat, som cinc diputats que som o de Sabadell o de Terrassa, i aquest problema que públicament apuntava vostè dintre de la complexitat el coneixem, per desgràcia, en la nostra carn, i crec que el millor que podríem fer tots —i nosaltres, aquests diputats de tots els colors, ho fem, o gairebé tots—, doncs, seria el millor que podríem fer.

Aquests temes de campanar crec que s'haurien de deixar de banda. En tot cas, miri, la resposta que jo tinc també està dintre del llenguatge barroc i sibillí, perquè imagini's quina resposta li haig de donar sobre aquesta petició de la reubicació del complex educatiu denominat de Tarragona. La ubicació dels centres docents ve determinada per les necessitats d'atenció educativa en una zona, condicionaments de tipus urbanístic, avaluacions de les circumstàncies en el moment de la ubicació inicial del centre i oportunitats d'actuació en un moment concret. Per tant ens entenem, senyor Bargalló, i per tant no li admetrem, almenys amb el nostre vot, la incorporació d'aquesta disposició addicional de tan important complexitat.

L'esmena 447, que parla que dins les previsions pressupostàries el Departament de Medi Ambient executarà unes determinades instal·lacions, la resposta que m'ha fet arribar la Conselleria corresponent és que aquesta actuació ja està encetada per la via d'un conveni amb les empreses existents a la zona i també, per altra banda, via implementació, en les noves instal·lacions que s'estan fent darrerament; i, per tant, el Departament considera que no cal incorporar-ho com a disposició addicional als pressupostos.

L'esmena 448 és de l'ordre, perquè aquesta petició de la recuperació i regeneració del tram final de determinats rius, el Departament considera que amb la posada en marxa, des de fa molt poc, de l'EDAR de Tarragona, que aquest tema, doncs, està en vies de solució i tampoc cal incorporar-ho.

Finalment, l'esmena 462, sobre el tema del Plaseqta, de bell antuvi la Gerència de Protecció Civil em diu que té un increment del pressupost del 46,3%, per tant, és un increment molt important, i hi ha tota una sèrie de despeses que no són específicament o exclusivament per a aquest pla, però sí que altres activitats de locals i mobiliari estan adscrites a la Secretaria General; doncs, hi ha unes dotacions importants que em xifren —potser comparteixo aquesta ignorància que presumiblement, deia vostè, de l'element pressupostari—, em diuen que, en conjunt, aquestes partides pressupostàries que directament o indirectament, totalment o parcial, poden ser implicades o afectades en el Plaseqta, pugen uns 460 milions de pessetes, més, evidentment, el que ja s'ha fet en exercicis anteriors, i, per tant, el Departament i la Gerència consideren que, dintre de les possibilitats pressupostàries, tal com es demana, doncs, que estan suficientment dotats o suficientment preparats per afrontar les fases prèvies o previstes immediatament del Plaseqta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Esmena 384, d'Esquerra Republicana de Catalunya: senyor Puigcercós, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, president. Agruparia la 384, la 385 i la 386.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. PUIGCERCÓS: L'esmena 384, igual que les altres dues, fa referència al manteniment i la millora i la cura del patrimoni cultural i artístic del nostre país, i, concretament, fa referència a les comarques gironines. A la 384 fem refe-

rència al castell de Montsoriu, al castell de Carmençó i al monestir de Sant Quirze de Colera. És a dir, aquest és un afegit que també en diferents proposicions no de llei –no només, ho repeteixo, del nostre Grup, sinó també d'altres grups d'aquesta cambra–, en diferents comissions, es va tractar el tema del manteniment, la millora i l'entorn d'aquestes instal·lacions, amb diferents models –no és el mateix comparar Montsoriu amb Carmençó o amb el cas de Colera–, però sí que és real que ni en aquests pressupostos hem vist una partida concretament que es dediqui a un pla real d'atenció.

Com ho és també la 385, que fa referència a un pla de seguretat per als béns immobles i mobles en els municipis petits o allunyats dels grans centres. En la nostra memòria queda, per exemple, el tema de l'ermita de Porqueres, les diferents figures que d'allà van ser manllevades o robades per falta d'atenció, i també queda el coneixement que la brigada dels Mossos d'Esquadra dedicada al tema de patrimoni en aquests moments disposa de set persones, set efectius per controlar tot el Principat.

Finalment, la 386 és la del monestir de Ripoll. Jo no entraré en el simbòlic, sinó en el fet que tots sabem i som conscients que allà es necessiten mesures reals; hi ha hagut diferents preguntes, també, en aquest hemicle, hi ha hagut diferents proposicions no de llei en comissions, i no veiem que hi hagi una atenció acurada en aquest afer. El monestir de Ripoll tots sabem que la seva portalada pateix del mal de la pedra, el que en diuen el càncer de la pedra, que té difícil solució; s'han buscat solucions com la de crear un microclima o la de transportar-la, però pensem que a hores d'ara en aquests pressupostos una part important del nostre patrimoni, en aquest cas, fa referència a les comarques de la regió de Girona, pensem que seria hora que s'hi comencessin a incloure.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra?

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. En principi, cal dir que tant l'esmena 384 com la 385 i la 386, especialment la 84 i la 86, el que pretenen és especificar i identificar en el text articulat la rehabilitació, l'ajuda al restabliment, el manteniment del patrimoni històric artístic català en uns noms concrets i unes zones determinades. Per simplificar el debat, jo només recordaria al senyor diputat d'Esquerra Republicana el que no fa gaire estona he dit en l'esmena 312, si no ho recordo malament, al senyor Piella: que els criteris del Departament són dobles, o el criteri segueix dos camins; un camí és atendre les peticions que hi hagi, hi ha una via de subvencions, i, un altre, el segon camí, intern del Departament, de fer una prioritització de reparacions, de manteniments en funció de les seves activitats. I, en tot cas, entenia –i nosaltres ho compartim– el Departament que no és correcte –així ens ho sembla, doncs– significar, donar un protagonisme a unes obres concretes a través de la via de la disposició addicional específica.

Potser l'única pinzellada nova que podria dir és que en l'esmena 385..., és clar que vostè ha explicat uns robatoris i

unes activitats específiques, però aquest és un tema malauradament molt general, i, aleshores, és clar, la pregunta que em feia i que vaig ser incapaç de contestar al funcionari del Departament de Cultura que em va atendre és dir: «i per què demanen només per les comarques gironines? És que les altres comarques del país no tenen dret a la protecció?» O sigui, cadascú treballa per casa seva, doncs, bé, com que nosaltres treballem per tot el país, doncs, entenem que no correspon fer aquesta especificitat i aquest greuge comparatiu negatiu per a unes comarques ben determinades. I per això també, en aquesta esmena 385, ens oposarem a la seva transformació en una disposició addicional al Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé.

Esmena 387: el senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Si li sembla bé, agruparia unes quantes esmenes, també.

El Sr. PRESIDENT: Vinga.

El Sr. MORERA: La 387, la 401, la 406 i la 422.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. MORERA: Tenen en comú només que les quatre afecten la comarca del Berguedà, si bé són diverses en elles mateixes. La primera –i seguint potser el fil de l'anterior intervenció– fa referència al monestir de la Portella, que es troba en el municipi de la Quar, al Berguedà, i en el qual demanem que s'inclogui dintre d'unes previsions pressupostàries, doncs, la dotació suficient com per poder realitzar el que havia estat un monestir de gran pes a nivell del país, que, fins i tot, va arribar en un cert moment històric a contenir en el seu interior o de tenir estudis de la Universitat de Cervera, i el qual també és bo de recordar que molt properament celebrarà el seu mil·lenari. El que passa és que aquesta celebració serà ben migrada, serà ben pobra si no es procedeix a una rehabilitació jo diria urgent per intentar salvar el que havia estat aquest monestir. El mil·lenari se celebra el 1998, però, en tot cas, la previsió ja la fem en el futur. Recordar, si més no, que l'any 1985 la Generalitat va passar a tenir la titularitat d'aquest monestir i que del 85 al 93 no s'ha fet pràcticament res i que, en tot cas, es van aixecar moltes expectatives i moltes perspectives pel que feia a la seva reforma, rehabilitació..., doncs, en el fons i a l'hora de la veritat, a part de promeses, ben poca cosa s'ha fet, i, en tot cas, dir i denunciar l'estat absolutament lamentable d'aquest indret prou important o que hauria de ser prou important per al nostre país.

Les altres esmenes, la 401 fa referència a la comarcal 1411, és a dir, l'eix del Llobregat, i diem el següent: Esquerra Republicana del Berguedà va iniciar temps enrere una campanya pel que feia a demanar el desdoblament d'aquest important eix del nostre país, que encara ho serà més a partir de l'obertura del túnel de Pimorent, i que darremament –com ja segurament han pogut comprovar algunes diputades i alguns diputats d'aquesta cambra, i ja ha sortit a la premsa– el que es produeix, bàsicament, els caps de setmana és uns embussos molt importants i fins i tot ja han arribat a alguns dies feiners, i el que fa és que impossibilita

la viabilitat o en tot cas el transport per a aquesta comarca, que té l'eix principal, també, tot s'ha de dir, en aquesta comarcal 1411, i no només per això, sinó que, tenint en compte i ja entrant en les altres esmenes, que el Berguedà és una de les comarques del nostre país que pateix una recessió econòmica, laboral i jo diria que social molt important. És, per tant, necessari i prioritari que aquest eix, que és el principal del Berguedà, que a més, tot s'ha de dir, només serveix de pas, doncs, que serveixi també, a la vegada, per ajudar aquesta comarca a tornar, a possibilitar que tingui índexs econòmics com el que havia tingut temps endarrere i que ara, darrerament, ha anat perdent.

Les altres dues esmenes, que fan referència ja directament a aspectes econòmics, dir que una ja s'ha defensat en tres ocasions en aquesta cambra; bàsicament perquè fa referència a una esmena que ja s'havia presentat l'any anterior i que diferents grups polítics van decidir presentar-la conjuntament en aquestes esmenes als pressupostos de la Generalitat i, per tant, és la mateixa i, per tant, tot sembla indicar que tindrà el mateix resultat, però en tot cas recordar i posar especial èmfasi que aquesta és una proposta de totes les forces polítiques de Catalunya, a excepció de la majoritària; que, malgrat que alguns dels seus representants a la comarca del Berguedà van signar un document, van signar un document en el qual s'instava aquest Parlament que s'aprovés aquesta partida..., dir que ja ha passat anteriorment, i que Esquerra Republicana també hi dóna suport, perquè Esquerra Republicana és absolutament sensible a la situació que viu el Berguedà. Esquerra Republicana també ha fet una esmena; ja ho ha anunciat, o s'hi ha referit repetides vegades el portaveu de la majoria, que són esmenes que Esquerra Republicana ha presentat per a diferents comarques d'Osona..., de Catalunya, i en què..., per a Osona també, per cert, també s'ha presentat..., i en què demanem la dotació d'uns 10.000 milions de pessetes per a la reactivació econòmica i social.

Pel que fa al Berguedà, em sembla que ja s'ha dit pràcticament tot; tothom està convençut que el Berguedà necessita una actuació per part de les administracions i, per tant, també per part de la Generalitat, unes actuacions decidides i compromeses, tothom n'està convençut, excepte, sembla, el Govern de la Generalitat.

Demanem, per tant, que dintre dels pressupostos de la Generalitat, els pressupostos generals, s'incloguin partides específiques, com així ho han demanat totes les forces polítiques catalanes, per al Berguedà, perquè així s'assegura una actuació pública per part de la Generalitat, decidida, i que pot fer front –a partir d'aquesta partida única i ben dotada– a la realitat que actualment pateix el Berguedà, és a dir, de recessió econòmica i social i pràcticament de tot ordre.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. El senyor Morera demana per a un monestir de la comarca del Berguedà el mateix que fa molt pocs moments un seu company

demanava per a uns monestirs de l'Alt Empordà i la Selva, i, per tant, l'únic que haig de fer és recordar-li el mateix que deia al seu company en relació amb una explicació que, feia més estona, per a uns altres monestirs i d'àmbit nacional explicava jo al senyor Piella, quina és la política a seguir pel Departament. Per tant, no cal que insisteixi més, per part meva almenys, en aquesta esmena per justificar la manca de suport que hi donarem.

Quant a l'esmena 401, sobre el desdoblament de la comarcal 1411, vostè sap, senyor Morera, que hi ha hagut una sèrie d'iniciatives parlamentàries sobre aquesta matèria, una d'elles, que crec que és l'única que ha reeixit, encapçalada pel nostre Grup Parlamentari, ai las! (*Remor de veus.*) Bé, aquí, sobre aquest tema, i em sembla que va quedar clar en el debat i les manifestacions, fins i tot, del mateix president de la Generalitat, en aquest tema la Direcció General de Carreteres té el compromís que executarà, mitjançant GISA, el desdoblament d'aquesta comarcal 1411 en el tram Sant Fruitós de Bages - Sallent; la resta d'actuacions que vostès demanen i que, com deia, han estat objecte de diverses iniciatives parlamentàries, la seva possibilitat, amb tota claredat, està subordinada a la possible assignació de fons europeus, donat el seu caràcter d'eix viari europeu.

Quant a l'esmena 406, és l'esmena estàndard que hem comentat en diverses ocasions; el senyor Morera deia que quasi no calia dir res més, que l'únic que calia dir és que tothom hi està d'acord excepte el Govern... Bé, el Govern no sols està d'acord a fer, sinó que fa, i això ho hem explicat abundantment als seus antecessors en l'exercici de la defensa d'aquesta mateixa esmena, fa unes hores i, per tant, si a vostè no l'he convençut no crec que ara el convenci tornar a insistir per quarta vegada en el mateix tema. Sí, sí, coincidim, senyor Carod-Rovira; ja sap que vostè i jo coincidim en moltes matèries. (*Remor de veus.*)

Finalment, hi ha l'esmena 422, que l'esmena 422, en la línia de superació constant d'Esquerra Republicana, em sembla recordar, torna a ser la mateixa qüestió, però aquesta de collita pròpia, i, aleshores, vinculant-la amb el famós tema de la destinació dels 10.000, no uns 10.000 milions, que deia vostè, sinó 10.000 milions. El senyor Bargalló, que suposo que ha estat el responsable del còmput, està totalment d'acord que són exactament 10.000 milions de pessetes i exactament, per les mateixes circumstàncies que he explicat abans, tot el programa d'actuació del Govern, etcètera, els acords amb el Grup Socialista, tot això, creiem que dintre de les possibilitats pressupostàries no es pot fer res més del que s'ha fet, i, cregui'm, voldria fer-lo arribar al convenciment que en aquest tema el Govern –entenent que és una actuació prioritària– fa el que està al seu abast i, si em permet dir-ho, encara més.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 388...

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Bargalló, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. En faré quatre: 388, 391, 392 i 427...

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: ...que, en aquesta voluntat nacional regionalitzada, corresponen a la comarca de la Conca de Barberà. La comarca de la Conca de Barberà és una comarca força important potser no a nivell demogràfic, però sí, evidentment, a molts altres nivells, entre els quals l'històric i l'agrícola; quatre esmenes que fan referència a les quatre viles importants de la comarca que no apareixen en el còmput d'inversions reals, ja que sí que l'única vila que apareix a tota la comarca en inversions reals és l'Espluga de Franco-lí, i, més que com a vila, pels edificis o serveis que hi ha a la vila dependents de la mateixa Generalitat.

En el cas de Montblanc, que és la capital de la comarca, és urgent —fa temps que ho van dient totes les forces polítiques i que també hi ha hagut promeses— la necessària redacció d'un pla especial del centre històric de Montblanc. I nosaltres, amb aquesta modèstia que ens caracteritza, que diria el diputat senyor Pueyo —que en aquests moments per altres temes no és aquí—, doncs, insinuem una mesura inicial per un valor únic de 10 milions de pessetes per començar la reconstrucció del primer tram de la muralla, de la molt mal-mesa muralla de Montblanc.

En segon cas, que el Govern comenci a executar el projecte ja existent, però encara no executat, del Polígon del Sòl de l'Horta de Montblanc, a la Conca de Barberà, mitjançant l'Incasol. En tercer lloc, que, per refermar l'abastament d'aigües a Sarra, un abastament problemàtic i deficient, doncs, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques hi efectui les obres necessàries. I, en darrer lloc, per a la vila de Santa Coloma de Queralt, a la Baixa Segarra, que és la seva comarca geogràfica natural, i a la Conca de Barberà, que és la comarca administrativa, que són dues coses diferents, com vostè sap perfectament, arreu del país —comarques geogràfiques que no tenen correspondència administrativa—; en tot cas, Santa Coloma de Queralt és una vila històricament molt dinàmica i en l'actualitat amb problemes d'infraestructura viària donats, per un cantó, pel mateix clima i, per l'altre, pel pas de camions de molt volum per aquelles carreteres febles i dèbils, doncs, la petició de millora, també promesa reiteradament, del tram entre Santa Coloma de Queralt i la Panadella a l'Anoia, que inclou a la vegada trams de tres carreteres: la C-241, la T-221 i la B-221.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Esmena 388, muralla de Montblanc. La resposta la dono per feta perquè és la mateixa que acabo de fer al senyor Morera, etcètera. Vull dir, la política del Departament de Cultura és constant, permanent, implacable en el seguiment dels seus objectius; ja he explicat els dos camins que segueix i pensa seguir, continuar seguint pel que fa referència a les subvencions i també la seva oposició de figurar obres concretes en el text articulat.

Pel que fa a l'esmena 391, Polígon del Sòl de l'Horta de Montblanc, l'Incasol em diu que durà a terme els projectes d'urbanització d'aquest polígon si hi ha demandes de sòl urbanitzat per part d'indústries que s'hi vulguin instal·lar. No sé si això equival a una promesa, a una d'aquestes tantes promeses que han estat parlant vostès tota l'estona o és purament un propòsit de capteniment, però, bé, aquesta és la resposta. Si hi ha una demanda efectiva, hi haurà una oferta efectiva.

Esmena 392; el tema de Sarra. Bé, aquí potser hi ha una descoordinació entre l'actuació del senyor Bargalló i la del Govern de la Generalitat, també podria ser. Aleshores el que em diu el Departament de Política Territorial és que ells no tenen cap constància que l'Ajuntament de Sarra hagi demanat aquesta actuació. És clar, evidentment, en aquella línia de respecte a l'autonomia municipal, difícilment el Departament realitzarà operacions i activitats en un terme municipal per a un tema concret municipal que no ha estat demanat per l'Ajuntament. I se'm diu més per part del Departament: si l'Ajuntament ho demana, a instància pròpia o a petició del senyor Bargalló, doncs, se n'estudiarà la possibilitat. I, per tant, hi ha la possibilitat que efectivament això es materialitzi. De totes formes, en la línia que hem anat defensant, aquesta és una qüestió que entenem que no ha de figurar en el text articulat dels pressupostos de la Generalitat.

I, finalment, el senyor Bargalló ha defensat l'esmena 247 sobre la sèrie de millores d'unes infraestructures viàries que ells les ha anat especificant. Sobre això li puc informar —suposo que per altra banda, probablement, ho coneixerà ja el senyor Bargalló—, però li puc informar que s'ha previst l'execució d'obres de conservació extraordinària a la C-241, efectivament per a l'any 94. En canvi, les obres de reforç del ferm a la Tarragona 221 no serà fins l'any 95; per tant, doncs, de cap manera es pot acceptar aquesta disposició addicional. I també fer l'observació, també fer l'observació que aquesta comarcal, aquesta Barcelona 221, ara com ara pertany a la xarxa de la Diputació i difícilment la Generalitat farà inversions en una xarxa que —momentàniament, esperem només— no és de competència pròpia.

Per altra banda, i això sí que ja és una informació a més llarg termini, està prevista una actuació global de condicionament de l'itinerari Santa Coloma de Queralt - La Panadella —fixi-s'hi bé, senyor...— abans de l'acompliment de l'any horitzó previst al Pla de carreteres.

Bé, per aquests motius, senyor president, ens oposarem a l'adopció d'aquest conjunt de quatre esmenes que acaba de ser defensat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 389, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Per defensar-la, té la paraula...?

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: ...el senyor Puigcercós, que agrupa les següents?

El Sr. PUIGCERCÓS: No, no, perquè a diferència d'algun altre company que ha intentat agrupar, aquí ho farem

d'una en una perquè són inagrupables —eh?—, vull dir... Ara, si el portaveu de la majoria, vol...

El Sr. PRESIDENT: No, no perdi temps, passi, passi a la defensa.

El Sr. PUIGCERCÓS: Moltes gràcies, senyor president. Esmena 389. És el centre d'assistència primària de Celrà, a la comarca del Gironès, al costat de la immortal, dita d'alguna manera, vila de Girona o capital provincial de Girona, com li vulguem dir.

Celrà és un municipi que ha tingut un flux migratori important i està tenint, en aquests moments, com a segona residència de Girona; té un polígon industrial que ha provocat també un ràpid creixement d'habitants; en aquests moments també hi ha previstes diferents construccions d'habitatge i això ha provocat que en aquests moments tingui un greu desequilibri, greu desequilibri en l'àmbit d'ensenyament, que pel que sabem hi ha hagut ja una proposta, i es tira endavant per part dels Serveis Territorials d'Ensenyament de Girona, de creació d'una sèrie d'escoles i d'institut.

Però el que sí que és una deficiència i es van comprometre així els Serveis Territorials de Sanitat o de salut de Girona era a la construcció d'aquest centre d'assistència primària a Celrà. Creiem que és necessari perquè, d'una altra manera, comencem a crear un fenomen que s'ha donat molt a l'entorn de Barcelona i que potser algú pensava fa uns anys que això seria impensable a altres llocs del país —potser podríem parlar del cas de Tarragona—, però a l'entorn de Girona es comença a donar una sèrie de relació centre-perifèria negativa per a aquests municipis, per a la vida, per al desenvolupament i per a la qualitat de vida d'aquests petits municipis, o grans en aquest cas, que estan a l'entorn de Girona. És el cas de Salt, pot ser el cas de Celrà, és el cas de Sarrià de Ter. I, per tant, creiem que aquest centre d'assistència primària fóra necessari per garantir el reequilibrament i la millora d'aquest municipi.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Senyor Escudé, té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. En aquesta esmena 389, sobre el centre d'assistència primària al municipi de Celrà, de bell antuvi jo voldria dir que si el senyor Puigcercós era present a la cambra quan comentàvem un tema, que no és idèntic però quant a resposta sí que era la mateixa filosofia, que era el tema de l'Hospital de Mataró, que parlàvem amb la senyora Mayol —crec recordar— fa unes hores, doncs, ja sabia quina és la política que segueix el Departament de Sanitat sobre el tipus d'obres a incloure en el seu Pla d'inversions, i concretament el fet del caràcter prioritari, però en segon lloc dels centres d'assistència primària per uns arguments que jo explicava fa una estona.

Ara, dit això, per emmarcar el tema, doncs, em faltaria només dir-li que en aquest cas concret d'aquest centre d'assistència primària al municipi de Celrà, el Departament en aquests moments ja ha procedit a la redacció del projecte i es preveu tenir-lo supervisat a principis de l'any 94. Aleshores s'estudiarà la seva inclusió en el Pla d'inversions un cop

es conegui l'evolució del finançament. Vol dir que és molt minsa la garantia que hi pugui haver en aquests moments perquè, ja dic, està condicionat a l'evolució del finançament, però en principi el que és la part prèvia, interna, administrativa de redacció del projecte i avaluació, doncs, està pràcticament acabada i quedarà completada a principis del 94.

Moltes gràcies, senyor... I, evidentment, per això no creiem que sigui útil incorporar-ho ara com a disposició addicional al Projecte de Llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 390.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor Bosch, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Per a satisfacció del senyor Escudé li diré que aquesta esmena, la 390, és nacional no regionalitzada, i, per tant, afecta la totalitat de la població del país, que, de fet, no afecta la totalitat ja que fa referència a una part numèricament petita de la població que és la dels malalts crònics invalidants menors de 65 anys. No hi ha o hi ha molt pocs centres d'acollida d'aquestes persones que reuneixin totes aquestes característiques, que no tenen cap familiar que se'n pugui fer càrrec i que..., però alhora tenen, pateixen algun tipus de malaltia que els produeix una invalidesa permanent.

En alguns d'aquests casos aquestes persones han d'ingressar en centres de majors de 65 anys, si hi ha sort o si hi ha possibilitats, o bé en centres que algunes associacions d'afectats d'aquestes malalties han obert de forma privada: per exemple, l'Associació Espanyola contra el Càncer, l'Associació Espanyola d'Esclerosi Múltiple o l'Associació d'Afectats de la Malaltia d'Alzheimer tenen centres privats d'atenció a aquestes persones. Ens sembla que aquest és un tema que des del Govern no està suficientment cuidat, creiem que cal planificar una xarxa de cases d'acolliment amb aquest objectiu i, com que és un tema eminentment pressupostari i un tema d'intencions econòmiques del Govern, ens sembla que el més adient és l'aprovació d'aquesta esmena per incloure-la en els Pressupostos de la Generalitat i, evidentment, per tant, demanem a tots els grups parlamentaris el vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bosch. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Aquest és un tema, el suscitat pel senyor Bosch, doncs, que és un dels centres de preocupació del Departament de Sanitat no sols pel tema diguem-ne individual, que significa la situació d'aquestes persones malaltes cròniques, en una situació d'una cronicitat invalidant, sinó perquè, com sabem, la nostra piràmide d'edat doncs es va engruixint als estrats superiors i realment aquest és un tema que serà més preocupant cada dia que passi a casa nostra, amb totes les implicacions socials, polítiques, econòmiques que això comporta.

Bé, per això saben vostès que des de fa molt de temps una de les preocupacions del Departament de Sanitat ha estat aquesta i per això des de fa temps compta amb un programa específic que és el programa conegut per aquest nom impactant de «Vida als anys». Aquest programa –m'informa el Departament, no ho he comprovat, però suposo que, després, en el debat de totalitat del Departament de Sanitat els meus companys podran ampliar informació– se'm diu que ha tingut un augment, aquest programa, per a l'any 94 del 17,5%. Per tant, és un augment totalment desproporcionat amb els augments dels altres programes i dels altres departaments i de les altres activitats.

Ara, en definitiva, el que no hi ha previst són transferències i menys unes transferències que, bé, el senyor Bosch ens les ha explicades de paraula, però que el text en si no il·lustra gens i no concreta jurídicament què vol dir «transferències a una xarxa de centres d'acollida». Per aquests motius, doncs, nosaltres no donarem suport a l'adopció de l'esmena número 390.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 393.

El Sr. CAROD-ROVIRA: La 393 estava retirada, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: 393... Està retirada?

El Sr. CAROD-ROVIRA: Està retirada, i la 394, el senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Quan s'acostaven els esdeveniments olímpics i amb el disseny que es va fer dels Jocs Olímpics de Barcelona, Banyoles o el Pla de l'Estany o la Baixa Garrotxa, com li vulguem dir, va rebre l'impacte de la creació de la vila olímpica, en un principi positiu, ben valorat; més tard hem vist els efectes d'aquesta construcció, sobretot la saturació de construcció d'habitatge en aquella zona: és impossible en els pròxims deu anys crear habitatge, perquè realment pensem que la gran obra que s'ha creat allà, a la Vila Olímpica del Parc de la Draga i del consorci que li ha donat lloc, ha rebutat aquesta capacitat, però aquest no és el tema. El tema és que la venda d'aquests habitatges de la Vila Olímpica del Parc de la Draga, ha estat molt per sota de les primeres hipòtesis que es van realitzar. Això ens ha portat al fet que en aquests moments només podria dir-se que el 12% d'aquests habitatges han estat adquirits o han estat comprats.

Creiem que, vista la situació –i fèiem esment abans d'un programa d'habitatge de lloguer per a joves o a un programa de destinació social d'aquests habitatges–, seria bo que el Departament, en aquest cas de Política Territorial, i concretament la Direcció General d'Habitatge, entrés i fes una política per reconvertir una part d'aquesta oferta d'habitatge que es dona en el Parc de la Draga, per a atenció social, per a joves o per a altres efectes que hi poguessin fer referència.

És per aquesta raó que va ser presentada aquesta esmena d'addició. Creiem que en aquests moments tenir habitatges

buits i que poden ser fruit de l'especulació de la segona residència, que va ser una de les condicions que es va posar en aquest consorci, que mai serien per a aquest afer..., pensem que seria necessària la intervenció, i per això l'hem presentada en aquests pressupostos.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Una primera advertència, una clàusula d'estil prèvia –crec que és suficientment conegut, però val la pena també remarcar-ho, que ningú ho oblidés–: que amb caràcter general existeixen línies importants de subvenció als joves per a l'adquisició d'habitatge.

Dit això, i anant concretament al tema específic que planteja el senyor Puigcercós, la promoció de la Vila Olímpica de Banyoles ha estat feta per un consorci sense afany de lucre, integrat, crec, fonamentalment per l'Incasol i l'Ajuntament de la població. Aquest caràcter ha permès oferir els habitatges de menys de 90 metres quadrats –pel que sembla aquesta és la dificultat que planteja el tema– a preus que permeten rebre l'ajuda de la Generalitat per a joves. Concretament, la informació no sé quin dia està tancada, però la informació última que tinc és que hi ha hagut vint adquisicions d'habitatges d'aquest tipus, dels de menys de 90 metres quadrats. Ara, la superfície de la resta d'habitatges no permet acollir-se a aquests ajuts. Ara bé, el preu per metre quadrat i les característiques de la seva hipoteca –fruit del tipus d'organització jurídica d'aquest Consorci– em diu l'Administració que pràcticament sempre permet que la seva hipoteca cobreixi fins al 85% de l'import, la qual cosa creuen que facilita la seva adquisició, que sigui avantatjosa en relació amb promocions paral·leles. Ara, en tot cas, hi insisteixo, cal fer una distinció entre els 90 metres quadrats i superior als 90 metres quadrats, perquè aquí juga la concessió o no de l'ajut de la Generalitat. Això és el que s'ha fet, i, en tot cas, evidentment, nosaltres no estariem d'acord que s'incorporés com a disposició addicional el tema d'aquest consorci concret.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 395.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós, també.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. L'esmena fa referència a generalitzar un acord entre els ens locals i el Govern de la nació per tal d'imposar la instal·lació de tanatoris o de forns mortuoris. En tot el referent als tanatoris, es podria considerar que són un servei sanitari més que cal donar a la població, i també a clíniques comarcals, com a mínim, o a diferents indrets, però aquí fem referència a un aspecte que moltes vegades passa inadvertit, per tradicions culturals o per altres aspectes, que és el fet d'incinerar els cossos. La tradició nostra, la tradició llatina és la d'enterrar, però cada cop està més generalitzat, i creiem que seria interessant, si més no, començar a fer esment de la necessi-

tat de crear un pla, que podria ser un servei que podrien assumir perfectament els consells comarcals, que moltes vegades estan necessitats de reals funcions, i aquestes podrien establir-se en un pla nacional per desenvolupar aquest àmbit.

Per aquesta raó creiem nosaltres que seria important començar a debatre aquest tema, seria important crear aquest pla, tant de tanatoris com de crematoris, perquè realment és una necessitat que es té, i sobretot també perquè podríem deixar ben clara la necessitat de començar a guanyar espai. Moltes vegades –i el cas de Barcelona és un cas, o el cas de grans ciutats o grans nuclis urbans de densitat demogràfica–..., és que el típic enterrament que tenim aquí, generalitzat durant tradicions i anys i costums, comença a ser un important problema d'espai. Els crematoris, tots ho sabem –i valgui la redundància–, solucionen aquest problema, però, per altra banda, significaria modificar una tradició i un costum molt arrelat entre nosaltres, però, d'altra banda, d'importants avantatges.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. L'absència del diputat i excel·lent historiador senyor Joaquim Nadal em tempta a intervenir en l'explicació antropològica que ha donat el senyor Puigcercós de la seva esmena, i podríem recordar les tradicions de tot grup humà, el tipus d'enterrament com a símbol bàsic de civilitzacions..., bé, seria molt interessant, però, és clar, estem en un debat de pressupostos, i, aleshores, jo el que li diré, senyor Puigcercós, òbviament en matèria pressupostària, és que el Pla únic d'obres i serveis canalitza bàsicament aquesta cooperació per a la prestació de serveis municipals. Aleshores, un pla nacional, que demana vostè, de forns crematoris i tanatoris podria ser estimulants –com diu vostè– o podria no ser-ho, però, en definitiva, no seria útil, perquè la qüestió dels serveis funeraris i la qüestió de cementiris són competència dels municipis, i, per tant, la Generalitat podria tenir els criteris que volgués però, en tot cas, hauria de fer intervencions puntuals sempre, en col·laboració amb els ajuntaments; col·laboració i respecte a les seves competències, que sempre té present en la seva ment el Consell Executiu, i més en un tema tan important com el que vostè ha plantejat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 396. Qui té la paraula per defensar aquesta esmena?

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Puigcercós; molt bé. Estem a la Molina...

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, aquesta és l'adquisició de les instal·lacions d'esquí de Masella per part del Govern de la Generalitat. Masella ha tingut uns resultats no massa brillants en els darrers anys de gestió, degut sobretot a la manca d'inversió que pogués adequar a la seva oferta. Des de l'òptica de desenvolupament sostenible, pensem que és saludable donar una oportunitat a Masella, i això només es pot

aconseguir si les instal·lacions entren a formar part del complex públic –de la Generalitat, en aquest cas– de la Molina. Cal un desenvolupament local i comarcal, sobretot en zones de muntanya, que es pugui fer compatible amb el medi. L'esquí, però, no ho podem oblidar, és una activitat lesiva per al medi; les pistes pròpiament, els complexos hotelers i, en general, tota l'activitat turística de la neu es desenvolupa en sistemes naturals fràgils, on solen abundar espècies vegetals molt particulars i animals en perill de desaparició de la nostra geografia.

L'única possibilitat que observem com a plausible per a limitar l'impacte del món de l'esquí és evitar la proliferació de nous complexos i equipaments que poden significar pa per avui però pèrdua de qualitat de vida per demà. La Cerdanya ja és un model –ja ho hem dit abans, també hi hem fet referència– de com està accedint..., el creixement del turisme de muntanya. L'única possibilitat d'aturar la proliferació de complexos d'esquí és intentar que els existents funcionin i funcionin realment bé. És per això que no ens podem permetre que complexos com els de Masella, tan ben definits i tan populars, siguin, any rere any, deficitaris. Pensem que el Govern se n'ha de fer càrrec, davant la proliferació perillosa de l'esquí, demanem una concentració efectiva i que pensem que és sostenible.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Haig de manifestar al senyor Puigcercós que no entra dintre de les previsions i càlculs del Govern adquirir pistes d'esquí. Aquesta esmena, crec, òbviament, que està redactada abans del Congrés darrer d'Esquerra Republicana, i, per tant, m'imagino que el gir a l'esquerra que els dos candidats propugnaven..., espero que no passi per la nacionalització de la pràctica esportiva de l'esquí.

Moltes gràcies, senyor president. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Esmena 397, d'Esquerra Republicana.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós, que l'agruparà juntament amb la 398, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. El senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: La 397, 398 i 400...

El Sr. PRESIDENT: No, 397, 398 i 400. Sí.

El Sr. PUIGCERCÓS: Bé, aquesta fa referència, la 397, al túnel del Cadí, la 398 al túnel del Garraf i per una altra raó, però també, com que es tracta d'un «hipotètic», encara no construït, i esperem que algun any d'aquests, possiblement el proper segle, sigui construït, pel pas que porta el Govern, que és el túnel de Bracons.

En aquest cas, el túnel del Cadí, és el cas a què ja ha fet referència algun altre grup, que és el tema que les comarques que han d'utilitzar, per a transport de mercaderies, per a transport laboral o per la necessitat, en definitiva, que de vegades, per deficiències de tipus sanitari o d'ensenyament, ofereixen les comarques de muntanya, han hagut d'utilitzar el car peatge que ja s'ha referit aquí –per això no m'hi es-

tendré gaire-, que és el cas del túnel del Cadí, i que són concretament les comarques del Berguedà, les comarques de la Cerdanya i també, en aquest cas –per què no?–, també l'Alt Urgell.

És per aquesta raó que nosaltres creiem que, en aquest cas, aquí sí que hi ha una discriminació important; les operacions que s'han portat a terme fins ara no han estat suficients, i creiem que, a hores d'ara, aquestes tres comarques haurien d'entrar en un tipus de conveni que anés a la reducció progressiva del peatge que han de pagar aquesta gent, que, moltes vegades –ho repeteixo– es deu a la necessitat d'acudir a centres amb més dotacions hospitalàries, amb més dotacions sanitàries o en altres àmbits de l'ensenyament o de la vida en general.

Per aquesta raó..., i també hi afegim aquí el tema del Garraf; també podem dir que és la segona, en aquest cas..., és l'autopista..., el segon preu més car del Principat: 33,23 pessetes per quilòmetre, i que també afecta la comarca del Garraf, que, per qüestions laborals, cada cop més hi fèiem referència en el cas de la comarca del Gironès, Girona i Celrà..., el Garraf cada cop és més subsidiari, cada cop més s'ha convertit en segona..., en primera residència de gent que labora i treballa, en aquest cas, a la ciutat de Barcelona.

És per aquestes raons que en aquest primer bloc –són les esmenes 397 i 398– demanàriem que s'inclogués aquest pla als pressupostos. I l'esmena 400 és una altra realitat; en aquests moments parlem de reequilibrament territorial, parlem i s'ha parlat sovint –no en aquest debat, no ha set un *leitmotiv*, però ho ha set també de diferents debats de política general i també en actes de comissions– del reequilibrament territorial, i sobretot del famós eix transversal. Un eix que, en aquests moments, ha de connectar d'est a oest però que, no ho oblidem, deixa una part, el Pirineu, en aquest cas, el segueix deixant en una situació gairebé igual. En aquest cas, la comarca de la Garrotxa necessitaria una nova obertura –és l'obertura del túnel de Bracons–, que la comunicaria amb Osona i li donaria accés a la nacional 152, desdoblada fins a Vic, i que li donaria un nou accés a Barcelona, i cosa que també seria important perquè descongestionaria l'A-7, que, en aquests moments, es va concentrant cada vegada més, degut que implica, tant d'est com d'oest, diferent flux rodat.

Per tant, defensem aquestes tres esmenes: necessitat que s'inclogui en aquests pressupostos el túnel de Bracons..., no «de Bacons», com ha dit alguna personalitat, i avui parlàvem aquí de porcs, 6 milions de porcs, i porques, en aquest cas, per fer una al·lusió de llenguatge no sexista..., però, Bracons, no «Bacons», com ha dit algú, en el seu moment, del Departament de Política Territorial.

Per tant, demanàriem que en aquests pressupostos s'inclogués de forma definida aquest tema, perquè pensem que és necessari per a un reequilibrament, i que l'eix transversal no oblidí la meitat nord, que partiria el territori d'aquest suposat eix.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Esmena 397. Voldria només esmenar l'explicació que ha fet el senyor Puigcercós, que ha dit «progressiva reducció»; el que no ha acabat de dir és que diu «fins arribar a la gratuïtat total». L'esmena sí que ho diu, l'explicació... (*Veus de fons. Pausa.*) No, no; ho dono com si ho hagués dit, perquè, és clar, aquest és un dels elements fonamentals de la meua argumentació, senyor Puigcercós, a part de dir: escolti, i per què les comarques, només de l'Alt Urgell, la Cerdanya i el Berguedà?; per què no el Solsonès, el Ripollès o el Bages, que també hi tenen una vinculació? (*Pausa.*) Fet; el senyor Morera s'hi apunta.

Bé, ara, és clar, el tema és que aquí no és una qüestió que ens posem d'acord uns quants diputats i diguem: aquesta comarca sí, aquesta també; sinó que, és clar, aquí vostè sap que hi ha –i ho diré en castellà perquè és el nom oficial– el Pliego de cláusulas generales para la construcción, conservación y explotación de autopistas en régimen de concesión, un decret de 25 de gener del 73, clàusula 42, que impedeix això. Evidentment, en una autopista en règim de concessió, que significa unes contrapartides econòmiques, no hi pot haver forma humana que sigui gratuïta, perquè aleshores perd tota base de finançament. Per tant, ens oposarem a l'adopció d'aquesta disposició addicional, que recordo que en altres moments..., em sembla que era la senyora Martí que també ha fet una defensa similar des d'altres perspectives.

L'esmena 338 és el mateix, però relatiu a una autopista concreta, la titularitzada per Aucat, als túnels del Garraf. Encara que el senyor Puigcercós ens ha explicat, ens ha donat uns arguments, em sembla que el primer que hauríem de preguntar és: per què només els habitants d'una banda? És que els de l'altra banda de l'autovia, del túnel del Garraf, aquests no tenen els mateixos drets? Però, bé, en tot cas –hi insisteixo– el tema de portar la reducció fins a la gratuïtat total és legalment impossible mentre existeixi aquesta clàusula que li explicava.

Finalment, hi ha l'esmena 400. El senyor Puigcercós ha ironitzat sobre el fet que algú –que no era pas jo, diria– parlava de «Bacons» i no de «Bracons». Bé, de totes formes, parlant de redactats incorrectes, senyor Puigcercós, faci el favor de llegir-se la seva esmena amb atenció. Fixi's què diu: «Dins les previsions pressupostàries de 1994, el Departament de Política Territorial i Obres Públiques les obres del túnel de Bracons.» No sabem ni què es demana ni què fa aquesta esmena. Per tant, és totalment inintel·ligible, senyor Puigcercós.

En tot cas, els esforços hermenèutics, a través dels seus torsimanys, han fet que el Departament de Política Territorial n'hagi interpretat correctament el contingut, i li puc explicar que aquestes obres es portaran a terme dins dels terminis que contempla el Pla de carreteres. I, per tant, ens oposarem a la seva adopció com a disposició addicional al Projecte de llei de pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 399, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. La defensarà l'il·lustre diputat...

El Sr. CAROD-ROVIRA: Senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Puigcercós.

El Sr. CAROD-ROVIRA: I en tot cas, no dubtàvem, al nostre Grup, senyor president, que les deficiències tècniques a l'hora de redactar l'esmena 400 serien superades per aquesta conjunció inaturable que signifiquen les aportacions dels torsimanys del Departament de Política «Territorial» i «Obres» Públiques i el nivell intel·lectual que tothom ha atribuït tradicionalment al portaveu de la majoria.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Puigcercós, té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, l'esmena 399 fa referència a la potenciació d'un determinat turisme d'interior que, en compliment de la substitució no només del que podria ser la Costa Brava, sinó del que podria ser tot el turisme de litoral, tot el turisme de costa, s'està potenciant, i que hi ha voluntat –i així ho ha demostrat, i així ho ha dit, si més no, el Departament de Comerç i Turisme del Govern de la Generalitat–, que el fet de potenciar les rutes, la reutilització..., ja hi ha hagut intents, ja s'està portant a terme, concretament el d'Olot a Salt, el carrilet; també hi ha un intent, hi ha una coordinadora i un consorci per portar a terme el de Sant Feliu de Guíxols a Girona; però és la reutilització per potenciar i una partida per crear aquest turisme d'interior.

També entraria en el pla, a tall d'exemple, com podria ser la línia fèrria de Ripoll a Sant Joan de les Abadesses. I que hi hauria d'haver una partida, perquè hi ha hagut diferents intents; hi ha hagut, fins i tot, subvencions per part del Ministeri d'Obres Públiques i Transports i medi ambient de l'Estat espanyol, de l'Estat; i per tant, creiem que aquí hi hauria d'haver una partida específica per començar a potenciar un turisme de qualitat, un turisme d'oci, com podria ser..., i que potenciem directament el d'interior, en aquest cas, malgrat que també, evidentment, afecti municipis del litoral, però que té un sentit de l'interior.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. L'esmena 399 preveu, o demana, o constata –si s'aprova, que espero que no sigui així– que dintre de l'any 94 el Govern, a través del Departament de Política Territorial, elaborarà i executarà –en tot un any– totes les obres de rehabilitació de totes les línies fèrries en desús a casa nostra amb la finalitat de convertir-les en camins i rutes d'esbargiment, tant pedestre com cicloturista. Realment, és una proposta de gran volada.

Aquí hi ha una sèrie de dificultats, evidentment. La primera dificultat, que suposo que coneix i em consta que coneix el senyor Puigcercós, és que una bona part d'aquestes zones són propietat de l'Estat i caldria, doncs, tota una sèrie de negociacions. Per altra banda, la rehabilitació dependria –ens sembla a nosaltres–, òbviament, en cada cas, del context territorial, dels desitjos dels municipis de la zona, i per això entenem que caldria fer-ho sempre d'acord amb els ens locals afectats. I en definitiva, el que no és viable és que en un any es faci tot. Ja sé que la capacitat d'actuació i execució del Govern de la Generalitat és notòria, però temo que

no arribaria a aquests nivells d'excel·lència. I per tant, senyor president, el nostre Grup no donarà suport a aquesta disposició addicional.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 408.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El diputat senyor Salvador Morera.

El Sr. PRESIDENT: Doncs, el senyor Morera té la paraula.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Acumularíem les esmenes 408, 420 i 440, que tenen com a comú denominador la comarca d'Osona.

La 440 és, jo diria, una reivindicació de fa temps de la comarca d'Osona, entre altres coses perquè des de l'Administració de la Generalitat ja s'han abocat diferents promeses pel que fa a la construcció d'una residència de malalts profunds per a la comarca d'Osona i que, en tot cas, s'instal·laria al complex de Sant Tomàs.

El senyor conseller de Benestar Social, a la darrera visita a la comarca d'Osona, o a una de les darreres visites de la comarca d'Osona, i concretament a Sant Tomàs, es va referir que aquesta obra s'adjudicaria a finals d'any. No ha estat així, però, en tot cas, ell ja advertia que l'inici de les obres es podria endarrerir a causa de problemes pressupostaris. És precisament per actuar en favor de la Conselleria de Benestar Social i perquè realment la Conselleria de Benestar Social no tingui problemes pressupostaris per a la realització d'aquesta obra, que demanaríem, en tot cas, la dotació; demanem la dotació econòmica suficient perquè es pugui tirar endavant aquest projecte de residència de malalts profunds per a Osona.

Les altres dues esmenes fan referència, o tenen un caire estrictament –jo diria– econòmic; una, que és d'aquelles genèriques que tant agraden al senyor Escudé, que hem cregut oportú, o he cregut oportú també d'incloure la comarca d'Osona dintre d'aquestes comarques del nostre país necessitades des d'un punt de vista econòmic i industrial; bàsicament, és per a la reindustrialització, en tot cas per iniciar un projecte de reindustrialització de la comarca, perquè entenem que la comarca d'Osona, darrerament –i jo diria molt darrerament; és a dir, aquests dos, o un any, últims– ha patit d'una manera molt important la crisi econòmica que pateix el nostre país, bàsicament industrial, i que ha fet que la comarca d'Osona hagi vist com la seva riquesa o la seva renda per càpita hagi començat a descendir d'una manera important.

L'esmena 408, en aquest camí o en aquest caire d'esmenes de vessant econòmica, fa referència, igual que l'anterior, però en aquest cas es redueix més encara des d'un punt de vista geogràfic: fa referència a la població de Manlleu i podríem dir a la seva zona d'influència. Aquest Parlament, en la comissió corresponent, ja va aprovar al seu dia una moció en la qual es demanava al Govern de la Generalitat que inclogués aquesta zona, la zona nord de la comarca d'Osona, com una zona prioritària per a actuacions del Govern de la Generalitat per una banda i, per l'altra, que fos

considerada una comarca potencialment –o en aquest cas una sub-comarca– per admetre o per possibilitar que hi arribessin els fons estructurals europeus.

Pel que fa al segon cas o al segon aspecte, no tenim cap problema, però en el primer sí, perquè, malgrat aprovar-se aquesta Moció, nosaltres entenem –i jo diria que moltíssimes persones, empresaris i persones que s'han quedat sense feina d'aquesta zona, de la zona de Manlleu, també ho entenen així– que, malgrat haver-se aprovat això, des del Govern de la Generalitat, i en concret des del departament d'Indústria i de Treball, malgrat haver-se aprovat aquesta moció, encara no han, en tot cas, dirigit o no han esmerçat una política dedicada a aquesta zona amb una voluntat d'intentar apaivagar, al fil d'aquesta Moció aprovada per aquest Parlament, aquesta greu situació econòmica que pateixen.

Res més, moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Morera. El senyor Escudé té la paraula per a fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. En el periple català que de la mà d'Esquerra Republicana estem fent, senyores i senyors diputats, en aquests moments ens trobem a la comarca de l'Osona. L'esmena 408, doncs, paral·lela a moltes altres que s'han defensat i que es defensaran a continuació, pretén incorporar amb càrrec al deute i de forma específica una partida de 5.000 milions de pessetes per a la comarca, la subcomarca d'Osona nord i la zona de Manlleu. Bé, la resposta, senyor Morera, com és de suposar, és idèntica a les que he donat anteriorment en matèries similars i no hi tornaré a insistir.

Quant a l'esmena 420, doncs, és exactament el mateix, perquè aquí ja no parla d'una subcomarca o d'una ciutat, sinó que parla –sempre amb el mateix finançament a càrrec del deute– de 10.000 milions de pessetes per a la comarca d'Osona en general. L'argumentació és exactament igual.

I finalment, l'esmena 440 és una esmena que pretén que es faci una construcció d'un edifici a la comarca d'Osona per a l'atenció de disminuïts psíquics profunds. Sobre aquest tema li haig de dir, senyor Morera, que el Departament de Benestar Social iniciarà el primer semestre del 94 les obres de construcció d'una residència per a disminuïts psíquics profunds a Calldetenes, Osona, però no s'ha d'incorporar al text dintre..., perdó, no s'ha d'incorporar al text segons el criteri del Departament, que nosaltres hi donem suport. I per tant, en definitiva, i hi tinguem alcalde o no hi tinguem alcalde, aquesta és una actuació pròpia de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I per tant, s'hi donarà satisfacció però sense necessitat..., seguint –hi insisteixo– la línia d'actuació del Departament, que no constin aquests preceptes concrets, aquestes actuacions específiques en el text articulat de la llei pressupostària.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 410.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Puigcercós.

El Sr. PRESIDENT: Segueix el senyor Puigcercós amb l'ús de la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Sí, agruparia la 410, 411, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 421 i 430.

Aquest és el paquet a què el senyor Escudé, portaveu del Grup de la majoria, ha fet esment reiteradament, perquè diferents diputats del nostre Grup han anat desglossant diferents temes que tenien relació amb diferents comarques. Aquí hem fet el paquet de comarques que estan en diferents fases i aspectes econòmics, tant de recessió com de sectors –també hi incloem algun sector–; són comarques que estan en diferents fases de desertització econòmica, sigui industrial o d'altres sectors; hi ha comarques que han passat per les diferents fases i en diferents fases més avançades, com és el cas que aquí destaquem, com és el cas del Ripollès, o potser altres comarques, també, com és el cas de l'Alt Empordà, que ha patit –i també hi ha una part que hi fa referència– la crisi duanera.

Potser la primera, que és la 410, que fa referència a la crisi duanera de l'Alt Empordà, que és un dels temes que sabíem tots, sabia el Govern..., en un moment donat el Govern va optar que havia de ser solució i era competència del Govern de l'Estat –perquè el tema de les duanes ha estat sempre competència del Govern de l'Estat, el Govern espanyol–, però va ser una crisi que tots sabíem, era una mort anunciada, l'Acta Única que feia desaparèixer una part del volum de treball de les duanes; feia referència tant a l'Empordà com a altres bandes, com a Puigcerdà, com en definitiva també ha afectat el Barcelonès, el cas del port, i per tant era una mort anunciada que, malgrat això i després de diferents iniciatives dels grups de l'oposició, hem vist com hi ha una comarca important, com és l'Alt Empordà, amb una renda per càpita també important, que ha anat en recessió.

En aquesta mateixa línia –no m'estendré més– hi ha un seguit de comarques en diferents –ho repeteixo– fases de desertització, desertització industrial, desertització, en aquest cas, d'altres sectors productius, com podria ser el primari o també el terciari, i també, evidentment, la desertització econòmica comporta implícitament la desertització cultural. No en va el mateix president va dir una paradoxa d'aquelles dient que comarques desertitzades econòmicament, com el Ripollès o com el Berguedà –no és el cas d'aquestes esmenes, però sí que hi han casos semblants–, són les que conserven menys nombre d'aturats; per una raó concreta: perquè la desertització humana, el procés de concentració a l'àrea metropolitana, a les quatre comarques que coneixem –el Baix Llobregat, el Barcelonès, el Vallès Oriental i el Vallès Occidental–, és constant. Només dir que si no hi ha accions de xoc en aquest àmbit de desertització, de desequilibri greu, combinades amb la crisi estructural que patim, poden ser letals per a aquestes comarques i per a la desertització demogràfica d'aquestes comarques.

I després també la 430, que fa referència a un sector que aglutina unes set mil persones, un sector de població activa que són 7.000, que és el sector de la pesca; 430, en què demanem un pla de suport al sector pesquer, que després d'una política ambigua i una política de ziga-zaga que ha

produït el Govern de l'Estat..., el Ministeri d'Agricultura i Pesca ha portat una política negativa per aquest sector, sobretot per als catalans, i, en definitiva, demanem un pla de suport estratègic valorat en 1.000 milions de pessetes.

Res més, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Agraint aquesta agrupació massiva que ha fet el senyor Puigcercós, en la meua resposta faria tres agrupacions, quant a la resposta: la 410 per un cantó, la 430 per un altre, i aleshores, sí, tot el conjunt d'esmenes 411, 14, 15, 16, 17, 18, 19 i 21, és el paquet que anunciava el senyor Puigcercós, que és idèntic a les altres propostes i que era objecte de la meua ironia prèviament pel còmput del total, import del deute. Per tant, de la 411, aquest tercer bloc, ja no hi diré res perquè seria insistir per enèsima vegada en aquesta matèria.

Quant a la 410, el senyor Puigcercós sap –suposo– que el Departament de Treball, en el seu moment, en contacte amb els col·lectius afectats, ja va impulsar diverses accions destinades tant a la formació permanent com al reciclatge i requalificació professional d'aquest personal. I tot això no sols ho va fer a instància pròpia, per decisió pròpia, sinó també amb ple acord i petició de les centrals sindicals. Per tant, entenem que és una acció prou correcta que ja s'ha fet i no cal recollir-la amb una disposició addicional.

I finalment, doncs, pel que fa a l'esmena 430 –com deia el senyor Puigcercós–, fa referència al tema de la pesca; també el finançament és deute i el finançament també són una quantitat més modesta, però són 1.000 milions de pessetes. L'argumentació –hi insisteixo– la faig a part perquè no és un tema territorial, sinó que és un tema sectorial. Aleshores jo voldria explicar-li –a part de la qüestió aquesta del deute, evidentment, que ja impossibilita d'entrada l'acceptació d'aquesta disposició addicional–, voldria explicar-li..., perquè la Direcció General corresponent, la de Pesca Marítima, té interès que es coneguïn els seus propòsits de captivament. La Direcció General de Pesca Marítima pensa actuar en tres eixos.

Un primer eix, que és la reestructuració de la flota pesquera, i per a això hi ha partides de subvenció, de dotació d'ajuts, en funció..., com a traducció pressupostària d'un decret, el Decret 42 del 83, una Ordre del 20 de gener del 92, una altra del primer de març del 93...; per tant, està instrumentat jurídicament i està instrumentat pressupostàriament amb les dotacions corresponents.

Un segon eix és la millora dels processos de transformació i comercialització. Aquí la Direcció General té endegada una campanya, que porta el títol de «Peix fresc de la costa», per fomentar el consum d'aquest producte; hi ha un Decret 156/85, del 25 d'abril, sobre nous ports pesquers, que intenta fomentar aquesta millora de processos.

I, finalment, hi ha un tercer gran eix d'actuació de la Direcció General, que és el foment de la capacitat nàutico-pesquera, que és, a base de l'acabament de l'escola, fer una sèrie d'accions de formació del personal, fruit d'una Ordre

del 21 de maig de l'any 90, i que em diu la Direcció General que té un cost global, amb la consignació pressupostària corresponent, de l'ordre dels 700 milions de pessetes.

Per aquest motiu, ens oposarem a l'adopció d'aquesta disposició addicional número 430, segons l'ordre d'esmena de Dictamen.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Passem a l'esmena 428.

El Sr. CAROD-ROVIRA: L'esmena 428 i d'altres, el senyor Bargalló.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, senyor president. De moment, i altres, poques, perquè, de moment, 428 i 429 tan sols.

La 428, que fa referència al turisme interior en comarques poc desenvolupades, aquest diputat, que ha tingut l'enorme oportunitat de seguir la gairebé totalitat de les respostes del portaveu de la majoria al llarg d'aquest debat de pressupostos, del que ja portem, si no s'equivoca, ja ha estat rebutjada alguna esmena semblant per part seva, i, per tant, la dona per defensada i també per contradita gairebé.

I la 429 fa referència –ai las!–, a un programa, i aquest diputat sap també ja l'opinió del portaveu de la majoria respecte als programes. En tot cas, fa referència a un tema que a aquest diputat i a aquest Grup Parlamentari els interessa molt, que és el tema de les grans àrees de superfície, és el tema dels grans magatzems i és el tema hipotètic de moratòria anunciada per altres portaveus d'altres grups parlamentaris d'altres parlaments d'aquest –ai las!– també encara nostre Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Ai las!, el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Ai las!, haig de contestar aquestes esmenes. Com molt bé ha observat el senyor Bargalló, que és el que jo estava repassant, hi havia anteriorment l'esmena número 287, que ha defensat el nostre company d'hemicicle, senyor Gimeno, i, per tant, el senyor Bargalló ja ha pogut conèixer quina és la resposta, i, per tant, no la tornaré a donar.

Pel que fa referència a l'esmena 429, efectivament, es parla de programes. Aquí entenem que no cal fer programes perquè és un tema que està resolt a la legislació; el que passa és que es tracta d'aplicar-ho com la Generalitat pretén aplicar aquesta legislació. Perquè, en definitiva, la implantació dels establiments de grans superfícies està regulada per la Llei d'equipaments comercials, i aquesta norma –que va ser conflictiva en el seu moment i que crec que, doncs, ha entrat en els costums del nostre país el seu respecte i la seva aplicació–, aquesta norma, evidentment, suposa que hi ha un filtratge molt important amb les crítiques... No fa gaire, en la meua població s'ha donat un cas d'aquests: el tema que tot projecte de grans superfícies ha de passar pel sedàs, com deia, de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials, i allà és on es pren la decisió, en funció dels interessos de tot tipus afectats.

Per tant, en definitiva, aquest –hi insisteixo– no és un problema d'un pla més –que tampoc seria competència, ens sembla a nosaltres, pressupostària–, sinó de l'aplicació que es fa de la Llei d'equipaments territorials i del control per part de la Comissió Territorial d'Equipaments Comercials.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 432.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Bargalló, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bargalló té la paraula.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Les esmenes 432 i 437.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. BARGALLÓ: Ambdues esmenes fan referència a educació d'adults, que és un tema que aquest diputat té l'honor de portar en el seu Grup Parlamentari, com a diputat portaveu de temes d'ensenyament. I la primera és d'una temàtica que el nostre Grup i d'altres ja fa temps que demanem i que suposem que en un moment o altre el Govern de la Generalitat posarà a la pràctica, que és que els mòduls econòmics que a través dels concerts pressupostaris apliquen les corporacions locals al professorat d'educació d'adults siguin idèntics als que la mateixa Generalitat aplica al professorat dependent dels seus propis centres.

La segona esmena –per anar amb la màxima rapidesa possible– ja forma part també d'un tema insistent, que aquest sí que no tenim esperança que el Govern de la Generalitat el dugui a la pràctica, però, en tot cas, sí que tenim –com el senyor Escudé abans esmentava– l'esperança que en girs a l'esquerra hi hagi altres governs a l'horitzó 2000, 2020, o encara més enllà, i que és la petició que sempre reiterarem i que mai oblidarem, que és que l'educació d'adults creiem nosaltres que el lloc on ha d'estar és al Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Amb la mateixa celeritat del senyor Bargalló. L'esmena 432 demana que es vetlli perquè en els convenis de les corporacions locals s'apliquin determinats mòduls. Aquest és un tema, claríssimament, que no és matèria pressupostària. En tot cas, en el tema específic de convenis és l'hora que tant la Generalitat com les corporacions locals facin un redactat que sigui concordant amb les peticions del senyor Bargalló. Però, en definitiva, hi insisteixo, no és un tema pressupostari.

Quant a l'esmena 437, constato que aquest traspàs no s'ha fet i que el Govern crec que no té cap propòsit de fer-lo. I, en definitiva –ja ho hem comentat en algun altre moment–, el mecanisme de modificar un incardinació d'un organisme dintre de l'Administració no passa, ens sembla, ortodoxament per la supressió de partides pressupostàries. És un bon instrument, el mecanisme que estem ara utilitzant per remoure aquesta qüestió, però no té cap eficàcia pràctica.

I per això, senyor president, nosaltres ens hi oposarem. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 436.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Bosch, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta esmena està relacionada amb la que acaba de defensar el senyor Bargalló, amb la 437, i fa referència també, diguem-ne, d'origen, a la mateixa Conselleria de Benestar Social, i consisteix simplement a deixar la porta oberta..., no es tracta de dir que es faci ara mateix, sinó que es deixa la porta oberta perquè es puguin fer ràpidament els traspàsos pressupostaris del lloc on estan a on creiem que haurien d'estar. En aquest cas, ens referim a l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, que creiem que, com a mínim, al marge de la discussió sobre el tema del joc i que ja vaig esmentar l'altre dia i que crec que haurem de discutir amb més tranquil·litat en altres moments, però, al marge d'aquesta discussió, qualsevol competència en temes de joc pensem que ha d'anar, en aquest cas, proposem que a Governació. Si volen posar-ho en un altre lloc, doncs, ja ho discutirem, però ens sembla que queda clar que Benestar Social no té, no hauria de tenir cap relació ni cap competència damunt de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. El senyor Escudé, per fer el torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. El senyor Bosch ha defensat l'esmena 436; ell mateix ha explicat que és similar a l'esmena 437, que suara ha defensat el seu company senyor Bargalló. Aquí l'objecte del propòsit de modificació és l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Jo que, dissortadament, tinc alguns anys més d'experiència parlamentària que el senyor Bosch, ja he vist en aquesta cambrà peticions de tot ordre, perquè aquest ens ha estat incardinat a Presidència, ha estat encardinat a Governació i ara està incardinat a Benestar Social. I curiosament mai s'ha trobat una ubicació que sigui a satisfacció de l'oposició; sempre ha resultat que la bona ubicació és la que havia tingut abans, i no la que tenia en aquell moment. Bé, ho respecto, però bé, en definitiva el que ara ens ocupa al debat pressupostari ens sembla, com hem dit abans i em temo que haurem de tornar a dir alguna vegada més encara, que esborrar la capacitat de disposar de pressupost propi no és el mecanisme per eliminar un organisme, sinó modificar l'organigrama de la Generalitat pels conductes corresponents –hi insisteixo una vegada més– que el Govern ni ho ha fet ni pensa fer-ho.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 438.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Bosch.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Bosch té la paraula.

El Sr. BOSCH: Sí, gràcies, senyor president. Aquesta és d'un altre tema que ja vam tractar en aquesta mateixa cam-

bra quan vaig exposar una interpellació sobre les entitats d'iniciativa social. Només es tracta de recordar que es va aprovar una moció en la qual es feia referència a la necessitat de millorar els processos de pagament de les subvencions concedides a la iniciativa social i que calia evitar-ne els retards. Ens sembla que un tema tan important i, a més a més, aprovat per aquesta cambra havia de constar també en els pressupostos de la Generalitat. I és per això que proposem aquesta esmena i, òbviament, també en demanem el vot favorable.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Espero que el senyor Bosch pugui coincidir amb mi que els únics mecanismes adients són disposar de diners, i el retard en els pagaments, òbviament, és degut a tensions de tresoreria, fruit del finançament insuficient –i, en alguns camps, que afecta molt en aquests temes, en pervers i malèvol...– que pateix la Generalitat. Per tant, doncs, la fórmula no és altra que aquesta, que no podem, dissortadament, solucionar a través d'una disposició addicional en el pressupost.

En tot cas, suposo que el senyor Bosch sap que hi ha algunes línies de subvenció en què estan previstos convenis amb entitats de crèdit que avancen l'import al beneficiari. Per tant, el perjudici és menor. Però bé, en definitiva, l'argumentació econòmica i pressupostària és clara i neta, i ens oposarem a l'adopció d'aquesta disposició addicional.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Escudé. Esmena 439.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Bosch.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Bosch, seguirà amb la tàctica d'un a un?

El Sr. BOSCH: És la meva darrera esmena en aquest apartat del debat de pressupostos...

El Sr. PRESIDENT: Perfectament.

El Sr. BOSCH: No, simplement, per dir, que, bé, em refereixo estrictament a l'esmena. Va lligada amb la que he defensat abans i amb la que també ha defensat abans el senyor Bargalló, però aquesta vegada demanem la mobilitat d'una altra entitat, prou polèmica i prou coneguda per tots vostès, com és la Direcció General d'Acció Cívica, que igual que, amb l'EAJA i amb l'educació d'adults, ens sembla que no encaixa massa, per no dir gens, amb una política real de benestar social. En tot cas, si es creu convenient mantenir Acció Cívica, cosa discutible –o, en tot cas, també ja en parlarem–, ha d'estar en algun altre departament que no sigui, de cap de les maneres, el de Benestar Social.

I li volia dir al senyor portaveu de la majoria que, si algun organisme, doncs, no està bé enlloc i que cada vegada que es canvia resulta que estava millor en el lloc d'abans o potser se li proposa sempre algun altre lloc, potser la millor solució es dissoldre aquest organisme i ens estalviarem després totes les discussions sobre el lloc on situar-lo.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Bosch. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Breument, perquè és el mateix tema i la mateixa tècnica: eliminar, en aquest cas, una direcció general, per la transferència a algun altre lloc, pressupostàriament, i esperar que mori per ella mateixa, en no estar nodrida de recursos pressupostaris. Aquesta no és la tècnica; aquest no és el propòsit del Govern, evidentment. I, en tot cas, només clarificar la intervenció del senyor Bosch, en el sentit de dir que s'ha de posar en algun altre lloc. Bé, senyor Bosch, vostè no demana que es posi en un altre lloc, sinó que en ambdós moments diu que passi a Presidència –en un lloc diu Presidència i en un altre diu l'apartat 02.14, que també és Presidència. Per tant, que quedi clar que vostè pretén que Acció Cívica passi a Presidència. Però, bé, fet aquest aclariment terminològic, el motiu d'oposició és idèntic als anteriors.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 442.

El Sr. CAROD-ROVIRA: El senyor Portabella.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Portabella té la paraula. I, abans d'entrar a defensar l'esmena, ens dirà quines altres acumularà.

El Sr. PORTABELLA: Sí, senyor president. A risc de desordre mental, però per al gaudi de tots els diputats presents, acumularé les següents esmenes: la 442, la 443, la 444, la 445, la 449, la 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 463 i 464.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, són totes les que restaven del Grup d'Esquerra Republicana.

El Sr. PORTABELLA: Efectivament, com poden veure, la generositat d'Esquerra Republicana de Catalunya no té precedents en l'hemicle, i probablement... (*remor de veus i rialles*).

Bé, faré un primer grup, un subgrup que, per al bon govern del portaveu de la majoria, li diré que són la 442, 443, 463 i 464. Totes elles van vinculades als temes de rius i de sanejament d'aigües i de cabals biològics, ecològics o ecosistemes fluvials, com vulguin dir-ne. Llavors, agafaré com a estructura per a aquestes esmenes l'esmena 442, la que fa referència al cabal ecològic dels rius Ter i Freser i els seus afluents a la comarca del Ripollès, i que intenta també –ho demanem en aquesta esmena– que es protegeixi la fauna fluvial.

Bé, jo diria que el denominador comú de tota la xarxa fluvial de Catalunya el podríem dividir en tres elements. El primer element és que els rius no estan sanejats; no estan sanejats tot i que s'està fent un esforç en depuradores que ens apropa a aquell concepte que moltes vegades havíem defensat del tractament en origen, que encara no està prou arrelat i treballat en les diferents indústries que aboquen als rius, però que no són una solució definitiva –tal com hem dit moltes vegades, també– i creiem que hauria d'anar pel canvi de processos productius. Aquest canvi de processos productius, malauradament, no s'està donant. I això fa que, en pri-

mer lloc, es contamina, després es depuri i després encara hagi d'existir l'aportació del Departament de Medi Ambient, suplementària, per poder acabar de mig arreglar els efluent contaminants que es produeixen en els rius catalans.

I tampoc es produeix el que és el segon gran eix que permet que realment no hi hagi contaminació, amb costos molt més barats, que és la utilització d'elements que siguin reciclables i que produeixin efluent que siguin realment tractables al cent per cent. Aquest diríem que és el primer gran punt i el primer gran problema de la xarxa hídrica.

El segon són els cabals biològics. Fruit de com es fa treballar els rius de Catalunya, els cabals biològics —i en aquest cas la conca del Ter-Freser és un cas paradigmàtic—, doncs, són insuficients per a la supervivència de la fauna i flora que correspon a l'ecosistema fluvial. Per exemple, en la conca del Ter-Freser, les pertorbacions han estat conseqüència de les tallades excessives de vegetació de ribera que s'han produït, de les extraccions d'àrids en llocs d'interès natural, de la contaminació d'origen industrial, així com de la implantació d'indústries amb gran necessitat d'aigua, dels impactes dels arranjaments de les infraestructures viàries —i aquí voldria recordar, per la seva importància, el tram de la nacional 216, que va de Campdevànol a Ribes de Freser, amb talussos mal acabats, esllavissades freqüents, diguem que té un punt de relació directa i indissociable amb l'autopista que va de Terrassa a Manresa, en aquest terreny—, terraplens deixats i desaprofitats, residus d'obres que encara romanen a la vora de la carretera i afectació, afectació gratuïta de la vegetació de ribera i, darrerament, la sobreexplotació hidroelèctrica, que ha assecat literalment el riu.

Sobretot el Freser dona un aspecte bastant patètic en la seva capçalera, fruit d'aquesta sobreexplotació hidroelèctrica. Nosaltres, tradicionalment, hem estat favorables a l'aprofitament d'energies renovables a escala humana, aquesta n'és una i, per tant, no ens tirem endarrere, sinó que ens sembla bé que es facin aquest tipus d'aprofitaments energètics, però no de la manera que s'està fent, amb la sobreexplotació que s'està produint, perquè realment la producció de quilovats/hora que s'està produint no és compatible amb el medi, i això està portant que, realment, no hi hagi cabal biològic en molts punts del riu Freser.

Fruit de tot això ve la segona part d'aquesta mateixa esmena en la qual demanem que es refaci aquest cabal i que es prenguin les mesures pertinents per protegir la fauna fluvial, no sense, abans, dir que cal que realment s'estableixi i que es contempli en els pressupostos una metodologia i normativa per a l'establiment del cabal ecològic propi del règim hídric a Catalunya.

I cal per diversos motius: primer, per la necessitat que ja he explicat abans i, segon, perquè en aquest cas no podem extrapol·lar-lo ni copiar-lo d'altres indrets on ja tenen una estructura, una metodologia i una normativa referent al cabal ecològic.

Nosaltres —com vostès saben—, doncs, estem amb uns rius..., vivim en un clima mediterrani d'un règim pluvial

molt diferenciat i molt irregular; això fa que hi hagi unes característiques molt específiques a Catalunya i és del tot necessari que amb urgència el Departament de Medi Ambient estableixi aquesta metodologia i normativa la qual nosaltres demanem que surti en els pressupostos.

I en relació, purament, amb el que és la protecció de la fauna, en tot cas, doncs, el que demanaríem és que les repoblacions de fauna i la protecció d'aquesta fauna que fos en un sentit més ampli del que actualment es planteja en general, que es limiti a la truita de riu, i que es tinguin en compte altres espècies tradicionals, com pot ser la llúdriga, l'almesquera, el cranc de riu, la tortuga de riu, el visó europeu, que estan pràcticament extingits en els seus indrets naturals.

Faria un segon bloc, que és el que agafa la 444, la 450 i 451, que és referent al tema dels residus, i que estan realment vinculats i que són fruit d'una mateixa anàlisi. Una mateixa anàlisi porta primer a una esmena, després a una altra i després a la tercera d'aquestes tres que agrupo.

En la 444 demanem un pla per a la vigilància i control de residus industrials, que serà d'aplicació immediata i progressiva en el temps. Per què ho demanem, això? Perquè em poden dir que ja ho fan. Per què, per què demanem això? Mirin, si agafem les indústries que hi ha a Catalunya, mirem els processos productius que diuen que tenen, i extrapolem la quantitat de residus que fan aquests processos productius, ningú es pot creure la declaració de residus que s'està fent. Aquí ens donen gat per llebre i, per tant, el que s'ha de fer és aprofundir el que nosaltres demanem, que és aquest control d'aquests processos productius, que no estan realment dient quina és la quantitat de residus reals que s'estan fent. I les declaracions de residus que s'estan fent són irreals tant en l'àmbit que depèn de la Junta de Sanejament com de la Junta de Residus.

A la Junta de Sanejament, vostès saben que han de declarar els residus perquè després se li apliqui la càrrega de contaminant, i, a la Junta de Residus, simplement s'ha de fer la declaració. Aproximadament —en dades que vostès mateixos tenen—, això oscil·la, en l'actualitat, entre el 20% de les indústries de Catalunya. Per tant, s'ha de fer un esforç perquè aquest pla de vigilància que nosaltres demanem es pugui aplicar.

Què passa —i la següent esmena n'és la conseqüència— si no hi ha declaracions fiables dels residus que hi ha?, si el tractament que es fa és insuficient?, per exemple, en el cas dels residus industrials, més enllà de la planta de tractament d'olis que ara es farà a Alcover, el tractament de piles, que de fet no és tractament, sinó encabir-les dintre de blocs de formigó, i l'aproximadament 30% de bidons de substàncies químiques que es reciclen.

Si no es fa res, el que passa és que sorgeixen els abocadors il·legals. Abocadors il·legals que vostès no reconeixen —perquè vaig entrar una pregunta en el Parlament, fa un cert temps, preguntant al Govern quants abocadors il·legals teníem comptabilitzats i em van fer una argücia lingüística, dient que no eren abocadors il·legals, que eren abocadors

desconeguts i, per tant, no sabem quants eren, perquè eren desconeguts—, però abans he vist que el portaveu de la majoria reconeixia que sí que hi havia una partida destinada als abocadors incontrolats. Doncs, com deia, el que sí que passa quan el tractament és insuficient, quan no se sap els residus que es generen, és que proliferen aquests abocadors il·legals.

I aquests 340 milions de pessetes que vostès hi destinen, són del tot insuficients per al nombre d'abocadors il·legals —incontrolats, per a vostès— que existeixen a Catalunya.

Per exemple, en el riu Mogent —que properament serà parc natural i motiu pel qual s'ha fet un estudi fa molt poc temps—, en els cinc quilòmetres del riu Mogent que van de Cardedeu a la Roca s'han trobat dotze abocadors il·legals. És a dir, un cada 400 metres i escaig. Si extrapoléssim aquesta situació, tenint en compte que el riu Mogent no està especialment contaminat ni està especialment ple d'abocadors il·legals, com vostès poden comprendre, els 340 milions no solucionen el problema dels abocadors il·legals. I aquest és el motiu pel qual nosaltres presentem aquesta esmena per destinar-hi més recursos.

I, conseqüència també de tot això, és perquè —com diem en l'esmena 451— l'ús i el consum de subproductes que s'obtenen en processos productius..., se'n fa poca utilitat. Es va engegar amb molt bon criteri la borsa de subproductes. Nosaltres sempre hem defensat la borsa de subproductes, creiem que és útil, però que cal potenciar-la perquè, realment, el volum de residus que tracta és baix, però creiem que caldria profunditzar i que caldria buscar diferents..., caldria profunditzar els mercats alternatius de processos productius actuals per ampliar el tractament d'aquests residus que es produeixen que, per tant, disminuirien la necessitat que fossin tractats i, per tant, disminuirien els abocadors il·legals que existeixen a Catalunya.

Les 452, 53, 54 i 55 van relacionades amb els temes d'espais naturals. En la 452 es demana que, dintre dels pressupostos, es destinin els recursos suficients per reduir els impactes d'hiperfreqüentació i activitats extractives, així com la restauració i manteniment del patrimoni històric de l'espai natural de l'Alta Garrotxa. Com vostès saben, l'Alta Garrotxa, en bona part del PEIN, està afectada per diferents projectes d'urbanitzacions i de pistes forestals, i diferents activitats extractives que fan que continuament es malmeti aquest terreny. Dintre d'aquest àmbit, també, nosaltres demanem que, per facilitar-los la introducció de diners en aquest pressupost, aprofitin els recursos que dona el programa Life, que estan bastant poc contemplats en els pressupostos, i que permeten, en aquests casos concrets d'espais protegits, treure els diners que podrien solucionar el problema.

També, i per l'enunciat vostès ho deduiran, demanem que aquest tipus, dintre d'aquest espai, també es restaurin les esglésies romàniques de la zona que, a excepció de la de Beget, presenten un estat d'abandonament i degradació quasi absoluts. Aquesta esmena jo crec que els farà entrar, d'alguna manera, en contradicció, i els dic això perquè diferents membres de l'Administració de la Generalitat s'han pronun-

ciat en el mateix sentit que jo mateix m'estic pronunciant ara mateix, i fins i tot alguns membres han arribat a avançar la possibilitat de fer un pla especial per a la protecció de l'Alta Garrotxa. Crec que aquesta esmena va en aquest sentit, i que seria difícil d'entendre que realment es votés en contra, ja que hi hauria una flagrant contradicció entre el que diu l'Administració i el que defensa el Grup de la majoria en el Parlament.

La 453 parla de la conservació de la Mata de València d'Àneu, al Pallars Sobirà. En aquest territori hi va haver una problemàtica molt important quan es van canviar els límits del Parc Natural d'Aiguastortes; nosaltres l'hem inclòs aquí perquè es parla —s'ha parlat tècnicament moltes vegades— que els arbres de la Mata de València tenen alguns problemes fitològics. Fruit d'això ha sorgit també la iniciativa gens lloable de fer tals massives sota l'excusa de regenerar la zona. Nosaltres pensem que aquesta no és la solució i creiem que la solució passa per dotar-lo de recursos que estudiïn les possibles patologies que tenen aquests arbres i alhora de fer la tala selectiva que permeti regenerar tota la massa forestal d'aquest important espai natural de Catalunya.

La 454 parla de les activitats extractives del Parc Natural del Garraf. Bé, quan qualsevol diputat d'aquesta cambra o qualsevol ciutadà de Catalunya agafa un avió i aterra a l'aeroport del Prat i passa per sobre de l'espai protegit del Garraf, queda garratibat de veure com està aquest teòric espai protegit. Està realment ple de pedreres, i ara hi ha també la intenció d'iniciar-ne dues més, de les quals, dins d'aquesta esmena, demanem, en primer lloc, la restauració de les pedreres que han deixat de tenir activitat i el pertinent —si fos tan evident no ho demanaríem— estudi d'impacte ambiental sobre les pedreres que es realitzarien.

La 455 va relacionada... Perdó, passaré a la 445 per una qüestió temàtica, que és la que fa referència a Gallecs. Bé, abans ja —al contrari que el que va passar ahir, que per l'atzar de l'ordre de les esmenes que es presenten i que es defensen, doncs, vaig anar jo abans que ella— hi ha fet una llarga explicació la diputada socialista Rosa Martí.

En el cas de Gallecs ens trobem que aquest espai podria estar inclòs en el PEIN, però que no hi és; i que no tan sols no hi és, sinó que se'l dota d'infraestructures que no són pròpies d'un espai que ha de ser inclòs en el PEIN, motiu pel qual sospitem que l'activitat tradicional del senyor Solans continuarà pel seu mateix camí. L'activitat tradicional del senyor Solans —com vostès saben— és la d'anar esgarrapant cada vegada més trossos de Gallecs. L'últim intent és el que està passant ara a Palautordera, on hi havia un espai ampli per a estudis naturalistes que han deixat d'existir.

Així, doncs, nosaltres pensem, realment, que a Gallecs, que té una importància faunística i florística molt més important del que pot semblar i que és un terreny agrícola molt important dintre del Vallès, doncs, caldria que es preservés. I en aquest sentit hem introduït l'esmena 445, en la qual es demana que Gallecs definitivament sigui inclòs dintre del PEIN.

La 455 fa referència a la desembocadura del Foix. Bé, aquesta esmena la presentem tot i que havíem presentat una proposició no de llei tots els grups de l'oposició perquè la desembocadura del Foix fos inclosa dintre d'un pla especial atenent l'article 5 de la Llei d'espais naturals. Si tots els grups de l'oposició ho vam presentar a la comissió pertinent i no ens en vam sortir, per què ho tornem a presentar? Doncs ho tornem a presentar perquè la majoria, el Grup de la majoria va argumentar que no era possible fer-ho perquè no estava en el pressupost; llavors, hem pensat que ara seria el moment adequat per introduir-lo en el pressupost.

Vostès saben, perquè ja se'n va parlar llargament a la Comissió, almenys els membres que formen part de la Comissió de Política Territorial, que els aiguamolls o la desembocadura del Foix havia estat un important espai d'aiguamoll combinat amb sorolls, i és voluntat de la majoria de la població de Cubelles i pobles de l'entorn i dels grups representants en aquesta cambra que es pugui tornar a recuperar la seva vella funció natural dins del marc de la Catalunya central.

L'esmena 456 fa referència als edificis eficients energèticament i demana la conversió dels edificis actuals de l'Administració catalana en edificis, diguem-ne, intel·ligents o eficients energèticament. Bé, els problemes que es deriven dels fons energètics tenen un gran abast mundial; no entraré, perquè no és el tema, en l'explicació d'això, però tothom sap que és l'origen dels grans problemes ambientals, com poden ser, doncs, l'efecte hivernacle o diferents problemes d'àmbit planetari.

Els temes energètics són els que més consideració tenen, tant a nivell de les Nacions Unides com de la Comunitat Europea. Actualment es considera que la millor solució als problemes energètics, mentre es busquen sortides a la substitució de combustibles fòssils com a material energètic, és actuar a favor de l'eficiència i l'eficàcia. Com? Amb la consecució, doncs, d'un aïllament adequat, d'unes bombetes de baix consum, etcètera. No els faré tot el corollari, però sí que creiem que hauria de fer un gest, l'Administració, i començar a demostrar que, efectivament, la línia de futur va per aquí i que ells treballen en aquesta línia.

El Sr. PRESIDENT: Vagi als pressupostos, senyor Portabella.

El Sr. PORTABELLA: Sí, és que és per aquest motiu que explico..., estic justificant el motiu pel qual presentem una esmena en la qual demanem que l'Administració catalana passi a fer edificis eficients energèticament, senyor president.

La 457 —me l'he deixada quan he parlat de residus— fa referència al tractament de purins i oliasses. Abans ja se n'ha fet menció també per una altra diputada, per tant, m'estalviaré comentaris, tot i que m'ha sorprès que el portaveu del Grup de la majoria tractés amb tanta frivolitat el tema dels purins, que és un dels principals contaminants de la xarxa hídrica, i el tema de les oliasses, ens agradaria saber quin és el pressupost que tenen, perquè actualment no es tracten de cap manera i és també un dels residus més rellevants i més contaminants que existeixen en l'actualitat.

La 458 fa referència a les zones de protecció especial de contaminació atmosfèrica. Bé, aquí considerem que els diners que s'inverteixen són del tot suficients; de fet, això és un argument que vostès mateixos han utilitzat en altres situacions per dir que no es podia concedir com a zona d'especial protecció un municipi perquè no hi havien prou diners, i llavors ens trobem amb un pressupost que és del tot insuficient, i, per tant, en aquesta esmena el que demanem és que s'incrementi el pressupost que fa referència a la protecció especial per contaminació atmosfèrica.

L'esmena 459 demana que s'elabori un mapa sònic a Catalunya. Diferents municipis ja estan elaborant un mapa sònic, el que passa és que cal una normativa d'àmbit nacional per poder ordenar tot aquest sector. La mesura, les mesures, les unitats de mesures dels mapes sònics, les dBa, no segueixen una relació, diguem-ne, geomètrica o aritmètica, sinó que tenen un creixement molt poc freqüent i, per exemple, d'un estudi que es faci que permeti..., o d'una legislació que permeti un impacte de 40 dBa a un que n'hi hagi 42, hi ha una diferència gairebé del doble, i, per tant, cal que es legisli dintre d'un marc en el qual es delimiti quins són els marges que poden produir-se, no només dintre dels municipis sinó, per exemple, també, a l'entorn de les autopistes o d'altres infraestructures de transport.

L'esmena 460 demana que es faci un estudi de les línies d'alta tensió —i, per tant, se li assigna un pressupost— per saber quin és l'impacte que té sobre el medi ambient i sobre la salut humana. Bé, això, realment, és d'una importància..., molt important; vostès saben que això s'està produint a tot Europa, que hi ha el famós informe Karolinska que és el primer que es va fer, a Suècia, el qual vincula les línies d'alta tensió amb problemes de leucèmies i limfomes, que això no està demostrat però que totes les nacions d'Europa estan fent aquests estudis, i creiem que aquí, un país on hi han moltes línies d'alta tensió, doncs, caldria que aquest estudi també es fes.

Bé, crec que només em queda l'esmena 449, que fa referència que el Govern amplii el pressupost del Departament de Medi Ambient en 5.000 milions de pessetes. Bé, no faré..., no m'estendré en aquesta esmena com no m'he estès en les altres, entre altres coses perquè he vist l'atenció que em prestava la cambra, però no m'estendré perquè respon gairebé a una esmena a la totalitat. És a dir, per què demanem 5.000 milions de pessetes en el Departament de Medi Ambient? I no es confongui quan em contesti, si us plau, senyor portaveu, perquè no és per al total del medi ambient a Catalunya, sinó per al Departament de Medi Ambient, que demanem aquests 5.000 milions de pessetes. Perquè vostès faran els comptes que vulguin; nosaltres fem els comptes, també, que ens sembla que hem de fer, però el que està clar és que, agafant el pressupost del Departament de Medi Ambient d'aquest any en relació amb el de l'any passat, decau un 17,9%. I que la quantitat que es resta del Departament de Medi Ambient, que disposa d'unes direccions generals que no tenen cap vinculació ni amb la Junta de Residus ni amb la Junta de Sanejament, davalla molt importantment, tan im-

portantment com 5.000 milions de pessetes, que és l'esmena que hem presentat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Portabella. Torn en contra: el senyor Escudé té la paraula.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, gràcies, senyor president. Pel que fa referència a la petició de l'esmena 442, haig de dir al senyor Portabella que això s'està realitzant ja a través d'una línia d'ajut de recuperació d'àrees degradades, per tant, és un tema que està previst.

L'esmena 443, l'objectiu està en via de ser assolit amb l'entrada en funció de l'EDAR de Banyoles. No immediatament, evidentment, però aquesta instal·lació permetrà resoldre el tema.

Esmena 444. El senyor Portabella ens deia: «És clar que ens podran dir que ja s'està fent», i evidentment s'està fent, però sí que caldria reconèixer que no s'està fent amb l'amplitud i amb el nivell de profunditat que diu l'esmena, i sobretot que ha explicat el senyor Portabella. I per això, per a gaudi del senyor Portabella aquesta esmena la hi acceptarem.

El Sr. CODINA: Quina?

El Sr. ESCUDÉ: 444, senyor copilot.

L'esmena 445, un tema d'inclusió de Gallecs en el PEIN. Abans ja hi havia una esmena similar d'una diputada socialista; no m'he atrevit a donar excessives explicacions per raons òbvies, però aquí crec que podem precisar, perquè vostè ho ha fet dintre d'un paquet de medi ambient. Aleshores, és clar, és que és aquest el tema: el PEIN és una figura per a espais escassament humanitzats i amb un patrimoni natural comparativament rellevant, que no és tema –ens sembla a nosaltres, o a la Conselleria– que sigui aplicable a la zona de Gallecs, que és una zona més aviat urbana. I per tant, tampoc acceptarem aquesta esmena.

Quant a l'esmena 449 –jo segueixo l'ordre cronològic–, la darrera que ha defensat el senyor Portabella, ja no diré el que ell em diu que no digui, perquè, és clar, és una realitat, l'augment del..., bé, no ho diré. Ara, senyor Portabella, per motius tècnics, ni que volguéssim la hi podríem acceptar, perquè forma part, en un altre aspecte, d'aquest gran paquet que he denunciat prèviament de partides pressupostàries que vostè finança en el deute. Si vostè hagués tingut la precaució que de les inversions es destinés a inversions del Departament, encara tècnicament seria vàlida, però com que vostè diu que «s'aplica al Departament», al Departament hi ha capítol 1, capítol 2, capítol 4, capítol 6, capítol 7, i no tots aquests capítols, òbviament, poden ser subvencionats o finançats amb càrrec a deute, només a les despeses d'inversions. Per tant, no és possible tampoc, ni que volguéssim, donar-li satisfacció.

Quant a l'esmena 450, hi ha la mateixa dificultat del finançament a càrrec del deute; però, en tot cas, el Departament considera que en els pressupostos, que té en aquests moments, malgrat la crítica que ha fet el senyor Portabella, el Departament entén que hi ha partida adequada per a aquesta finalitat.

L'esmena 451, exactament igual, també va a càrrec del deute i també cal considerar que aquest tema concret de subproductes em diu el Departament que és difícil d'implementar, en el cas que es volgués acceptar, que no és aquesta la circumstància, hi ha dificultats –deia– perquè els beneficis fiscals provinents d'aquestes activitats corresponen a l'Estat.

La 452, Alta Garrotxa, també té el defecte de finançar-se a càrrec a deute, igual que la 453, de la Mata de València d'Àneu; per tant, hi ha la mateixa dificultat.

En la 454, continua existint la mateixa dificultat de finançar-se a càrrec a deute, però és que, a més, voldria dir-li al senyor Portabella, que és un expert en temes de medi ambient, com ho ha demostrat a bastament no fa gaire, que crec que hi deu haver aquí un malentès perquè no existeix un parc natural del Garraf, el massís del Garraf no té la consideració jurídica de parc natural, i, en tot cas, deixant de banda la denominació, òbviament, amb l'estructura jurídica del país caldria, prèviament a fer aquestes consideracions que demana el senyor Portabella, aconseguir la caducitat dels potencials drets minaires de la zona.

Esmena 455, sobre el riu Foix. La resposta del Departament és que també, com alguna resposta anterior, es dona suport econòmic a l'ens afectat o a l'ens local afectat a través de les línies d'ajut de recuperació d'àrees degradades.

Esmena 456, la resposta del Departament afectat, que és el tema de l'eficiència energètica, evidentment no es fa tot el que vostè diu, vostè parlava fins i tot de bombetes de baix rendiment; el que sí que es fa és, en un sentit positiu –vostè suposo que ho coneix perfectament– des de diversos departaments, però especialment el Departament de Sanitat, s'estan fent accions de millora d'ús energètic. I concretament hi ha una empresa de la Generalitat, l'Energètica d'Instal·lacions Sanitàries, Societat Anònima, que té realitzacions –entenem– prou valuoses en aquest camp. En tot cas, dins de les previsions pressupostàries, que demana vostè, no és possible fer el que demana per dificultats de finançament.

L'esmena 457, el tema de purins, que ja l'ha plantejat fa una estona la senyora Martí. El tema forma part dels objectius de la Junta de Residus –com li deia ja a la senyora Martí–; existeixen partides destinades a empreses amb caràcter genèric, però no exclusivament per a aquestes activitats. Per tant, tampoc la podem admetre.

L'esmena 458, que és el tema de la contaminació atmosfèrica, aquesta figura ja apareix contemplada en la Llei 22/83; no cal insistir-hi; té partida amb dotació suficient dintre les limitacions, i, per tant, tampoc li donarem suport.

L'esmena 459, sobre elaboració i l'estudi d'un mapa sònic, manifestar-li un tema que suposo que coneix prou el senyor Portabella, que és que s'estan realitzant ja estudis d'aquesta naturalesa en col·laboració amb tota una sèrie d'ens locals. M'han indicat, a tall de referència, Lloret de Mar i Castelldefels. Però, bé, més que això, que continuar aquestes fases prèvies, no hi ha partida pressupostària corresponent. I, per tant, dintre de les previsions pressupostàries, que demana vostè, senyor Portabella, no es pot elaborar ara com ara un mapa sònic general.

Pel que fa a l'esmena 460, el Departament de Medi Ambient, sobre el tema d'alta tensió, que vostè mateix ha explicat que és un tema –i realment és així– que hi ha els pros i els contres amb argumentacions científiques de tot ordre sobre si hi ha incidència real o no d'aquest tipus d'instal·lacions sobre la salut humana..., el Departament de Medi Ambient m'explica que ha iniciat unes actuacions preliminars, fonamentalment recollida de dades, informes i estudis, per endegar, si convé, una línia d'actuació específica.

Pel que fa a l'esmena..., perdó, aquesta esmena ja ha estat defensada abans... Pel que fa a l'esmena 463 i 464, en un cas el sanejament del riu Foix i en el segon cas és la Muga i la Tordera, doncs les actuacions corresponents estan previstes en el Pla de sanejament, en funció d'unes actuacions aprovades pel Consell de Direcció de la Junta de Sanejament el dia 8 de novembre de 1993. Per tant, la previsió hi és i entenem que no cal, doncs, recollir-ho com a disposicions, com a sengles disposicions addicionals en el Projecte de Llei de pressupostos.

Vol dir que, en definitiva, senyores i senyors diputats, senyor president, d'aquest conjunt d'esmenes sobre matèries de medi ambient, que ha defensat l'il·lustre diputat senyor Portabella, pels motius que he explicat donaríem suport a l'esmena número de dictamen 448 i votaríem negativament la resta.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. A la disposició, també, derogatòria..., hi ha una proposició de disposició derogatòria, que és l'esmena 465, del Grup Socialista.

El Sr. ESCUDÉ: Perdó, senyor president, si em permet un moment, he comès un lapsus numèric...

El Sr. PRESIDENT: És 444...

El Sr. ESCUDÉ: Exacte; moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martí Carnicer té la paraula.

El Sr. CARNICER: Senyor president, crec que l'enunciat de l'esmena és prou clar i, per tant, la dono per defensada.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Torn en contra.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Crec que fa bé, el senyor Martí Carnicer, donant-la per defensada perquè realment és molt entenedora: és suprimir un decret que creava un determinat patronat dintre del Departament de Treball. Nosaltres entenem que és correcte i que el que és incorrecte, en tot cas, és per via de Llei de pressupostos suprimir un decret de creació d'un organisme. Per tant, ens hi oposarem arribat el cas.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé. Esmena 466, del Grup Popular, que proposa una nova disposició final. Té la paraula el diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Senyor president, no proposa una nova disposició final, sinó que...

El Sr. PRESIDENT: Supressió d'una...

El Sr. CURTO I CASADÓ: Supressió de la disposició final segona. No hi ha massa argumentació, senyor president,

perquè esta esmena té relació amb l'addició de nous articles al capítol segon sobre normes de gestió pressupostària i sobre normes de despesa pública; tota una sèrie d'articles, que el Grup Popular volia incorporar al text articulat, que feien referència a aquells cinc articles del pressupost del 92 i tres articles del pressupost del 93, que la disposició final segona mantenia en vigor. Tractava el Grup Popular d'incorporar-los. Jo no sé si, fins i tot, esta esmena no decau, senyor president, a partir de quan hi ha la negativa i la votació, vaja, per part del Grup majoritari.

Però, en tot cas, senyor president, que se sotmeti a votació per a major seguretat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Torn en contra: el senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Només per ratificar les paraules del senyor Curto i dir que la meua impressió no és que s'hauria de donar per decaiguda, sinó que s'hauria de retirar, perquè, és clar, com ha dit ell, s'ha rebutjat la incorporació d'aquests articles. Si ara féssim cas a la petició que fa el Grup Popular, no quedaria recollit cap d'aquests preceptes ni en la forma dels exercicis anteriors, ni en la forma que sol·licitava el senyor Curto. Per tant, m'imagino que com a mal menor el senyor Curto preferirà que d'alguna manera la part substancial d'aquests articles, que no ha pogut incorporar, es mantingui a través del seu manteniment en la disposició final segona.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Vol que es voti, el senyor... (Pausa.) Retirada; molt bé.

Procedirem a una nova tanda de votacions; votarem les propostes de noves disposicions addicionals. En primer lloc, votarem l'única que hi té el Grup Popular, que és la 270.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmeten a votació conjunta les esmenes del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que són de la 271 a la 295.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Les esmenes del Grup d'Iniciativa han quedat rebutjades per 34 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

A continuació es voten l'esmena transaccional a la 316, del Grup Socialista, més la 347 i la 348, del Grup Socialista.

Vots a favor?

Aquestes esmenes han quedat aprovades per unanimitat.

A continuació es voten la resta d'esmenes socialistes, més la de la disposició derogatòria.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 36 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

A continuació, se sotmet a votació l'esmena 444, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Vots a favor?

Aquesta esmena ha quedat aprovada per unanimitat.

A continuació, se sotmet a votació la resta. (*El Sr. Fuentes demana per parlar.*) Senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES: Gràcies, senyor president. Si us plau, votació separada: 372, 429 i 439.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs, votarem aquestes esmenes del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 33 vots a favor, 58 en contra i 3 abstencions.

Es voten, a continuació, la resta d'esmenes del Grup d'Esquerra Republicana.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 58 en contra i cap abstenció.

En aquest moment la presidència s'adona que no s'han votat les esmenes 467 i 468 del Grup d'Iniciativa, que corresponen a disposicions finals i a una nova disposició final. Es voten ara.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 37 vots a favor, 59 en contra i cap abstenció.

Passem a les esmenes a l'estat de despeses, o sigui... (*El Sr. Escudé demana per parlar.*) Digui, digui... Ah!, no! S'han de votar les disposicions finals segons el text.

El Sr. ESCUDÉ: Sí, no, és que jo anava a dir una altra cosa, senyor president, però m'he adonat al moment que no era adequat, que hi ha unes esmenes pendents de l'inici, però és clar, hi cabria la possibilitat que s'anul·lés el departament ics i que, aleshores variessin els resultats finals. Per tant, no hi intervenc. Senyor president, té tota la raó.

El Sr. PRESIDENT: El que sí que votarem ara són les disposicions finals segons el text.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquestes disposicions han quedat aprovades per 59 vots a favor, cap en contra i 36 abstencions.

Passem a les esmenes a l'estat de despeses, o sigui les esmenes a la totalitat, als departaments. En primer lloc, esmena 469, del Grup Popular, al Departament de Presidència; per a la seva defensa té la paraula el diputat senyor Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí, gràcies, senyor president. Senyor president, si m'ho permet, agruparé la 469, la 475 i la 482, que fan referència al Departament de Presidència, a l'Institut...

El Sr. PRESIDENT: ...de la Dona.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...de la Dona i a l'Institut...

El Sr. PRESIDENT: ...i de la Joventut.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...Català de...

El Sr. PRESIDENT: ...de la Joventut.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: ...Serveis a la Joventut.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, en el debat d'esmenes a la totalitat de retorn al Consell Executiu, el conseller d'Economia i Finances va utilitzar tot el seu poder dialèctic i la seva legendària *bonhomie* per tal de fer passar els pressupostos d'enguany com a pressupostos d'austeritat, de rigor i de solidaritat. I el Grup Popular, en aquesta esmena a la totalitat, intentarà veure fins a quin punt aquestes afirmacions o aquests desitjos del conseller Macià Alavedra responen o no a la veritat en aquest cas particular i en aquest Departament en particular.

Veiem, doncs, en què estalvia i en què no estalvia el Departament de Presidència, i utilitzem un exemple significatiu. L'agència de viatges del president, l'any 93, disposava de 354 milions de pessetes i, en el pressupost del 94, té un increment moderat i raonable: d'un 60%. Un increment del 60% per a viatges internacionals del president, quan l'increment global de pressupostos de la Generalitat en matèria de despesa corrent —i sembla obvi que els viatges són despesa corrent, no es poden considerar inversió— comporta un increment mitjà del 6,3%. I repeteixo que, fins i tot, els viatges presidencials han de ser considerats despesa corrent, és a dir activitats corrents.

Per tant, tenim que aquesta partida té un creixement relatiu que equival a deu vegades el ritme de creixement global de la despesa corrent. Exemple curiós del concepte d'estalvi que tenen els pressupostos de la Generalitat en el que fa referència al Departament de Presidència. Ens podríem preguntar quina utilitat tenen per a Catalunya en termes d'inversió directa estrangera aquests viatges dels nombrosos i alegres seguits presidencials pels cinc continents.

En aquests moments la inversió estrangera directa a Catalunya està caient a un ritme molt més ràpid que la del conjunt de l'Estat i, per tant, no sembla que un esforç d'aquest tipus sigui ni oportú ni massa eficaç. A més a més, aquest tipus de viatges presidencials tenen altres inconvenients, com és sotmetre l'alcalde de Barcelona al terrible estrès de sotmetre a un marcatge permanent el president, cosa que augmenta també la despesa corresponent a l'Ajuntament de Barcelona. I així estem.

Certament, no tot és criticable en aquest pressupost de Presidència. Al seu dia nosaltres ja vam acceptar que la proposta de crear un comissionat d'universitats podria afavorir una nova concepció de la política universitària. Per desgràcia, d'entrada, allò que es nota és un increment en les despeses d'alts càrrecs; si comparem les despeses d'alts càrrecs de l'actual Comissionat per a Universitats amb els que existien en Universitats en l'antiga Conselleria d'Ensenyament ens trobem un increment del 33%. Tot un exemple, també, d'austeritat.

En línies generals, aquest any el projecte de pressupostos de Presidència no mostra la sensibilitat adequada per a les realitats d'un país que en el mes de novembre generava tres-cents aturats diaris. El conjunt del Departament de Presidència baixa un 9,2%; això és cert, però hi ha certes partides en les quals no s'estalvia; és a dir, es veu que és allò que es considera prioritari en aquests moments de greu recessió econòmica: els viatges internacionals del president, l'augment d'alts càrrecs i també, naturalment, les transferències a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, perquè òbviament amb les coses de menjar no es pot jugar.

En el debat de l'any passat, el nostre Grup va mostrar la seva sorpresa i va fer una crítica bastant punyent al fet que la despesa estricta de l'estructura presidencial costava molt més cara a Catalunya que la corresponent de l'Estat. Assenyalàvem aleshores que el president Pujol li surt a Catalunya sis vegades més car d'allò que el president González li surt al conjunt de l'Estat.

Vegem si en aquesta qüestió hem avançat o hem retrocedit. Si del pressupost de Presidència traiem les despeses en Recerca i Universitats, més les de...; és a dir, Recerca, CIRIT i Universitats; és a dir Comissionat, més Recerca, més la CIRIT, ens queden 41.591 milions –això inclou Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Si per fer la comparació homogènia amb la corresponent despesa de l'Estat, quant a l'estructura associada directament al president del Govern central, hem de retallar, a més a més, la Secretaria General de Joventut, 5.421 milions; la Secretaria General de l'Esport, 9.414 milions, i si del que queda traiem també la Corporació Catalana, en resum ens queda que el nucli essencial, és a dir la despesa estricta de l'estructura orgànica de Presidència, són 11.218 milions.

Comparem amb el Departament de Presidència del Govern central. El Departament de Presidència del Govern central té dues grans partides: «Despeses pròpies», 24.100 milions, i les aportacions al dèficit, a l'immens forat de Ràdio Televisió Espanyola, 26.000 milions. Per tant, si ens limitem als 24.100 estrictes de Presidència, és a dir, tot el complex de la Moncloa, resulta que el que li costa a l'Estat espanyol Felipe González, directament, és un 0,14% del total de la despesa de l'Estat central, que són 16 bilions i mig.

Si agafem els 11.218 milions catalans per a l'estructura estricta de Presidència i fem el percentatge dels cents de l'1,53 bilions de la despesa de tots els departaments, resulta el 0,73%. És a dir, 0,73% del total a Catalunya; 0,14%. Hem de reconèixer que hem millorat. En el pressupost de l'any passat el senyor Pujol era sis vegades més car que el senyor Felipe González. Aquest any només és cinc vegades més car. Per tant, avancem en la bona direcció, malgrat que d'una manera extraordinàriament lenta.

I ara, si analitzem el pressupost des del punt de vista de l'estalvi, podem, amb un senzill exemple, posar de manifest com es pot estalviar i es poden fer transvasaments de partides no essencials o supèrflues a qüestions que en aquests moments el país necessita de manera absolutament urgent.

Protocol, publicacions, comunicacions i altres despeses de funcionament no essencials ultrapassen els 1.300 milions de pessetes. Fàcilment aquesta partida es pot reduir a la meitat, al 40%; és a dir, 500 milions de pessetes fàcilment són superflus en una partida d'aquesta naturalesa.

«Atencions protocol·làries del president», 42 milions. Per què 42 milions? Per què no 30 o 25? 70 milions en centres lligats a Presidència. 100 milions que es podien detraure d'alts càrrecs. «Material d'oficina i serveis administratius», més de 3.000 milions. Per què no treure d'una partida com aquesta 1.000 milions? És a dir, fàcilment, d'un pressupost de despeses no essencials com aquest, es poden detraure quantitats de l'ordre de 1.400, 1.500 milions sense que el funcionament del Departament quedi pertorbat en absolut. I una quantitat com aquesta és obvi que pot contribuir a crear, per exemple, un pla especial de reciclatge professional d'aturats de llarga durada, de joves amb forts dèficits formatius, i això significa fomentar l'ocupació incrementant la qualitat del capital humà que, tal com ens recordava recentment un premi Nobel, és el principal factor de generació de productivitat i de valor afegit en una economia moderna.

Entrem ja a les altres dues emenes, és a dir, les de l'Institut Català de la Dona i de Serveis a la Joventut.

En primer lloc ens referirem a l'Institut Català de la Dona. Aquí tenim un exemple també extraordinari de com una administració no ha de funcionar –i crec que hi ha una diputada d'Unió Democràtica que està en aquests moments a la sala que estarà d'acord amb mi, per algunes crítiques que jo li he llegit sobre el funcionament correcte de l'Administració catalana. L'Institut Català de la Dona té un pressupost de 472 milions, del qual el 80% es gasta per mantenir el mateix Institut; és a dir, és un institut creat per ajudar les dones catalanes, per al foment de la igualtat home-dona i de tot allò que representi la promoció social de la dona i la disminució dels desequilibris i de les mancances que encara, malauradament, tenen les dones en el nostre país, i del total del pressupost només es destinen a activitats que realment contribueixen als fins per als quals l'Institut va ser creat, només el 20%, i l'altre 80% és l'automanteniment d'una feixuga estructura burocràtica. Crec que és un exemple claríssim, paradigmàtic del que no ha de ser una administració i d'irracionalitat de la despesa.

Institut Català de Serveis a la Joventut: aquest organisme autònom genera una despesa corrent de 2.595 milions i això va acompanyat d'una inversió que representa el 14% del pressupost, la despesa corrent representa el 85%. Aquest any la inversió ha baixat un 23%, és a dir, tenim un altre exemple de quines són les prioritats: en moments de greu crisi econòmica, amb el que això representa quant a deteriorament de benestar familiar, d'especials problemes dels joves de desestructuració de les famílies en moments d'extraordinària recessió, i aquí es redueixen les inversions un 23%, mentre, per exemple –com deia fa un moment–, als viatges presidencials es destina una partida que augmenta en el 60%.

L'Institut Català de Serveis a la Joventut és un exemple també de com una feixuga estructura burocràtica podria ser substituïda amb molta facilitat per la contribució del sector privat als serveis a la joventut. És a dir, en la memòria de programes de la Secretaria parlen, per exemple aquest any, de la creació d'una empresa pública de turisme, és a dir, no solament és un exemple, aquest Institut, de predomini absurd del sector públic en una activitat que podria ser encarregada a entitats privades amb un cost molt inferior i molta més eficàcia, sinó que aquest any encara es crea una altra empresa pública, la de Turisme Juvenil.

Crec que és clar que el Govern hauria de deixar ja aquest camí de creació de noves empreses públiques i privatitzar el patrimoni de l'Institut de Serveis a la Joventut, amb una fracció significativa, i oferir l'oportunitat a ens privats de fer una política eficaç amb costos molt inferiors i qualitat probablement superior a la que pot oferir la mateixa Administració.

I, senyor president, si m'ho permet, voldria finalment fer esment de les partides destinades –i retorno al Departament de Presidència, perquè estic encara dintre del temps–, voldria fer una consideració sobre les partides destinades a subvencionar entitats socials d'altres comunitats autònomes, em refereixo a aquelles que estan vinculades a la construcció de repetidors de TV3 a les Illes i a València.

Aquí ens trobem amb un cert problema jurídic. D'acord amb allò que disposa l'article 137 de la Constitució i allò que va establir la Sentència del Tribunal Constitucional del 14 de juliol del 81, les comunitats autònomes com a corporacions públiques de base territorial i naturalesa política tenen un territori que és el suport físic dels seus òrgans i l'espai legítim d'exercici de les seves competències. Això sembla una evidència per evitar ingerències entre comunitats autònomes i per fer compatible l'exercici simultani de competències assumides per les diferents administracions autonòmiques. I l'article 2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya diu clarament que: «El territori de Catalunya com a comunitat autònoma és el de les comarques compreses en les províncies de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona...» Per tant, davant d'aquesta evidència, sembla clar que el territori imposa un límit de validesa a les decisions estrictament autonòmiques.

Els supòsits en què decisions autonòmiques poden tenir efectes extraterritorials vénen determinats per aquelles situacions derivades dels convenis intercomunitaris, que també estan contemplats a l'article 145.2 de la Constitució i a l'article 27.1 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Quin sentit té, doncs, en aquest marc jurídic, subvencionar directament amb partides respectives de 13 milions cada una, entitats sense ànim de lucre ubicades a València i a les Illes? No sembla que sigui el procediment correcte. Si volem promoure la recepció de TV3 a les Illes i a València el que hem de fer és establir un programa directament amb els respectius governs autonòmics i entregar aquestes subvencions a consorcis públics on participin les diferents administracions territorials; el contrari, és a dir, el que s'està fent ara és un nyap, un nyap legal.

També ens preocupa la davallada de 90 milions a 76 milions del Patronat de la Muntanya de Montserrat; és un exemple de manca de sensibilitat envers un símbol paradigmàtic de la nostra identitat, que tots els catalans sense excepció estimen i volen preservar i promoure. No s'entén massa que hi hagi diners per augmentar en un 60% els viatges presidencials, i en canvi es permeti una eventual degradació d'un dels símbols més emblemàtics del país.

Tampoc, senyor president, sembla massa coherent crear un Institut Català de Terres de l'Ebre i no donar-li cap assignació pressupostària específica. Si la política de crear instituts buits de contingut és una política encertada, crec jo que anem per un camí bastant equivocat.

Bé, senyor president, per aquestes raons, tant d'ordre quantitatiu com estructural, el Grup Popular presenta aquesta esmena a la totalitat al Departament de Presidència i als Instituts Català de la Dona i Català de Serveis a la Joventut.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Suposo que el torn en contra el volen fer agrupat? (Pausa.) Molt bé.

Doncs, ara el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Esmena 470.

El Sr. RIERA I GASSIOT: Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president, li anuncio que penso que penso fer el posicionament de les esmenes 470, que és la de Presidència; 479, l'Institut d'Estudis Mediterranis; 486, que és Diari Oficial de la Generalitat i Publicacions; 487, que és la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió; 490, Televisió de Catalunya; anunciar que la diputada senyora Imma Mayol defensarà les esmenes 476, l'Institut Català de la Dona; 483, Institut Català de Serveis a la Joventut, i que retirem les esmenes 473, al Patronat de la Muntanya de Montserrat, i 491, a Catalunya Ràdio.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. RIERA I GASSIOT: El mer anunci de les esmenes que em queden per defensar em penso que expliquen una obvietat, que es tracta –en el cas del Departament de Presidència– d'un macrodepartament, d'un parc temàtic de departaments diversos que administra 116.155 milions, només superada la quantitat pels departaments de Sanitat i Seguretat Social, amb 516.000 milions, més o menys, i el d'Ensenyament, amb 274.000 o 273.800 milions, per damunt, per tant, de departaments com el de Política Territorial i Obres Públiques, que té 110.000 milions.

La primera pregunta que es planteja és: qui és el responsable directe d'aquest Departament, que té uns pressupostos tan importants, pressupostos que –com acaba d'explicar el senyor Vidal-Quadras– no semblen enguany ni austers ni restrictius, en contra dels anuncis. Només com a mostra diria que aquest Departament de Presidència té una Secretaria General que ella sola, amb 23.824 milions, té més recursos que el Departament de Cultura o el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Un departament que, en tot cas, explica quin serà l'estil del pressupost de la Generalitat pel que fa a transferències,

quan ens diu que «A famílies i institucions sense finalitat de lucre», en el capítol 4, les transferències són d'uns 5.000 milions per 390 milions «a Corporacions locals» i, pel que fa a operacions de capital, 1.800 a «Corporacions locals» i 4.414 «A famílies i institucions sense finalitat de lucre».

Un departament complex que ha assumit universitats i recerca, representació o política exterior i que té adscrits, entre altres, l'Institut Català de Serveis a la Joventut, les publicacions de la Generalitat, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, la Secretaria General d'Esports, el Comissionat per a Afers Exteriors.

Evidentment, el Govern, un cop constituït, té dret a organitzar-se com vulgui, en això, per tant, nosaltres no hi entrem, però espero que entenguin la perplexitat davant l'existència d'un departament que resulta de ben difícil control parlamentari; pot semblar una anècdota i no ho és, que mai no sabem en aquest Departament quin conseller respondrà una pregunta, per exemple, formulada, o, si s'escau, el posterior seguiment d'aquest tema –recordo que això m'havia preocupat en d'altres exercicis del Parlament, en temes, per exemple, com els de joventut– i que, alhora, apareix com un mirall trencat que trenca d'altres miralls, en el sentit que és un departament que es projecta sobre tots els altres i perquè un té la impressió que la feina de coordinar funcions de tot el Govern de la Generalitat deu ser d'una complexitat digna de molts megavats d'intel·ligència informàtica i que per a molts de nosaltres resulta del tot, gairebé, incompreensible.

La metàfora –i segueixo en la línia del que deia el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula– del cortesà que presideix una cort complexa, més que no pas la d'un administrador que es limita a governar amb recursos i amb competències rebudes, impacta cada vegada més l'opinió pública, si més no dels que segueixen més de prop el que podria ser la vida del Govern de la Generalitat.

És ja clàssic que en les nostres esmenes insistim en el gruix de les partides destinades a representació, protocol, exposicions i un llarg etcètera d'activitats representatives –el molt honorable Josep Tarradellas ens explicava sovint que quan hi ha poc poder i poques ganes d'exercir-lo solen créixer desmesuradament el protocol i les despeses de representació. És cert que per al pressupost del 94 hi ha hagut contenció en algunes d'aquestes partides, em sembla fantàstic; com s'explica, aleshores, que any rere any, quan els grups de l'oposició ens exclamàvem del gruix d'aquestes partides, el representant de la majoria, que solia ser –i em penso que és també aquest any– el senyor Codina, respongués dient-nos que es tractava de despeses mínimes, «en cap cas escurçables». Com deien els escolàstics, *ab esse ad posse valet illatio* –si s'ha fet és que es podia haver fet–, per tant s'hauria pogut fer abans, que serveixi si més no com a lliçó de futur.

Fa un any l'il·lustre diputat Roc Fuentes ens recordava també els efectes negatius que pot tenir tanta autopropaganda, la magnificació de tants viatges en què la legítima representació política de Catalunya apareix massa barrejada amb

la imatge de *lobby* empresarial, del tot legítim, però que en tot cas donen una imatge restrictiva del que és Catalunya.

Nosaltres volem parlar també d'aquest aspecte dels viatges. Ens semblaria edificant que hi hagués viatges presidencials per explicar arreu del món que a Catalunya hi ha també bosses preocupants de marginació i de pobresa; que a Catalunya ens trobem també davant de problemes de solució difícil, com són les construccions amb problemàtiques d'aluminosi, per exemple, barris amb dosis notables de desesperació social. Per què? Per donar una imatge negativa de Catalunya? No, per explicar que Catalunya és una nació europea –i ho és– amb totes les ombres i amb tots els goigs de les nacions europees que tenen molts problemes pendents de solució. La representació institucional amb fons públics no hauria d'acollir tots els accents d'aquest arc de Sant Martí que és Catalunya?

M'ha sorprès molt negativament, en contacte amb diversos corresponents a l'estranger de diversos mitjans de comunicació que operen a Catalunya, quan m'han ensenyat els dossiers que els arriben des del Departament de Presidència del Govern de la Generalitat que recullen els articles més significatius que han aparegut sobre Catalunya. En aquest cas –i permetin la referència personal–, m'he trobat fins i tot la sorpresa que hi havia respostes a articles que jo havia publicat, evidentment sense el meu article, sense els altres articles d'altres personatges, persones o qui fos, o escriptors, o periodistes, que no pertanyien a l'arc que representa el Govern de la Generalitat, i aleshores resultaven del tot incompreensibles. Per què aquesta necessitat de donar una imatge unívoca de Catalunya, quan Catalunya –i ho demostra aquesta cambra i ho demostra el conjunt de les forces polítiques de Catalunya presents aquí– és plural?

Vull parlar, només un moment, més que del *Diari Oficial de la Generalitat*, com que està en el mateix capítol, de les publicacions. Senyores i senyors diputats, tinc sospites fonamentades que no tot és eficàcia empresarial en aquesta gestió del Govern de la Generalitat. Els que venim del món del llibre fa temps que estem preocupats per avaluar el cost d'aquestes publicacions oficials, no solament de l'Administració de la Generalitat, de totes les administracions públiques de Catalunya, difícils molt sovint de trobar, malgrat l'existència en aquest cas d'una llibreria a toc en el centre i en el cor de Barcelona, difícils de trobar en catàlegs normalitzats de llibreries i que suposen un cost notable just en el moment en què el sector editorial és un sector que està en franca crisi i que se sentiria molt afalagat si pogués cooperar amb el Govern de la Generalitat a l'hora de fer aquestes publicacions.

En tot cas, jo els faria un prec, m'agradaria –i suposo que d'altres diputats d'aquesta cambra també ho voldrien fer– fer una visita als magatzems on es guarden els estocs de les publicacions de la Generalitat, per saber fins a quin punt aquestes publicacions han sortit o no, i han arribat al destí al qual estaven destinades, aquestes publicacions. Suposo que a una visita així, de signe turístic-cultural, s'hi podrien afegir altres diputats d'altres grups de l'oposició.

En el tema dels esports, hem reiterat, tant en comissió com ja aquest matí o ahir en el Ple, la preocupació per un punt molt concret, que algú dirà: «aquesta és una obsessió personal d'aquest diputat» i no és així, i és, en tot cas, una preocupació del Grup d'Iniciativa per Catalunya en aquests pressupostos; és senzillament intentar fer coherents les nostres promeses.

He explicat que, quan comencen els Jocs Paralímpics, tots els representants de totes les forces públiques presents a Catalunya i a l'Estat parlen de la nova sensibilitat que hi haurà cap a les persones amb disminucions físiques, psíquiques o sensorials. Doncs, bé, nosaltres hem estat demanant que les partides d'esports tinguin en compte aquests ciutadans que volen fer esport i que volen sentir-se plenament realitzats en la pràctica d'aquest esport. Fa ben pocs dies, en un xerrada sobre el temps lliure organitzada conjuntament per la Fundació Guttmann i per la Federació Ecom, un noi jove que vol arribar a ser esportista i escriptor em deia emocionat: «M'agradaria poder anar per les escoles i al Parlament a explicar per què és tan important que, qui en necessita, comenci aviat a anar en cadira de rodes, i que sàpiguen, els que manen, les moltes coses que es poden fer si la gent ens entén com a persones normals.» Per tant, aquesta reiterada petició no era una petició en va, em penso que continua sent una petició vigent, quan se'ns ha dit, en una resposta, que tractàvem de fer una esmena limitativa del que es deia, crec que no era així, la limitació era per insistir justament en la motivació per la qual demanàvem que fos una partida oberta, aquella partida.

Encara en el tema d'esports, ens ha preocupat molt especialment la partida 02.03.760.01, de subvenció per a instal·lacions esportives a corporacions locals en les quals –i ja era previsible que parléssim d'aquest tema– hi ha hagut una baixa de 1.300 milions en relació amb el pressupost de l'any anterior, una quantitat important. I aquí sí que no resisteixo la temptació de tornar a dir per què aquesta insistència, que ha estat titllada de mecànica en més d'una resposta, en el tema de les transferències als ajuntaments.

Mirin, senyores i senyors diputats, jo sóc a l'oposició en un ajuntament amb majoria absoluta, situació, aquesta de les majories absolutes, del tot legítima –així ho han volgut els votants–, però amb una tendència a la perversitat, com tan bé reconeixia en un lapsus memorable el president Pujol en el debat de política general, si ho recorden. Però, per què defensem, malgrat tot, la transferència als ajuntaments? Per les raons que fèiem nostres a l'hora de la transició política per reclamar l'Estatut d'autonomia de Catalunya i perquè ens ho explica la Carta europea de l'autonomia municipal quan insisteix, en el seu article 4, número 3, que l'exercici de les competències públiques ha de ser fet d'una manera molt directa per les autoritats que estan més a prop dels ciutadans.

Crèiem i creiem que les administracions properes al ciutadà reforcen la democràcia i el control dels polítics per part dels ciutadans i perquè el catalanisme polític –no ho oblidin– ha reclamat tothora l'autonomia i les competències

municipals. I per una altra raó, els ajuntaments són administracions polítiques que recapten, que cobren impostos, impopulars sovint, i ens sembla útil que qui recapta ofereixi serveis, administri diners públics. A més, en aquest cas perquè la Llei de l'esport –jo en vaig ser ponent per part del meu Grup, d'Iniciativa per Catalunya– defineix les funcions i, si queda ben clar qui planifica, també queda clar qui gestiona, i entre els qui gestionen hi ha els ajuntaments. No s'entén, per tant, que hi hagi una reducció per als qui gestionen.

Vull parlar un moment, i molt menys del que potser algú voldria, de l'Institut d'Estudis Mediterranis. Poca cosa a dir; jo sempre he considerat notables les publicacions de l'Institut d'Estudis Mediterranis, hi ha propostes interessants, com quan se'ns fa la prospectiva de les ciutats, com quan s'analitza el tema de les migracions al Mediterrani. Per què dic «poca cosa»? Perquè és que sempre que parlo d'aquest Institut –i he participat sovint en activitats de l'Institut– tinc la sensació que és una despesa de luxe que no ens podem permetre, i només això. No és un luxe que podríem congelar mentre duri el pes de la crisi? No dic «anullar», dic «congelar». Diré encara més: em fa la impressió que amb l'Institut d'Estudis Mediterranis estem donant un mal exemple. Volem dir que no té la imatge d'una fundació privada finançada amb recursos públics? El que fa l'Institut d'Estudis Mediterranis, de veritat, no ho podria fer una entitat privada? No ho podrien fer altres departaments de la Generalitat? Ho repeteixo: jo hi participo d'una manera directa i mai a la vida no he arribat a entendre... (*Pausa.*) Sí, no, sempre no, sempre no perquè hi ha algun dia que he de ser aquí i altres dies he de ser a activitats de lleure.

Bé, em penso que amb això he dit el que havia de dir sobre l'Institut d'Estudis Mediterranis.

No discutiré les activitats del Comissionat per a Afers Exteriors. Com que torna a fer xup-xup el debat sobre les competències de les comunitats autonòmiques en aquesta qüestió, i em penso que el diputat que m'ha precedit tot parlant d'una partida pressupostària amb la qual nosaltres estem d'acord, per al Grup Voltor, per exemple, perquè TV3 arribi a tot allò que és el domini de la llengua catalana..., hi estem d'acord. I estem d'acord també en la necessitat que la Generalitat ha de poder tenir una presència al món en la mesura que representa una nació antiga, mediterrània, dinàmica en el marc de l'Estat espanyol.

Per tant, no estariem en desacord amb l'existència d'aquest Comissionat per a Afers Exteriors; sí que, de tota manera, li tornariem a demanar –com hem fet abans– que donin una imatge plural d'una Catalunya que és efectivament plural.

Però, en canvi, sí que hem de tornar a parlar d'aquest 0,7% i de la seva evolució. Per què? Perquè –com he repetit aquest matí– la resposta del conseller secretari del Govern, no d'un diputat que assumeix la representació del Grup que dona suport al Govern, el senyor Antoni Isac i Aguilar, el 9 de novembre de 1993, ens diu: «si calculem el percentatge d'aquestes quantitats en relació amb els ingressos propis de la Generalitat, l'evolució ha estat la següent: 1990, 0,05%;

1991, 0,08%; 1992, 0,08%; 1993, 0,13%». I aquesta quantitat ha baixat en relació amb el nou pressupost del 94, per tant, no he fet el càlcul –ni sabia fer-lo, per cert– per saber exactament a quina quantitat es refereix.

Ara insisteixo en aquest punt perquè també tenim aquí una carta –que em penso que me la puc estalviar– del senyor Miquel Roca Junyent explicant el compromís de Convergència i Unió d'arribar, en el marc d'aquesta legislatura, en aquest 0,7%. A aquesta carta hi afludia una esmena, que no va prosperar, del senyor Ferran Pont. Jo em penso que en aquella ocasió, senyor Ferran Pont, vostè va descobrir què significa ser d'un grup que sempre veu derrotades les seves esmenes. Per tant, com que em penso que amb això ens va entendre una mica millor, que no sigui, en tot cas, en va, aquesta esmena vençuda.

He de parlar un moment, encara que m'hauria agradat fer-ho més en el marc del Departament d'Ensenyament, d'universitats. Pel que fa a universitats constatem que els pressupostos són clarament restrictius. L'augment del 0,7% respecte a l'any 93, a més d'una disminució real de la despesa universitària, comporta, arran de la creació del Comissionat, una inflació en les despeses de l'estructura i burocràtiques que necessàriament es retreuen del funcionament de les universitats. A un augment del 99% en despeses de personal, alts càrrecs i personal administratiu, s'hi afegeix una nova partida de «Lloguers d'edificis» per 58 milions. Junt a això, veiem com disminueixen les despeses del Consell Interuniversitari en un 75%; les subvencions per a suport de programes de tercer cicle i de postgrau, de 37 milions a 3 milions; atencions extraordinàries a les universitats, que disminueixen en un 60%. Veiem com les transferències de despesa corrent a les universitats catalanes mantenen desequilibris importants que necessàriament es traduiran en majors dosis de conflictivitat entre els rectors i el Comissariat i entre les mateixes universitats. Destaquem el menor augment de les universitats de Barcelona i de Girona, i en especial d'aquesta darrera, que augmenta el 3,5%; és a dir, que se situa per sota de la inflació i, per tant, amb una disminució real en pessetes constants dels seus pressupostos de funcionament.

Els augments en les «Transferències per a funcionament» vénen compensats per la disminució que observem en les «Transferències de capital», que comportaran una major capacitat d'inversió de les universitats. El «Finançament del pla quadriennal» disminueix en un 12%, i passa de 4.519 milions a 3.987 milions. O el «Programa per a inversions en programes de recerca d'ens públics» passa de 725 milions a una partida oberta de 1.000 pessetes. I les «Transferències a empreses privades per a recerca» desapareix i passa de 175 milions a res. Les «Atencions extraordinàries a les universitats» disminueixen un 60%, passen de 2.054 a 830 milions de pessetes. Insistim que continua no havent-hi un pla quadriennal d'inversions, fet que ja ha estat denunciat entre altres pel Claustre de la Universitat de la Politècnica de Catalunya, en la sessió del 9 de juliol del 93, tema que evidentment també estalvio.

I passo a parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de TV3. I en primer lloc –perquè aquest matí se'ns ha demanat que fóssim clars en aquest punt– voldria ser clar i del tot clar. En primer lloc, una esmena parlamentària a la totalitat no vol dir, en cap cas, un intent de condemna acrítica de la totalitat de les actuacions d'un departament o d'una corporació tan catalana com la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Aquesta esmena a la totalitat vol ser un SOS al cap de deu anys de funcionament d'un ens públic que la gent que ara som a Iniciativa per Catalunya va ajudar a impulsar i que sempre hem valorat com a una de les conquestes inqüestionables de l'autogovern de Catalunya. Això que quedi ben clar i com a declaració, diguéssim, del que pensa Iniciativa per Catalunya en aquest punt.

Ara bé, ens preocupa, evidentment, la situació econòmica de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Quan se'ns diu en el pressupost que s'autoritza la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió perquè concertí, durant 1994, operacions d'endeutament a llarg termini en qualsevol modalitat per un import màxim de 3.000 –em penso que ho dic bé o almenys ho estic llegint; és la pàgina 9992 del *Butlletí* número 160–: «Addicionalment s'autoritza un endeutament a llarg termini, en qualsevol modalitat, per un import de 14.384 milions»; en la memòria sembla que se'ns vingui a dir que aquest endeutament és degut al fet –i únicament al fet– de la presència de les televisions privades. També es va dir aquí en una de les presentacions dels pressupostos; compte! Aquesta és una de les causes, però no és l'única causa.

Jo voldria recordar aquí un diputat que jo vaig apreciar sempre moltíssim, el senyor Felip Lorda, quan, tot denunciant algunes de les sèries que s'estaven fent aquí, deia: «Aquestes sèries» –per exemple la de Justícia Fosca– «vulneren no solament la Llei de creació de l'ens públic de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió de l'any 83, són també un deute garantit de futur.»

No solament això, els comentaris sobre si s'ha fet o no una política justa de publicitat; és a dir, si els acords de publicitat per a cinc anys han repercutit o no en aquesta baixa d'ingressos, aquests dos darrers anys, sense que hagi disminuït el nombre de publicitat també són temes que m'agradaria de veritat estudiar.

Personalment, crec que és molt important per als que creiem que ha de continuar TV3 i ha de continuar Catalunya Ràdio, que han de continuar, per tant, les empreses a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que obrim un ampli debat parlamentari sobre aquest tema, perquè de veritat que el que no em penso és que pugui haver-hi desviacions –com se'm diu en aquesta esmena del pressupost–, desviacions importants, sense que sembli que hi hagi hagut més que circumstàncies externes. És a dir, és l'enemic extern, en aquest cas les televisions privades, les que han portat un dèficit. S'han dit frases així i molt més grosses.

I em penso que no hi ha dret, perquè és evident que la presència de les televisions privades ha comportat una pèrdua de quota de publicitat, però no ha estat una mica l'ele-

ment desastrós final d'aquesta programació televisiva. Aplaudim la declaració d'intencions del preàmbul del Pressupost quan se'ns diu: «Això no vol dir que ni Televisió de Catalunya, ni Catalunya Ràdio...» «Això vol dir» –perdó– «que ni Televisió de Catalunya ni Catalunya Ràdio es deixaran arrossegar per l'onada de vulgaritats que sembla que avui condicioni el mercat televisiu a l'objecte d'aconseguir la màxima audiència sense tenir en compte cap altra referència.» Suposo que això ho deu haver escrit una megapubilla que no es deu haver sentit ofesa pel tractament que es fa de la seva figura cada setmana, però en tot cas és *peccata minuta*. Jo també voldria que realment fos així.

Ara bé, nosaltres... –i com que s'ha encès el llum i em semblaria del tot inoportú en un debat tan llarg que ens allarguéssim més del compte–, voldria dir que per a nosaltres continua sent preocupant l'acompliment de la Llei de creació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, en concret pel que fa a l'article 5.j, l'article 14 i l'article 18.

I darrerament, i per últim element, és que ens sembla que l'existència a Catalunya de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i les seves filials hauria de poder influir molt més directament en l'enfortiment de les indústries culturals catalanes, de totes elles, des de les musicals, les cinematogràfiques, el vídeo, el disseny..., i que, justament, una de les preocupacions dels professionals és que potser no s'aprofita aquesta quantitat tan important del nostre pressupost per enfortir aquestes indústries culturals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Riera. Esmena 476, del Grup d'Iniciativa. Per a la seva defensa, té la paraula la diputada senyora Mayol.

La Sra. MAYOL: Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats. Suposo, senyor president, perquè no em sé el número de memòria, que es refereix a l'esmena a la totalitat de...

El Sr. PRESIDENT: L'Institut Català de la Dona.

La Sra. MAYOL: L'Institut Català de la Dona. Perfectament. Jo faré una defensa breu –espero– d'aquesta esmena a la totalitat de l'ICD perquè tinc la impressió que, com diem a Mallorca..., a Mallorca diríem «és fer retxes a s'aigo», aquí s'hauria de dir «és fer ratlles a l'aigua». I dic això perquè vostès segurament no poden fer un altre pressupost perquè no poden fer una altra política; i és clar, parlar de pressupost vol dir parlar de política.

Aquest és un govern –permeti'm l'expressió col·loquial, però crec que el defineix– que passa olímpicament d'aquest tema. I jo crec que no tenen cap reflexió de fons sobre el que ha significat històricament i el que significa en l'actualitat el que en diem la divisió sexual del treball; sobre quines repercussions té per al conjunt de la societat, homes i dones, que uns facin les funcions productives –valorades socialment, amb retribució econòmica, amb èxit, amb poder– i unes facin el treball reproductiu –l'atenció a les persones, l'atenció a la llar. Crec que no tenen cap reflexió de fons sobre el que significa l'empobriment, la injustícia que significa el fet de viure en una societat patriarcal en què la presa

de decisions, sigui al món laboral, polític, als mitjans de comunicació o al món associatiu, estigui pràcticament, exclusivament en mans dels homes. Crec que no tenen cap reflexió de fons sobre quin model de societat resultaria si el patrimoni humà, cultural, social, econòmic del que històricament hem fet les dones i ha estat silenciada formés part del patrimoni col·lectiu; si estiguéssim en una societat en què es valoressin més les persones que les coses. Jo crec que no tenen una reflexió de fons sobre això i això es deu al fet que no tenen voluntat política de canviar la situació: tal com vivim ja els està bé.

I aquesta és la qüestió de fons que avui debatem, i tot l'altre és conseqüència directa d'aquest fet. Posaré tres, quatre exemples, si em permeten. El primer exemple: quina raó política hi ha que fa que al cap d'un any que vostès tenien el compromís de presentar el segon Pla d'igualtat d'oportunitats no ho hagin fet? Sí, com és possible que un pla que ha de durar tres anys vostès tinguin l'obligació, el deure, el compromís de presentar-lo a 1 de gener del 93 i estiguem a 21 de desembre del 93 i no l'hagin presentat; quina raó hi ha més possible que el desinterès, que la manca de voluntat política? Jo no conec altra raó.

La segona raó, el segon exemple que voldria posar: vostès estan impulsant, a partir del seu acord amb el PSOE –i aquesta crítica és també una crítica al PSOE, però, en aquest cas, com que estic aquí, a Catalunya...–, vostès estan donant suport a una política que fa una cosa que segurament que cap de vostès sap, perquè no hi deuen haver pensat a fons –em refereixo en aquest cas als grups del PSC i de Convergència i Unió–; vostès estan impulsant una reforma del mercat del treball que, entre les moltes barbaritats que fa, en fa una d'especialment greu per al que estic parlant avui jo; i és que, en els contractes d'aprenentatge, les dones entre setze i vint-i-cinc anys –fins a vint-i-vuit anys– que tinguin un contracte d'aprenentatge no poden quedar embarassades. És clar, que poden quedar embarassades! Només faltaria! Aquesta, fins ara, és una potestat que tenim les dones. Però, en qualsevol cas, poden donar a llum pagades per la Seguretat Social, però no tenen cap dret que els quatre mesos que els permet l'Estatut del treballador, en aquest cas, de tenir cura de les seves criatures..., no estan pagats.

O sigui, quina és la preocupació que expressa el president Pujol quan ve aquí i fa..., aquella preocupació per la natalitat? Quines són les condicions que vostès creen a les dones per poder compatibilitzar la seva tasca, diguem-ne, en el món laboral amb la seva tasca com a mares? Quina és la sensibilitat que vostès tenen que fan, aproven, una reforma del mercat de treball que fa que una dona entre aquestes edats –estic parlant d'unes edats que són absolutament apropiades per tenir fills; en aquest cas fins als vint-i-vuit anys–, que fan que una dona en aquest cas, si té una criatura, no té dret, si té un contracte d'aprenentatge, que se li paguin els quatre mesos de baixa?

És clar, quina lectura política hi ha darrere això? L'única lectura política que hi ha és que, en una situació de crisi, és bo que les dones es quedin a casa i cuidin criatures. Jo els

he de dir que aquesta és una batalla perduda per vostès, és una batalla perduda per una raó de fons, i és que el canvi que s'està produint en la realitat social de les dones canvia radicalment això. Només els donaré una dada: una enquesta sobre les condicions de vida de les dones a Barcelona indica que avui les dones entre els vint-i-sis i trenta-cinc anys, en un 80%, són població activa; en un 80%. Per tant, aquesta voluntat d'incorporar-se al món del treball va molt per sobre de les dificultats que avui tenim objectivament les dones per a fer front a això.

Un govern com el seu pot impulsar que realment aquesta voluntat que expressem les dones, a partir del 80% que volen incorporar-se al mercat del treball, tingui facilitats per fer-ho, pot impulsar-ho. Un govern pot dificultar-ho, com és en aquest cas l'exemple que estic posant, però el que segur que no podrà fer és impedir-ho. Per tant, el que intento dir és que tindrem moltes dificultats per fer-ho col·lectivament, però les seves actuacions, en aquest cas el decret a què vostès han donat suport a la seva realització, no podrà impedir un fet inevitable.

Per últim, un altre exemple que vull posar és quina lectura política es pot fer d'aquell exemple que l'altre dia jo posava i vostès reien –però que jo crec que és un tema de fons, també–; quina lectura política hi ha d'un govern que organitza teòricament cursos per sensibilitzar sobre la discriminació de les dones i el que fa és repartir, o permetre –perdó, per ser exactes–, permetre que es reparteixi una propaganda totalment sexista?

Miri, jo ho deia aquell dia al conseller i ho torno a dir ara: no em sembla greu que es cometi un error perquè això li pot passar a tothom. Si a mi el conseller aquell dia m'hagués contestat: «Miri, senyora Mayol, estàvem tan preocupats per obtenir una font de finançament, que se'ns n'ha anat la mà i no hem caigut que realment la propaganda que es donava era una propaganda sexista», jo hauria dit: «Escolti'm, tal dia farà un any; espero que no es torni a repetir.» El que em va semblar més preocupant és que el conseller de la Presidència, el conseller Isac, intentés justificar davant la cambra que allò no era sexista. És clar, jo li deia: «Però, escolti'm, com és possible...?» Que em preocupa no pas que això s'hagi fet, sinó que hi hagi un organisme en aquesta cambra, en aquest Govern –parlem ara del Govern– que sigui incapaç d'identificar el que és una propaganda sexista.

És clar, llavors, quan jo els poso aquests exemples... I només n'afegiré un últim, que és la publicitat que hi ha a TV3, els programes que hi ha a TV3, que en cap cas –jo diria– han aconseguit una cosa que hauria sigut molt important: que haguéssim sigut la primera televisió pública que féssim un tipus de programació i un tipus de propaganda que no fos sexista, que no fos discriminatòria. És clar, davant d'això, com vostès comprendran, a una ja no li queden gaires ganes d'entrar a discutir un pressupost, perquè quin pressupost pot fer un govern que és capaç de fer les quatre coses que jo acabo d'enumerar? És el de menys discutir el Pressupost; el Pressupost és una conseqüència d'una concepció ideològica, i en aquest cas és una conseqüència del que acabo d'expressar.

De totes maneres –res, un minut dedicat a això–, l'Institut Català de la Dona –ho ha dit abans el senyor Vidal-Quadras; jo crec que ha estat molt clar– ha fet un increment aquest any de 29 milions, un 6% dels 472 que hi dedica; el 80% dedicat al manteniment del mateix Institut –ell ho deia–; i a sobre, amb l'agreujant que baixa en 8 milions –en aquest cas seran en 6 milions– el que l'any passat havia destinat a les entitats de dones, després de l'esmena aprovada, i baixa en 11 milions la quantitat destinada a les entitats locals per fer polítiques de promoció de la igualtat d'oportunitats.

És clar, és a dir, si ja es destinaven només 50 milions de pessetes –penso que eren a entitats de dones–, ara se'n dedicaran 48; abans es destinaven 55 milions als consells comarcals per fer política d'igualtat, ara se'n hi destinaran 44. Ja m'explicaran quina política és possible fer des dels ajuntaments amb aquests diners. De totes maneres jo hi insisteixo: a mi no m'estranya que hi hagi aquest pressupost perquè, evidentment, amb aquesta concepció que acabo d'expressar no hi pot haver una altra política.

Entraré a defensar, senyor president, si m'ho permet, l'esmena a la totalitat de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Aquí jo voldria expressar la posició del Grup d'Iniciativa que presenta aquesta esmena per sis raons. La primera –les diré breument–, la primera, perquè no presenta un pressupost per programes; la segona, perquè hi ha un descens de recursos destinats a la política juvenil, a excepció feta d'habitatge; la tercera, perquè vostès han dissenyat un instrument –el Pla interdepartamental de joventut– amb enormes mancances; la quarta, per com han fet aquest any la política de joventut, l'estil –l'estil de relació amb el moviment associatiu, que també en parlaré–; la cinquena raó és per una qüestió de mala gestió –pensem que a sobre que hi han pocs diners i mal gestionats hi han augmentat notablement els instruments de propaganda. Passaré –intentaré ser breu–, passaré breument a analitzar cadascun d'aquests aspectes.

La primera crítica: no té credibilitat, un pressupost que teòricament ha de donar compliment al Pla interdepartamental de joventut i no està fet per a programes. Això ho dèiem l'any passat i... El que passa és que l'any passat tenia una excusa, i és que no hi havia un pla interdepartamental; però ara hi ha un pla interdepartamental i no hi ha un pressupost per a programes. Quina credibilitat té aquest Pla?

Segona raó: el descens en els recursos destinats a la política juvenil; aquí –he dit– a excepció feta d'habitatge. Jo voldria demanar al ponent del Grup de la majoria, que intervingrà –el senyor Campuzano, suposo–, que ens expliqui una mica aquesta partida de la política d'habitatge. Com la pensen destinar? Quina part anirà a lloguers? Quina part anirà a compra? Amb quines condicions? Jo això crec que és positiu –eh?–, jo crec que la partida d'habitatge que apareix a Joventut és positiva. Voldria saber en quines condicions s'establirà, perquè l'experiència –i em sembla que ho deia abans el senyor Puigcercós– és que l'habitatge, la política d'habitatge que s'ha fer per a joves moltes vegades do-

nava sortida, precisament, a la gent que tenia més facilitats i no a la que més ho necessitava. Voldria conèixer la política en aquest sentit. Però valgui, valgui per avançat, la valoració positiva de la quantitat destinada a aquesta partida.

Però si traiem aquesta partida, hi ha un descens real del pressupost d'un 16% de les partides destinades a joventut. A més a més, això s'ha de posar al costat de la pèrdua de pes relatiu d'Ensenyament –del Departament d'Ensenyament– i de la pèrdua de pes relatiu dels plans d'ocupació, amb la qual cosa, globalment, per tant, no només parlo –diguem-ne– de la Secretaria General de Joventut i de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, sinó d'aquells aspectes col·laterals que toquen als joves.

La tercera raó: vostès han dissenyat uns instruments que van crear molta expectativa, el Pla interdepartamental, amb enormes mancances –el pressupost n'és un exemple, ja ho he dit–, i que jo crec que vostès han fet una cosa intermèdia entre el que hi havia abans, que era pitjor –que era un llistat de coses, d'actuacions–, i el que seria un pla integral. Vostès han fet un pla interdepartamental, i així insisteix a explicar-ho el secretari general de Joventut. Què és un pla interdepartamental? Sumar el que s'està fent a diferents departaments i dir «ja tenim un pla». Abans ara un llistat de coses. Nosaltres demanem un pas més, demanem que veritablement hi hagi un estudi de les necessitats i hi hagi un pla que no sigui la suma de coses, sinó un disseny d'estratègies integrals d'intervenció en joventut.

La quarta raó que jo voldria donar: el com –i aquí m'entendré un pèl més–, per què l'any passat, quan jo feia la meua intervenció en aquest Parlament ara fa un any, reclamàvem un nou estil de fer política juvenil, i dèiem que estàvem a l'expectativa de veure com funcionaria això aquest any; demanàvem un nou estil de relació que fos de col·laboració amb les entitats juvenils, i aquí no em puc estar de llegir-los el tercer apartat del Pla interdepartamental, que diu: «L'associacionisme és un mecanisme privilegiat per fer real la participació dels joves d'una manera estructurada en la construcció d'una societat millor. La proposta de la Generalitat de dur a terme una política de joventut que posi l'accent en el fet de ser una política amb els joves i no simplement per als joves, requereix un associacionisme fort que faci possible que els joves mateixos esdevinguin cada cop més els protagonistes de la seva realitat.» Perfecte, ho subscriu. Ara, això vol dir que la política sigui coherent amb aquest discurs.

Diversos exemples que no és coherent amb aquest discurs: primer, menyspreu del moviment associatiu. Aquí hi ha dues dades clares, hi ha un descens del 8% de les subvencions a entitats juvenils, i un descens del 25% en el pressupost del Consell Nacional de la Joventut a Catalunya. Com vostès saben, és una entitat que agrupa totes les entitats juvenils que hi ha al país i que fa molts anys que existeix, per la qual molts vam lluitar perquè es creés, i que realment és un organisme que està a debat, aquí hem parlat ja d'aquest tema, està a debat, en un debat actiu sobre les seves funcions i, és clar, no té sentit que en aquests moments

el pressupost que dóna la Generalitat al Consell Nacional és el mateix que fa sis anys. Sempre havia anat pujant, l'any passat es va congelar, aquest any ja no es congela; un descens del 25%.

Jo crec que en el fons, el que hi ha darrere això –i és un tema que a mi em preocupa i va més enllà del que és la Secretaria General de Joventut– és el que es diu «menys diners a fons perdut i més per a activitats controlades». O sigui, incrementar la capacitat del Govern de controlar el que fa una entitat associativa. En aquest cas, una entitat associativa que representa el moviment associatiu juvenil. En aquest sentit hi havia també un altre exemple de menyspreu del moviment associatiu que és el compromís que hi havia per a la campanya d'associacionisme; ara fa un any que s'havia d'haver iniciat; no s'ha fet. El Pla interdepartamental es posa a consulta quan ja s'ha fet, en cap cas es posa a consulta quan tocava, que és al començament.

Se supleixen les activitats que fa el moviment juvenil, en aquest cas, per exemple, el Programa d'informació sexual que fa el Consell Nacional, i la Secretaria General diu que en farà un ella, i critiquen enormement que ho hagi fet el Consell Nacional. Això, la gent que ha treballat en educació per a la salut –he tingut molts anys d'experiència professional en aquest tema– una de les coses que diuen més clares és que no hi ha res més eficaç que el treball d'educació per a la salut que aquell que està fet pels mateixos joves.

Escolti'm, si el Consell Nacional es pren aquest tema seriosament, si van a treballar a les escoles, si fan un treball seriós amb les entitats, per què la Secretaria General de la Joventut no ha de donar suport a això i ha de voler assumir el tema directament? Per intervencionisme polític, per menyspreu a l'associacionisme.

I, per últim, un exemple clar d'això que jo deia, del menyspreu al moviment associatiu; el menyspreu pels organismes col·legiats de direcció. I en posaré un exemple: el Consell Rector de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. Si vostès llegeixen la Llei que va aprovar aquest Parlament quan jo encara no hi era, deia: «Són funcions del Consell Rector: aprovar la línia general de l'actuació de l'Institut» –entre altres, eh?–, «aprovar els avantprojectes de pressupost, determinar les accions concretes que pertocuen a la joventut»..., doncs, escolti'm, sap què passa en la realitat? El pressupost es veu en el Consell Rector quan ja s'ha aprovat pel Parlament; un exemple. El segon exemple: l'oficina a què feia referència el senyor Vidal-Quadras abans, aquesta empresa de turisme juvenil, se'n va assabentar el Consell Rector quan ja havia sortit en tots els mitjans de comunicació que s'havia creat, que s'havia constituït, com seria, com no seria.

Escolti'm, no devaluïn els organismes de direcció col·legiada, no creem organismes de direcció on participa el moviment associatiu, on participa el Consell Nacional i després aquests organismes es van devaluant. No ho fem, això, és pitjor; facin organismes de direcció on només hi siguin vostès i així, com a mínim, no crearan una expectativa que després, any rere any, l'únic que fa és devaluar el que és la participació real; no ho facin, no els creïn.

Després, la quarta raó és el menyspreu a l'Administració local. Jo l'any passat en aquesta tribuna deia: «valorem molt positivament que per primera vegada en el pressupost de la Secretaria General de la Joventut hi hagi una partida de suport als ajuntaments, que porten anys i panys fent treball de política juvenil». I què passa?, que aquest any, una partida que ja era minsa –eren 25 milions, eh?, no es pensin que estic parlant de 1.000 i escaig; 25–, un descens del 8%. I més en un any que hem aprovat –si ho recorden vostès no fa pas gaire– una llei de traspàs del que feien les diputacions als consells comarcals. Pregunto, espero que el senyor Campuzano em contestarà: amb quins diners faran política juvenil, els consells comarcals? Amb els 23 milions que hi ha assignats en aquest pressupost? Espero que m'ho contesti i em doni satisfacció.

El cinquè element, la mala gestió...

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyora Mayol...

La Sra. MAYOL: Només, si m'ho permet, senyor president...

El Sr. PRESIDENT: És que s'ha passat vuit minuts fent un discurs ideològic i, llavors, és clar, en el pressupost no hi ha pogut entrar...

La Sra. MAYOL: Estic convençuda, senyor president, que vostè sap que el pressupost és el més ideològic que es discuteix en aquest Parlament... (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Acabi...

La Sra. MAYOL: Dos exemples i acabo, senyor president. La mala gestió. Mirin, aquest any hi ha un descens de les inversions del 22%, i en canvi hi ha una puja dels lloguers absolutament desorbitada: de 42 milions de l'any passat, passen a 162 milions, amb un edifici nou. Però, és clar, fan un edifici nou quan fa un any varen fer una forta inversió per arranjar la Direcció Territorial de Barcelona, al carrer Fontanella, i el Centre de Documentació Juvenil al carrer Gravina. Escoltin, com és possible que l'any passat invertessin per arranjar uns immobles i al cap d'un any ens canviem de lloc. Això a què respon? A quina política respon?

I, per últim, l'augment dels mecanismes propagandístics. Això ho ha sabut fer molt bé el senyor Coll.

Ara diu que faran una revista per a tots els joves de Catalunya –no s'ho perdin: tots els joves de Catalunya– per explicar què fa la Secretaria General de Joventut. No creuen que hi ha altres coses més importants que explicar a tots els joves de Catalunya, si se'ls ha d'enviar una publicació? Jo crec que sí, segur.

I, per últim, el carnet jove; un carnet jove que ja m'explicaran per què ha d'existir, un carnet jove, si una persona, amb el seu DNI, només amb el seu DNI ja es veu quina edat té. Si els beneficis que s'han de treure són culturals, com hauria de ser, culturals, de teatre, cinema, i no estrictament consumistes, per quin motiu ha d'existir un carnet jove? El que hauríem de fer és que realment fos possible l'entrada als museus, al transport, als cinemes, sense tenir aquesta necessitat de fer un carnet jove específicament, que a part d'un instrument de propaganda ja m'explicaran què és.

Per tots aquests motius i donada la pressa que em dona el senyor president, acabo.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyora Mayol, li he donat més temps que a ningú dels que han intervingut, eh? De manera que no es queixi. (*Pausa.*) No li puc donar les gràcies, què hi farem!

Esmena número 471, del Grup Socialista.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Senyor president, si em permet, la 471, 484 i 488.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH: Bé, senyores diputades i senyors diputats, em fa l'efecte que seria poc original per part meua repetir les coses que ja s'han dit, ni que fos dient-les d'una altra manera, i, en tot cas, no dient-les tan ben dites com les han dit el diputat senyor Vidal-Quadras i el senyor Ignasi Riera, respecte al Departament de Presidència. Per tant, i molt succintament, afegiré, i d'una manera modesta, unes apreciacions complementàries que em sembla que poden arrodonir els seus discursos en tot allò que hi ha hagut d'anàlisi crítica del Departament de Presidència i que podrien ser, des del nostre punt de vista, per complementar –hi insisteixo– els seus discursos més del que el senyor president ara en deia filosofia, però que, des del nostre punt de vista, no seria filosofia sinó que seria exercici pressupostari. Nosaltres observem en el Departament de Presidència, com a cap altre departament, com hi ha una confusió important entre el que és Presidència i el que és la persona; com hi ha una confusió important entre el que és la institució i el que és el partit. Com a cap altre departament, nosaltres observem en el Departament de Presidència una manca, per part de tots els grups de la cambra, com a mínim del nostre, i n'estic segur que també d'altres perquè així s'ha expressat en aquesta cambra, de sentir-se representants en aquesta acció de govern, i això, des del nostre punt de vista, és debat pressupostari i debat pressupostari important.

El president de la Generalitat és el president de tots els catalans i, lògicament com mai, nosaltres trobem a faltar el que podria ser la figura del conseller en cap, que distingiria molt bé el que és funció de presidència de la funció de cap de Govern. El senyor president de la Generalitat és també president de l'ARE, fa política a Europa, de la qual ens en felicitem i ens en felicitem molt, i sempre hi ha la confusió de qui és que està fent una determinada política i en nom de què.

Nosaltres tenim una comissió de seguiment de les comunitats econòmiques europees al Parlament de Catalunya, que és un eufemisme; n'hauríem de dir Comissió de Política Exterior. És veritat que el Departament de Presidència, que el Consell Executiu de la Generalitat fa una política molt important, molt important en el camp exterior, política internacional; una política que va molt més enllà del que és seguiment de les comunitats econòmiques europees. Fa política per tot el món, tal com ha de fer, nosaltres hi estem d'acord, nosaltres hi donem suport, però el que no veiem clar és que així com a tot arreu la política internacional sol

ser, acostuma a ser, ha de ser una política consensuada i, per tant, també sotmesa a una acció de control, no sigui així en el cas del Govern de Catalunya. És a dir, potser hauríem de treure l'eufemisme aquest de la comissió de seguiment de les comunitats econòmiques europees i començar a parlar de la comissió d'internacionals, que és en realitat el que estem fent, en l'ordre polític i en l'ordre comercial.

Aquesta és una primera apreciació; una segona apreciació que té relació amb aquesta és l'organització administrativa del Departament de Presidència. A vegades es discuteix si el Departament de Presidència té molts diners o en té pocs en relació amb altres departaments; això, des del nostre punt de vista, és relatiu, més enllà del que han dit els meus predecessors, més enllà de l'exercici que es faci de la gestió d'aquest pressupost.

Té molts diners?, té pocs diners? Depèn. Si té molts serveis adscrits, lògicament ha de tenir més diners, si en té menys, lògicament en tindrà menys; però, quin és el problema? El problema, des del nostre punt de vista, és que hi ha una voluntat extraordinàriament i exageradament absorbent, fins al punt d'arribar a alguns punts d'irracionalitat per part del Departament de la Presidència, a l'hora de captar molts serveis que raonablement haurien d'estar adscrits a altres departaments.

És el desequilibri potser que hi ha, que no hi hauria d'haver, entre el que és el caràcter col·legiat del Consell Executiu i el seu cap, i això, des del nostre punt de vista, és un problema important; és un problema greu, que té un contingut pressupostari. I, per acabar, insistiria molt que tots aquests serveis que estan adscrits al servei de Presidència dificulten notablement tota la tasca parlamentària de control d'aquesta activitat, perquè el senyor president de la Generalitat, per les seves feines, per les seves tasques, lògicament no ve al Parlament, no se li poden formular preguntes directament, com succeeix en altres parlaments o com es tracta de fer en altres parlaments europeus i de l'Estat espanyol, com succeeix..., i, aleshores, ens trobem amb moltes àrees opaques a les quals nosaltres no podem entrar.

Per tant, valguin aquestes reflexions complementàries –hi insisteixo– al discurs que els meus predecessors han fet en l'àrea de Presidència.

Pel que fa a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, succintament. L'any 92, sobre el pressupost consolidat hi havia unes previsions, van haver-hi unes previsions d'ingressos, un 65%, ingressos propis; un 34%, subvencions. Quan es va acabar l'any, quan es va fer la liquidació real, es va veure que els ingressos propis baixaven al 56% i les subvencions pujaven al 41. Però, bé, l'any 93 passem d'ingressos propis, del 65% baixem al 61%, i les subvencions pugen, del 34 al 37,5. I la previsió per a l'any 94, els ingressos propis baixen del 61% al 50% i les subvencions pugen al 47%. Si aquí hi afegim les subvencions del Departament de Cultura ens trobem un pressupost el qual està finançat al 50% des de la subvenció. Subvenció que per primera vegada conté també la gestió d'un contracte-programa destinat, sembla, a eixugar dèficits i deutes anteriors, amb un deute

complementari nou, aquest any, de 3.500 milions de pessetes per a l'explotació de capital. Això és molt o és poc? Senyores diputades i senyors diputats, des del nostre punt de vista, des del nostre criteri és relatiu: ni és molt ni és poc, depèn de com es valori la importància d'aquest servei i depèn de quin tipus de servei vulguem; segons com pot ser poc, o pot ser molt.

Nosaltres pensem que, abans de tirar endavant –i no ho diem ara, sinó que fa temps que hi insistim–, ens hem de formular algunes preguntes i després de les preguntes tractar de trobar-hi les respostes i després podrem dir si és molt o és poc. Jo crec que ens hauríem de formular preguntes com si hi ha espai per a una televisió pública a Espanya, a Catalunya i Europa; és cert, és un fet evident que l'aparició de les televisions privades a Espanya ha reduït sensiblement l'audiència de les televisions públiques i sembla que aquesta tendència continua. És cert que la majoria de les grans televisions europees, incloent-hi les més emblemàtiques –la BBC, la RAI, la mateixa Televisió Espanyola– veuen el seu futur qüestionat; insisteixo que fins i tot la Televisió Espanyola.

Ens hauríem de preguntar també què haurà de diferenciar, si és que hi ha d'haver diferència, les televisions públiques de les televisions privades. La batalla per les audiències ha portat, senyores diputades i senyors diputats, com a conseqüència un descens en la qualitat dels programes, així com en la uniformitat entre les diverses ofertes. Vostès creuen que l'espectador, el telespectador, distingeix entre oferta pública i oferta privada? Han de cercar, les televisions públiques, una identitat pròpia? S'han d'especialitzar en una programació de qualitat, renunciant a les audiències massives? Ens hem de seguir preguntant si és viable el model espanyol, el model espanyol de Televisió Espanyola, amb disset programacions que emeten en centres diversos, amb sis televisions públiques autonòmiques que emeten en vuit canals. Funcionarà aquest model? L'hem de readaptar? No l'hem de readaptar? Hem de finançar les televisions públiques d'una altra manera? Hem d'estudiar el cànon, si han de funcionar amb cànon o sense cànon? Això és una cosa que hauríem de veure, que ens podria servir per veure si el finançament és suficient o no és suficient.

Però, per si això fos poc, ens trobem nous competidors. Fins ara el model espanyol de televisió ha estat un model de televisions de programació generalista, però aquesta situació probablement canviarà aviat amb l'emissió de canals per satèl·lit i per cable. I com afectarà –pregunto– les televisions generalistes, aquesta ampliació de l'oferta? Quines estratègies s'hauran d'adoptar davant una audiència que tendirà a segmentar-se?

I per acabar, és possible una aliança entre les televisions públiques? Ens trobem, avui en dia, que les televisions privades formen, cada part, poderosos grups industrials. Compren molt més barat amb molt millors condicions i ho fan servir, els productes que compren, en un mercat molt ampli. Nosaltres, a l'Estat espanyol, a Espanya, ens trobem una sèrie de televisions estatals i autonòmiques que cadascuna va

pel seu compte, si a vegades no es fan la competència, cosa molt pitjor. No haurem de fer un *pool* de compres per tal que la cosa, el negoci resultant, sigui més competitiu, sigui més barat i pugui existir la televisió pública? És que hi ha algú capaç, aquí, d'afirmar que la Televisió de Catalunya o la Televisió Espanyola tindrà prous recursos per comprar, per exemple, els drets del futbol? I què serà una televisió pública si no pot comprar els drets del futbol, per exemple?

Senyores diputades, senyors diputats, no crec que exageri, em sembla que estic parlant de coses sensates, que són preguntes que es fa la gent i que tenim dret a fer-nos-les. De la resposta d'aquestes preguntes que fa temps que nosaltres preguntem, nosaltres podrem decidir si votem o no aquests pressupostos. Però, aquestes preguntes, senyor president, senyores diputades, senyors diputats, les hem fet reiteradament, any rere any, sense que les hàgim pogut debatre amb el Grup de la majoria i amb els directius de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Per tant, exigim, naturalment, que s'obri aquest debat, que ens formulem claríssimament aquests interrogants per tal de tractar de cercar-hi respostes. Després, quan les tinguem, sabrem si finançar el 50% del pressupost és correcte o no, sigui quina sigui la seva quantia, nosaltres no l'escatimarem pas mai.

Dic això per afirmar que per aquestes raons votem en contra d'aquests pressupostos, perquè aquestes respostes no hi són i hi haurien de ser. I votem en contra des d'una posició favorable a la televisió pública, favorable a una televisió catalana i favorable a una televisió en català.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Guitart. Esmena número 474; el senyor Ferran té la paraula.

El Sr. FERRAN: Gràcies, senyor president; per fer la cosa una miqueta més àgil, agruparia també l'esmena 480.

Senyores i senyors diputats, suposem hipotèticament que poguéssim fer una pregunta, tots els diputats d'aquesta cambra, sobre quin és el departament que ha triplicat en els darrers anys el seu pressupost. Jo estic ben segur que, pel seu pensament, pel pensament de tots vostès, passaria el Departament de Presidència. I si al mateix temps, i seguint el fil argumental del senyor Riera i del senyor Guitart, jo els preguntés quin és el departament que intenta aglutinar i controlar quasi trenta organismes pluridisciplinats i diversos, dubtosament coordinats, interrelacionats, segurament, des de tots vostès i també de l'últim funcionari que hagués entrat a l'Administració catalana, tothom estaria pensant en el Departament de Presidència. I seguint aquest joc, si els preguntés, també, quin organisme de tots aquests trenta està dotat amb un pressupost total similar a l'ajut al Tercer Món, i dedica, sobre una quantitat concreta de 265 milions, 108 milions a personal, 53 a pagar el lloguer, 17 a la compra de revistes i publicacions i quasi 30 a despeses diverses entre les quals estan incloses les atencions protocol·làries i la publicitat, segur que tots vostès, o almenys els diputats de l'oposició, sabríem que estem parlant de l'Institut d'Estudis Mediterranis.

Senyores i senyors diputats, el nostre Grup –com abans ho ha fet el Grup d'Iniciativa– creu que la dotació d'aquest Institut és sens dubte desproporcionada, que llueix poc, que no és equiparable, quant a despeses, a altres organismes que vostès tenen, ni per la feina feta, ni pels resultats. I voldria recordar-los que altres anys se'ns ha dit que l'Institut d'Estudis Mediterranis –i em sembla que va ser el senyor Codina– era el gran desconegut de la classe política, que no havia encertat a fer una bona operació de màrqueting.

Bé, sincerament, nosaltres creiem que aquest no és el cas, que això en certa forma és fugir d'estudi i que d'aquest total de 253 milions, o 265, de què estem parlant, que quasi 210 –quasi 210– s'escampin amb les despeses abans esmentades és un xic preocupant, per no dir un xic escandalós.

Senyores i senyors diputats, quan insistim en una esmena d'aquestes característiques any rere any, no estem dient mai i no volem dir que tot el que es fa i tot el que s'ha fet és dolent, que no valen les exposicions o els estudis. Estem afirmant, simplement, que hi ha una desproporció, que perviu una certa manca de sentit, de raó de ser, i ja no des d'una òptica de fer front a altres urgències de caràcter social, com ha pogut plantejar l'illustre diputat senyor Riera, i de prioritzar altres temes, sinó també des del mateix àmbit de la política cultural o d'una suposada projecció externa del català, com se'ns va vendre el producte fa un temps.

Ens debatem sempre entre si és o no és un contrasentit l'existència de l'Institut, i si és o no és un luxe, si no seria més correcte unificar tot aquest ventall d'organismes del qual parlàvem abans, organismes similars, i fer-los treballar, tots –tots–, sota una direcció coordinada, per exemple del Departament de Cultura.

Senyores i senyors diputats, sembla que queda clar que nosaltres no rebutgem el que es fa des de l'Institut. Creiem interessants els estudis sobre les migracions, sobre el Magreb, sobre els fenòmens associatius, sobre els fenòmens urbans; creiem important, fins i tot, fer exposicions, si volen. Però rebutgem el preu que es paga, que paga el contribuent català, i la desproporció entre el cost i els resultats. La multiplicació d'organismes d'aquest tipus sembla més aviat feta a mida de la presidència i dels qui els presideixen. I entenem que en una època com l'actual, d'una conjuntura econòmica recessiva, aquests organismes i molts altres haurien de ser dissolts, i les seves funcions, recursos humans i infraestructures adscrits concretament a altres organismes de l'Administració, malgrat que això, sens dubte, implicaria una reducció clara de càrrecs de confiança, però també implicaria una reducció de despeses de personal i de funcionament administratiu.

Senyores i senyors diputats, de la multitud d'organismes del Departament de Presidència, n'hi ha uns quants que poden tenir una certa explicació, una certa racionalitat en el sentit que es vulgui fer una determinada política interdepartamental, però la configuració del Departament i l'existència d'un institut, a nosaltres personalment, al nostre Grup, ens sembla fora de tot tipus de lògica. Aquesta situació ens preocupa i aquesta situació creiem que justifica sobrada-

ment la nostra esmena, com també justifica sobradament l'esmena del senyor Riera i les esmenes dels altres grups de l'oposició que puguin arribar aquí.

En anteriors debats pressupostaris, el senyor Codina ens deia: «No cal que s'hi escarrassin, vostès, fent aquesta esmena, perquè l'any que ve i els anys venidors, si encara tenim ocasió d'estar en aquest hemicle, tornarem a dir el mateix sobre l'Institut i d'aquí a cinc anys també.» Doncs bé, a nosaltres ens sembla que això no és bo, perquè, any rere any, mantenir despeses de funcionament, personal, representació, com les esmentades abans, nosaltres creiem que és impropï d'una bona administració.

I voldria, per acabar, senyores i senyors diputats, plantejar l'alternativa clàssica que plantegem. Nosaltres diem: «Simplifiquin, senyors de la majoria, racionalitzin, donin a la cultura el que és de cultura, i al president, el que és del cèsar, i no malbaratin, facin la feina amb els instruments que tenen, no els dupliquin.» Nosaltres, senyores i senyors diputats, ens comprometem a valorar tot allò de positiu que pugui fer un departament o un institut, tota la feina que sigui capaç de fer aquest institut, però no ens demanin que ho paguem a preu d'or i, a més, que callem.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ferran. Esmena número 477, del Grup Socialista; té la paraula la senyora Vandellós.

La Sra. VANDELLÓS: Gràcies, senyor president. Si m'ho permet, voldria, abans, adreçar-li unes paraules a la senyora Imma Mayol per un seguit d'al·lusions que ens ha fet abans en la seva intervenció, en començar la seva intervenció.

Miri, senyora Mayol, i li ho dic amb tota la forma «carinyosa» possible, vull dir, jo crec que parlar de política del PSOE o del PSC –més ben dit, vostè ha començat dient «del PSOE», i es referia a l'Estat central– no crec que sigui aquest moment ni aquest marc l'adequat per fer-ho. El nostre Grup es troba obert a discutir amb qui sigui sobre aquesta política i creiem que el fet que es dona una informació esbiaixada o errònia, que ben bé podríem aclarir abans de poder-la utilitzar, pot crear interpretacions força negatives que no ajuden en res a ningú. O sigui, que li reitero la nostra voluntat de poder discutir l'assumpte, però no aquí sinó que, fins i tot, fora de la sala de plens.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Entri, entri a l'esmena.

La Sra. VANDELLÓS: Senyores i senyors diputats, un any més presentem aquesta esmena a la totalitat al pressupost de l'Institut Català de la Dona, un pressupost que, com és lògic, ha tingut un augment, aquest any, de quasi 38 milions i mig de pessetes, la qual cosa significa una pujada del 18% –si no m'equivoco, senyor Codina– i que el situa molt lluny del 12% del darrer any, i molt, molt per damunt de la mitjana. Però, fins i tot, podríem estar d'acord amb aquest augment si el seu contingut per capítols no representés o no presentés les sorpreses que presenta. Sorpreses que trenquen de forma brusca la tònica general d'augment que durant els

darrers anys havíem vingut observat, concretament durant els dos darrers anys. Així, és evident l'augment espectacular que s'ha produït en el capítol número 1, amb una pujada de més de 60 milions i que condiciona l'import de les següents partides. D'aquesta manera baixen els apartats 2, «Despeses de béns corrents i de serveis»; el capítol 6, «Inversions reals», i el capítol 8, que fa referència als actius financers i que creiem que més que baixades haurien de tenir una estabilitat en els seus imports en ser partides estructurals que, donat el temps transcorregut des de la fundació de l'Institut, han assolit la seva finalitat i, a partir d'ara, el seu pressupost és lògic que sigui de manteniment i d'espòràniques inversions per a casos puntuals.

Però la baixa més espectacular, i fins i tot preocupant, és la que es produeix en el capítol 4, corresponent a les transferències corrents; és a dir, aquelles que s'adrecen a empreses públiques i d'altres ens públics i ajuts directes a la dona a través d'associacions sense finalitat de lucre. Una partida que sofreix una rebaixa de 21 milions de pessetes, amb referència sempre a l'any anterior, i que de cap manera es pot justificar en base als diferents ingressos dels altres departaments o dels ajuts canalitzats a través dels fons europeus, perquè la realitat, aquesta realitat a la qual feia referència el senyor Codina ara fa un any i en contestació a una esmena com aquesta, s'allunya força de les programacions fetes al respecte i de l'efectivitat aconseguida en les accions dutes a terme i per la qual cosa s'allunya encara més del contingut d'aquest pressupost.

Mirin, l'acompliment del principi que va propiciar la creació d'aquest Institut, és a dir impulsar una política a favor de la dona a Catalunya, només es pot aconseguir, això sí, de forma pausada i creixent –hi estem d'acord–, a través de la incidència directa en les dones; publicitat, propaganda, exposicions, xerrades, seminaris, estudis, treballs tècnics, etcètera, només són mitjans de suport en la tasca a fer; mai poden esdevenir la finalitat en si, i que és el que sembla que han entès vostès. Una cosa és l'estructura pròpia de l'Institut –personal, mobiliari, inversions–, l'altra, els supòsits a què feia referència abans, però la més important és el contacte directe amb la realitat de cada dia que afecta de manera directa les dones.

El fet que representa que aquesta diputada que els parla vingui i visqui en una zona rural fa que la percepció de diferències sigui més gran. D'una part estan les realitats i els interessos entre les dues formes de vida que configuren el nostre país, la rural i la urbana, la qual cosa motiva que les accions a dur a terme siguin diferents i adaptades a la pròpia realitat de cadascuna d'elles. El conjunt de dones que viuen en el món rural –més reduït que l'urbà, però de cap manera menyspreable– sofreix mancances de serveis i d'ajuts importants a tots els nivells –laboral, d'oportunitats, de formació, d'oci– i en aquests moments es troba en l'oblit per part de l'Institut de la Dona i, per tant, no rep cap mena d'atenció sobre la base d'aquestes necessitats.

Justament enguany –i voldria que li servís com a exemple– al meu municipi s'han realitzat, durant l'any que aca-

bem, cursos de formació per a dones adultes que organitza i coordina l'Institut. Fins ara només ens havia arribat una exposició itinerant i unes subvencions ridícules de forma anual. Els cursos –deia–, els quals he tingut ocasió i curiositat a seguir –i quan la meua feina així m'ho ha permès–..., i el balanç d'aquests, que he pogut recollir a partir de les dones que els han seguit de forma permanent, donen com a resultat justament un balanç que peca de moltes deficiències.

La primera i més important, la mateixa coordinació i estructuració de les xerrades. Tenint en compte que és el segon any que es realitzen a nivell territorial, encara no gaudeixen de cap guia d'orientació i seguiment, amb la qual cosa els temes tractats no s'ajusten a la realitat de la zona ni als interessos de les dones que allí viuen –dic jo que algun dels tants estudis que es realitzen bé podria estar adreçat en aquest sentit–, a més a més, impartits per un personal professional –d'això no en tinguin dubte–, però que també a la vegada desconeix el grup amb el qual ha de treballar i que en moltes ocasions han estat citats de manera precipitada i sense el temps necessari per a preparar les seves intervencions. Les xerrades, a la fi, perden interès i, sobretot, dinàmica interna, i l'experiència i el contacte que es podria establir amb l'Institut es dilueix amb una sola acció d'aquest tipus.

Creiem que si aquest Institut és incapaç de donar uns serveis mínims personals, sobretot en el camp rural, en el seu defecte el que ha de fer és dotar les diferents associacions arreu del territori d'uns ajuts econòmics més grans, que els permetin organitzar activitats i accions a partir de les seves pròpies iniciatives i que, ben segur, seran en la seva totalitat pràctiques i reals.

Però, retornant al contingut econòmic del pressupost, creiem que cal incidir de nou en aquest capítol 1, de «Remuneració del personal» i que constitueix el nucli central de l'augment d'enguany. Tenint en compte l'augment lineal corresponent als sous i a les assegurances, els indicadors que resten assenyalen clarament una ampliació en la contractació de nou personal, començant per l'apartat d'alts càrrecs, que s'obre amb una dotació de quasi 10 milions de pessetes. Pensem que no està la situació econòmica florent, en aquests moments, per ampliar aquesta contractació, o com per ampliar la partida referent a «Activitats extraordinàries», i més si en aquest criteri en res varia la gestió i l'efectivitat d'aquest Institut. I no cal anar gaire lluny per comprovar-ho: a la pràctica, només cal veure en quines condicions funcionen les delegacions territorials fins ara creades.

Ens preguntem: més gent i més hores, per a què? Per a generar més estudis que no s'ajusten a la realitat? Per a crear més aparell burocràtic traduït sobretot en papers i papers d'activitats puntuals que, al damunt, sempre es realitzen a Barcelona, amb la consegüent discriminació per a les dones de fora? O potser per a retardar, com s'ha fet durant un any, l'elaboració del segon Pla d'igualtat i que a hores d'ara encara no s'ha presentat davant aquest Parlament, malgrat que hi ha un compromís del conseller en aquest sen-

tít? Totes i cadascuna de les preguntes sorgides i les que poden sorgir ens remetent sempre al mateix punt: la gestió, la manca de gestió real i la manca de planificació de la qual es dol aquest Institut.

També, com tots els anys, pensem i sabem que aquesta esmena tornarà a ser rebutjada, però com a darrera puntualització –i amb això acabo– els volem dir que, mentre aquest Institut no assumeixi els seus errors i no faci un replantejament de la seva tasca a desenvolupar, d'acord amb les demandes i les mancances que segueix tenint la dona catalana, sigui on sigui el lloc on visqui, seguirà essent un organisme tancat, congelat, d'escaparata, però mai servirà per a la funció per a la qual va ser creat.

Gràcies, senyor president; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyora Vandellós. Resten les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. En primer lloc, la 472. El senyor Carod-Rovira té la paraula.

El Sr. CAROD-ROVIRA: Seran, senyor president, la 472, la 478 i la 481. Amb el permís del senyor president, dels diputats del meu Grup i del portaveu de la majoria, passem a defensar les esmenes a la totalitat al Departament de Presidència.

Aquestes són unes esmenes, les esmenes a la totalitat dels pressupostos, que tenen –com vam dir en un altre moment, en el debat d'orientació de la política general– un caràcter estrictament ritual, ritual en el sentit que tothom ja sap exactament quin serà el caràcter dels discursos que pronunciarem els grups de l'oposició i, a l'avançada, preveiem també quin serà el caràcter de la resposta; això no obstant, tenint en compte la proximitat de les festes nadalenques –ritual per antonomàsia–, és lògic que continuem els bons costums.

Es tracta, aquest Departament, es tracta, aquesta Conselleria –per dir-ho amb un llenguatge adient a la televisió nostrada– d'una espècie de «petriconselleria» al capdavant de la qual hi ha un «petriconseller», el nom del qual i la identitat del qual –com sempre– s'exerceix probablement des de la clandestinitat.

De fet, no acabem de saber exactament, quan Salvador Espriu escrivia allò d'*Ariadna al laberint grotesc*, exactament, quin era el seu motiu d'inspiració. Sí que no tenim cap dubte, ni un sol dubte, que si ara visqués Salvador Espriu tindria justament en el Departament de Presidència motius més que suficients, fonts més que fonamentades d'inspiració, en el Departament de Presidència de la Generalitat, per donar també nou títol, aquest *Ariadna al laberint grotesc*, a la seva obra com a literat.

I és un laberint no només perquè hi ajudi al manteniment d'aquesta idea laberíntica la mateixa configuració arquitectònica interior del Departament, sinó sobretot pels organismes que conté i per aquells que no conté, pels organismes que hi sobren i per aquells que hi falten, per les funcions que fa aquest Departament i per aquelles funcions que al nostre entendre hauria de fer i que no fa. De fet, cal dir que també ajuden a aquesta situació laberíntica els recursos que té assignats i l'ús que es fa també d'aquests recursos.

De fet, el nostre Grup es declara absolutament indefens pel que fa referència a l'anàlisi i el control davant les despeses clàssiques de protocol, de representació de viatges, que són una de les essències que caracteritzen aquest Departament en el seu conjunt.

Continuen, això no obstant, en el Departament de Presidència organismes de nom suggerent, el nom dels quals apareix només ara i aquí un cop l'any, en el debat de pressupostos, però la resta dels 365 dies viuen en el món de la discreció més absoluta. No se sap, de fet, alguns d'aquests organismes, exactament, ni per què van ser creats, ni, sempre, per a qui van ser creats, ni per a quina alta funció ha d'estar destinada la seva creació. Potser, això no obstant, passar desapercbut —com passen alguns d'aquests organismes— deu ser una de les coses millors que pot passar en política: que hi siguis, però que no es noti. Organismes com Direcció General d'Afers Interdepartamentals, Direcció General de Serveis de Telecomunicació, Direcció General de Coordinació i Seguiment Sectorial, Comitè Director per a l'Organització de l'Administració —abans, presumiblement, Comitè Assessor per a l'Estudi i Organització de l'Administració—, hereu, tot ho fa pensar, de la tradició gloriosa, segurament, d'aquella ja pel que sembla difunta, insòlita i original Direcció General de Desburocratització.

El Departament de la Presidència és un departament que té, com les cases bones d'abans, de tot i força. És un departament, doncs, ric i ple d'organismes autònoms, paraclandestins i filosilenciosos, un departament premonitori que avancem directament cap a una Catalunya rica i plena de característiques semblants, tal com ja ens recorda el nostre himne nacional. De moment, doncs, comencem amb la riquesa i amb la plenitud només pel Departament de Presidència.

És aquest un departament —com hem dit en més d'una ocasió— que exerceix, que fa funcions de Conselleria de Cultura bis —ho hem dit algun any i enguany ho tornem a repetir—; només cal comparar la quantitat que té destinada la Secretaria General d'aquest Departament i el total del Departament de Cultura. Té aquest Departament una munió de centres adscrits a la Presidència amb una dotació de 70 milions de pessetes, una quantitat —tot s'ha de reconèixer— inferior a la que tenien assignada l'any passat.

Però, de fet, demanem-nos-ho en aquesta intimitat gairebé familiar que tenim en aquests moments en aquest hemicle: en què consisteix aquesta adscripció a la Presidència? És una adscripció, diguem-ne, funcional?, institucional?, pràctica?, doctrinal?, ideològica?, mística, potser?, a la Presidència? És precisament l'adscripció, la intensitat de l'adscripció a la Presidència allò que val 70 milions de pessetes? Perquè, si no es paga l'adscripció, no hi ha manera humana de saber què romanços es paga. Què fan aquests centres? Estudien? Treballarem per saber-ho. Treballen? Ho estudiarem. O dissenyen, potser? No s'acaba de saber. Quan ho hem volgut saber no hem pogut saber-ho, perquè la majoria s'ha oposat, amb el vot contrari de la resta de grups parlamentaris, a la compareixença del secretari general de Presi-

dència, precisament per saber quins eren aquests centres, què feien aquests centres, quins objectius tenien i perseguien aquests centres, quines activitats duïen a terme aquests centres i qui formava aquests centres.

Aquests organismes, més que veritables centres d'estudis, tenen en ocasions l'aparença de museus, de museus que conserven en estat de letàrgia determinades peces del nostre —diguem-ne— inventari humà polític-cultural. Són la paràdeta muntada per al gaudi no sols intel·lectual de certs compatriotes, amb la coartada ideològica de tenir, a més, consells assessors —pretensament neutrals i plurals, que no ho són— que no s'arriben a reunir mai.

Hi ha una clara sobreposició de centres, d'organismes i d'institucions. Hi ha un Institut d'Estudis Catalans, creat ja des de l'any 7, que en part se sobreposa a l'existència d'un centre, com és el Centre d'Estudis de Temes Contemporanis, però quan aquests temes contemporanis tenen —diguem-ne— una certa flaire mediterrània, sembla ser que aleshores aquesta mediterraneïtat deu correspondre en exclusiva a l'Institut creat amb aquesta dimensió. I quan els assumptes són mediterranis europeus, no existeix ja un Patronat Català Pro Europa que pot fer també aquestes funcions?

Hem parlat aquest matí en diverses ocasions de la necessitat de dur a la pràctica aquell 0,7% de pressupost d'ajuda al Tercer Món. L'aportació final dels pressupostos no s'adiu a l'opinió expressada pels distints grups a la Comissió creada a l'efecte en aquesta cambra ni amb les esmenes posteriors presentades pels distints grups —el nostre, cal dir que era d'acord amb la precisió que ens va ser feta de si voldríem destinar el 0,7% de l'assignació que teníem com a Grup a aquesta finalitat.

De fet, ben mirat, el plany, el nostre plany per la no-aplicació d'aquest 0,7% desapareix en escoltar les sempre sàvies, fonamentades i il·lustrades explicacions del portaveu de la majoria, senyor Escudé, el qual ens il·lustra sobre l'enorme quantitat de partides d'ajut al Tercer Món, enorme quantitat dispersa en l'oceà inacabable d'aquests pressupostos, però que els nostres ulls són incapaços de percebre. Com que estem convençuts que fins i tot des de la Direcció General de Política Lingüística, en promoció i coneixement de l'ús del català, hi deu haver ajuda al Tercer Món, renunciem a continuar per aquesta via.

I encara un Comitè d'Actuacions Exteriors, la constitució del qual vam celebrar en la mesura que començava a posar una mica d'ordre a aquest desori de 300 funcionaris de la Generalitat destinats l'any passat a la projecció exterior de Catalunya. És una preocupació del nostre Grup —i d'aquest diputat en particular que ara els parla— la partida destinada any rere any als casals catalans. És aquesta una partida que enguany ha tingut un augment directe, que no li han calgut les nostres esmenes perquè l'augment es produís en relació amb l'any passat, però que al nostre entendre segueix sent un augment insuficient, segueix sent un augment ridícul si s'atén al nombre de casals existents, els quals cada vegada, cada un nombre allargat d'anys els pot tocar algun tipus d'ajut.

Hi ha unes diferències enormes en allò que hi destina el Govern de la Generalitat, a entitats d'aquestes característiques, i allò que fan amb les seves respectives comunitats a l'exterior altres comunitats autònomes. Avui, aquests casals, més enllà de les funcions estrictament culturals, han d'afrontar aspectes nous, com són la problemàtica social creada per a aquelles persones fonamentalment exiliades que es troben avui ja en una edat en la qual no es poden valer per elles mateixes, no tenen recursos econòmics, ni tenen família al seu voltant que els pugui aixoplugar quan els convingui.

El nostre Grup va presentar l'any passat una esmena als pressupostos en la qual vam coincidir, idènticament, amb una mateixa esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya, que va ser aprovada, per tal que fos possible la continuïtat de la recepció de les emissions de TV3 al País Valencià i a les Illes. De fet, no em sembla malament la proposta que ha insinuat el portaveu del Grup Popular sobre la conveniència, probablement, d'avançar cap a un consorci de caràcter públic que pogués ordenar tot el que seria aquest espai català de comunicació, que és una reivindicació, d'altra banda, aprovada per unanimitat per la Comissió de Política Cultural d'aquest Parlament. El que passa és que, mentrestant aquest consorci no arriba, el Govern balear s'estalvia de crear un organisme semblant i s'estalvia també d'augmentar la seva dotació inicial. La conveniència de posar el màxim de noves tecnologies al servei d'un àmbit lingüístic i cultural és assumida per tothom, no només per Televisió Espanyola —que ho sap molt bé— sinó també, posem per cas, en un exemple triat, lògicament, absolutament a l'atzar, per la Televisió Gallega, que destina una bona part dels seus pressupostos a fer possible que la televisió emesa en aquesta llengua es pugui veure a les zones d'Astúries i de Lleó, on hi ha tantes afinitats lingüístiques. I la importància de la llengua en el mitjà televisiu, si hi ha algú per qui no és ignorat és òbviament pel senyor Manuel Fraga, president de la Xunta, que, en una mesura que és del tot coherent amb la seva llarga trajectòria a favor del monolingüisme, va defensar l'ús en exclusiu del gallec en els debats electorals.

Un altre dels aspectes, un altre dels elements que inclou el Departament de Presidència és tot allò que fa referència a l'esport. L'any 92 va ser l'any dels Jocs Olímpics de Barcelona; el 93 ha significat, en certa forma, viure una mica de renda d'aquell record, i el 94 pot ser, definitivament, l'any de la ressaca olímpica en el terreny esportiu. Serà l'any del mal de cap, provocat no tant pels excessos sinó, més aviat, per la poca previsió: continuem, com en tants altres terrenys, sense tenir un esquema clar del que ha de ser una política esportiva integral. Només cal veure la situació, a la majoria d'escoles públiques, de l'educació física, la manca d'impuls real pressupostari a l'esport escolar o l'esport de base i, naturalment, no cal dir que la medicina esportiva continua essent, de totes passades, un luxe.

Hi ha un aspecte al qual sempre ha fet costat el nostre Grup Parlamentari, que és la conveniència —com hi ha fet costat també amb fórmules no sempre precises i d'una certa ambigüïtat, aquella que és pròpia de la majoria que dona su-

port al Govern—..., i ens referim, clarament, al tema del Comitè Olímpic. Per tancar el cicle d'una política esportiva integral, és evident que cal tenir un esport d'elit propi, és a dir, un esport d'elit nacional. I cal dir que aquest any no ha aportat res de nou al tema, més aviat ha plantejat dubtes importants en la continuïtat d'aquest.

El nostre Grup va presentar algunes esmenes d'altres i baixes que van ser rebutjades, i si realment és cert que es vol aquest Comitè Olímpic, és evident que el període de les ambigüïtats hauria d'anar acabant-se. El pressupost del 94 per a aquest Comitè representa la seva defunció real, i no tant perquè no hi sigui, perquè el Grup Parlamentari de Convergència i Unió sempre ho ha evitat, sinó perquè aquest cop no ser-hi pot tenir conseqüències greus. Probablement la compareixença aprovada del president d'aquest Comitè Olímpic pugui il·lustrar alguns aspectes d'aquestes deficiències.

Altres diputats i diputades que m'han precedit en l'ús de la paraula s'han referit ja, amb una claredat expositiva que, òbviament, nosaltres no podem reproduir aquí, a la seva oposició als pressupostos de l'Institut Català de la Dona. Hi ha dues apreciacions de base que fan inviable també el nostre vot favorable a aquests pressupostos. Una part, la desproporció enorme entre els diners destinats al funcionament i els diners destinats a la finalitat o finalitats de l'Institut. Un 80%, s'ha dit aquí repetidament, destinat a assegurar l'existència, ni que fos inactiva, ni que fos passiva, a mantenir estrictament la maquinària per no maquinari res d'aquest mateix Institut. No sembla, en principi, aquesta una situació de les més desitjables possibles. I en el capítol de les finalitats caldria, probablement, començar a variar les prioritats de manera que hi hagués una major preocupació per atendre allò que podríem dir tot el referent a l'àmbit de l'ocupació i atur i dona, condicions i característiques de treball i una major dotació, en definitiva, a la investigació o als estudis que li serien propis.

I ja, per acabar, una esmena que ha esdevingut, en certa forma, clàssica del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya any rere any, com és l'esmena a l'Institut d'Estudis Mediterranis. Hem de confessar, encara que no sempre tothom s'ho creu, que la presentació d'aquesta esmena no obeeix a cap mena d'obsessió del Grup Parlamentari d'Esquerra, ni menys encara d'aquest diputat en particular, per l'Institut d'Estudis Mediterranis. De fet, 265 milions de pessetes, uns quants més que l'any passat, no deixen de ser una quantitat notable —«uns quants menys», he dit, senyor Codina—, no deixen de ser una quantitat notable.

Malgrat tot, malgrat tot, volem expressar algunes reserves a algunes característiques, a alguns aspectes d'aquest Institut. El dubte que, en un període d'austeritat, si algunes de les funcions que fa l'Institut d'Estudis Mediterranis, podrien ser fetes també per altres organismes o institucions públiques o no. Tenim un dubte i sovint, davant de determinats temes, la nostra precisió és clara: hi ha aspectes concrets que bé podrien ser assumits per altres organismes o institucions.

Em sembla, aquest pressupost, tot i la seva reducció notable, en certa forma, desmesurat si es compara amb altres organismes, com, per exemple, les funcions acadèmiques, que hauria de tenir tot país normal, en aquest cas, l'Institut d'Estudis Catalans, o bé un centre sobre el qual any rere any nosaltres demanem una major dotació, com seria el Centre d'Història Contemporània. Si ens fixem només un moment en aquests 265 milions i una mica més, veiem que 107 milions –107 milions– van destinats a les retribucions de personal; 53, al lloguer de béns immobles; 11 milions, a reunions, i 12 milions, a maquinària, inversions i utilitatge, etcètera. Sort que encara en queden 23, de milions, per a estudis tècnics, que se suposa que hauria de ser la finalitat bàsica d'aquest Institut.

Hi ha –i aquestes són apreciacions que ens han fet arribar els mateixos estudiosos del nostre món cultural i universitari– una consideració insuficient –i aquesta seria una reflexió que ens agradaria que, més enllà d'allò que es discuteix aquí, arribés a les persones o a la persona que hagi d'arribar–, una consideració, diguem-ne, escassa cap als estudiosos del país: sociòlegs, economistes o, en general, cap als estudiosos, diguem-ne, mediterranis, ja que una part important dels estudis fets justament per aquest Institut han estat encarregats a professionals del tot allunyats d'aquest àmbit territorial.

I una darrera reflexió sobre el premi Catalònia que, any rere any, atorga aquest Institut. No repetiré al senyor Codina la broma parlamentària que vaig fer aquí fa uns quants anys de preguntar als il·lustres membres d'aquesta cambra qui, d'entre els presents, recordava el nom de l'últim premiat amb el premi Catalònia. Això que oferíem com a premi el regal d'un llibre d'un conegut escriptor mallorquí. Hi va haver una persona que ho va saber i va ser, òbviament, premiada amb el llibre, i era el responsable, per part del Grup de la majoria, de respondre la meua intervenció, és a dir, el senyor Codina, felicitats.

La reflexió que fem és la següent: premi Catalònia, una quantitat important, dotze vegades superior al que és el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes, i l'objectiu que ens plantejem aquí, la resposta que ens plantejem aquí és només aquesta: quina és la finalitat del premi Catalònia? Quina funció és la que persegueix, fer popular entre nosaltres algú que, en certa forma, per la seva activitat ja n'és? O bé, projectar –com es diu, de vegades, amb una pretensió una mica exagerada– el Nobel català, projectar l'existència d'un bocí de món que passa per aquí, que es diu Catalunya, a la resta d'Europa i a la resta del món. Si és així, si la voluntat real d'aquest premi Catalònia és aquesta, de connectar allò que són les persones més destacades del panorama cultural, científic, social, econòmic, polític del nostre àmbit geogràfic més proper, és evident que, per convèncer-nos que aquest objectiu s'ha aconseguit, hauríem de veure un notable dossier de la premsa internacional sobre quina és la repercussió que fora de Catalunya té, l'impacte que fora de Catalunya té, la concessió d'aquest premi. No sé per què, però tinc la sensació que el dossier seria més aviat d'una modèstia sense precedents històrics.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Carod-Rovira. Esmenes 485 i 489, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. El senyor Puigcercós té la paraula.

El Sr. PUIGCERCÓS: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, l'esmena en qüestió és l'esmena del Grup d'Esquerra Republicana a l'Institut Català de Serveis a la Joventut. No vindrà de nou –intentaré ser breu– perquè aquest ha estat un tema que el Grup d'Esquerra Republicana, com altres grups de la cambra, hi hem insistit darrerament amb interpellacions o amb diferents debats i que feia referència a la realitat; a la realitat..., a la problemàtica –potser seria millor dir «realitat»– del món juvenil. El món juvenil que, per part del Govern, començava i acabava..., bé, acabava als vint-i-cinc anys perquè ja sabem allò, aquella discussió que vam tenir aquí, que quan era l'hora de computar quin era l'atur juvenil real, se'ns deia que les forquilles que s'utilitzaven, per convenció internacional, eren de zero, zero, en aquest cas, és una mica bestial, però de zero a vint-i-cinc i de vint-i-cinc a trenta i de trenta a trenta-cinc, i que no ens podien mai en diferents preguntes que hem fet sobre les taxes d'atur i dels percentatges absoluts d'atur que es donaven a Catalunya, atur juvenil, sempre se'ns deia que no podien donar-nos fins a trenta anys, perquè ho tenien separat. Aquí, doncs, parlarem, amb forquilles a banda –si no, parlarem de ganivets–, parlarem de trenta en avall.

Ens trobem amb un pressupost..., aquest pressupost respon sempre a la dinàmica –i ho vam dir ja a l'esmena a la totalitat de pressupostos– d'agitació i propaganda del Govern de la Generalitat; aquesta dinàmica d'aparador, aquesta dinàmica de façana, aquesta dinàmica de vendre un producte, ja els vam dir que en imatge corporativa i disseny érem punters en l'Europa occidental i això ja es reflecteix també en els pressupostos. Perquè, fixem-nos en el nom i busquem l'origen del nom de la Institució: Institut Català de Serveis a la Joventut. I si busquem els serveis reals que s'estan donant els podem reduir a tres àmbits: el carnet jove, ja se n'ha parlat aquí, però és interessant de parlar-ne; l'Oficina de Turisme Juvenil i la xarxa d'albergs; exposicions i participacions. Aquesta s'emporta una gran part, s'emporta la mossegada important de les inversions i, en definitiva, dels serveis; «serveis» –entre cometes– que dóna aquesta Institució.

Uns serveis que, normalment, van referits directament a l'oci o al lleure i que res tenen a veure amb les mancances, i moltes vegades qualificàvem de necessitats horitzontals o de plans interdepartamentals o de polítiques, en definitiva, interdisciplinàries, que s'haurien d'aplicar, perquè la problemàtica juvenil afecta tots els àmbits. Aspectes –que ens hem cansat de dir-ho aquí i no ho repetirem– d'inserció laboral, aspectes d'ensenyament, aspectes d'habitatge, aspectes en la igualtat home-dona, aspectes, en definitiva, en crear associacionisme del bo i no del teledirigit.

Aquestes serien, bàsicament, les que s'avantposarien a aquesta, en definitiva, agència –aquesta agència de turisme–

que moltes vegades acaba esdevenint l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Dèiem, doncs, que una gran part es destinava al carnet jove, a l'Oficina de Turisme Juvenil, xarxes d'albergs, exposicions i participacions. Podríem fer una valoració positiva de la xarxa d'albergs, no entrarem a criticar aquí..., estan ben dotats, estan ben equipats; potser el rendiment que tenen no és suficient. Moltes vegades un que ha esdevingut i encara esdevé moltes vegades alberguista, i no pas accidental, té la sensació que cada cop l'edat de l'alberguista mitjà està augmentant de forma inqüestionable. Cada cop són més adults: la mitjana d'edat jo crec que se situa cada cop més amunt. En els darrers anys, si es fes una estadística, es veuria que cada cop són més adults els que assisteixen als albergs i s'estan convertint en aquesta mena de pensions o fondes improvisades de turisme rural o turisme agrari. En canvi, la població juvenil que ha assistit a aquests albergs ha disminuït, per diferents raons que no vénen al cas, no seria ara el moment de discutir-ho, però sí que caldria aquest toc d'atenció.

Malgrat això, ja hem vist que una part important del pressupost va a parar al manteniment i a l'estructura aquesta de xarxa d'albergs; concretament estem parlant d'uns 628 milions, però el que ha de quedar clar és que en aquest àmbit potser sí que s'ofereix un servei que moltes vegades està infrautilitzat. Problema d'informació? No creiem que sigui aquest el problema, perquè ja hem dit que el servei d'agitació, l'*agit-prop* funciona a la perfecció.

Però potser allà on caldria fer més esment, i que és la referència definitiva de quina és la política de joventut que s'ha portat aquests anys per part del Govern de la Generalitat, és en el carnet jove. L'any 1986 la Generalitat de Catalunya posava en funcionament el carnet jove, una iniciativa que tenia com a objectius immediats –tal com deia aleshores la Direcció General de Joventut, ara Secretaria– «una millora notable de la interrelació entre els joves i la societat catalana. En la mesura que els joves puguin accedir més fàcilment a l'oferta cultural de béns i de serveis que ofereix la nostra societat, més fàcilment podran percebre la seva veritable realitat, aportar-hi les seves iniciatives i participar-hi d'una manera creativa i transformadora». Aquesta era la definició que se'ns donava del carnet jove.

Però què ofereix el carnet jove als joves d'aquest país? L'ús del carnet jove a Catalunya s'ha convertit en la concessió de petits avantatges econòmics als joves catalans de catorze a vint-i-sis anys en el moment d'adquirir productes de consum o la utilització de serveis o d'equipaments. El carnet jove passa a ser, exclusivament, una eina de consum per a joves, més pròpia d'una entitat bancària que d'una administració al servei de la joventut, i és que oferir –un carnet jove– als joves catalans és fruit d'una política d'«avantatges» –entre cometes– i no pas de serveis per a la joventut.

Els darrers estudis realitzats recentment sobre la utilització del carnet jove estableixen que les botigues de moda, imatge, so i discos són els llocs on més s'utilitza el carnet; so, imatge i discos, i encara podríem afegir-hi les perruque-

ries, que hi ha una cadena famosa, coneguda, que també té porta franca a partir del famós carnet. Aquesta és, bàsicament, la dedicació del carnet jove. Ni solament en el camp del lleure, on anar al cinema o al teatre proveït del carnet jove no suposa un guany més gran que el descompte que aquests establiments poden oferir el dia de l'espectador. Ni en el cas que el carnet jove fos concebut com una eina de consum, aquest no ofereix cap tracte sorprenent: els avantatges econòmics representen una mitjana del 18 al 25% de descompte respecte al seu preu de venda. Podríem dir que el carnet jove, a Catalunya, s'ha convertit en una operació més de publicitat i maquillatge d'unes institucions que, amb una política d'aparador, només ofereixen consum i frustració als joves catalans.

Malgrat això, podríem fer comparacions amb diferents carnets joves. Aquí s'ha qüestionat –i penso que força encertadament–, el Grup d'Iniciativa ha qüestionat la realitat del carnet jove: amb el DI a la boca, amb l'edat que configura allí, em sembla que és clar per tenir aquests serveis, i s'hauria de qüestionar profundament. Però, malgrat això, veiem, per exemple, altres carnets joves, quins serveis estan donant en aquests moments. Per exemple, ens podem trobar que hi ha carnets que garanteixen..., com altres comunitats –per exemple la de les Illes Balears, ben al costat nostre– ofereixen la possibilitat que amb el carnet jove puguis conquerir una assegurança d'estudis si un dels progenitors o tutors té una causa de falliment. Aquesta és una de les raons; per exemple, és un servei. Aquí no s'ha plantejat mai, aquest servei. O d'altres serveis, com assessories jurídiques de vint-i-quatre hores, com es dona, per exemple, a Flandes. Són comparacions d'utilització *real* del carnet jove i aquí no s'estan donant.

I només per fer balanç del carnet jove, m'agradaria fer una comparació real: si l'any 1991 –i, evidentment, el 92 i el 93, i aquest 94 que entrarem– serà l'any del triomf del Club Súper 3 contra el carnet jove. Fixem-nos que, mentre el carnet jove celebrava el cinquè aniversari, Televisió de Catalunya llançava el carnet Club Súper 3. Joves de fins a 18 anys converteixen aquesta iniciativa televisiva en més que un club, en més que un carnet. Gairebé més de dos-cents mil joves de Catalunya posseeixen un carnet del Club Súper 3, amb què tenen més avantatges que amb el mateix carnet. I, si no, alguns exemples. Amb el carnet jove, entrar en el Museu de Cera, 250 pessetes; amb el Club Súper 3, entrada lliure. Amb el carnet jove, entrar al cinema Nàpols, 550 pessetes; amb el carnet Súper 3, entrada lliure. O, per exemple, l'entrada al Tibidabo, 1.200 pessetes; amb el Club Súper 3, entrada lliure.

Aquesta és una de les comparacions que podríem establir; n'hi ha moltes més, i ens hem circumscrit bàsicament a l'àrea de Barcelona. Aquestes dades posen en relleu la política obtusa de les diferents direccions o secretaries generals de Joventut, que, dia a dia, perden l'oportunitat de demostrar a través del carnet jove la capacitat de crear, amb les seves actuacions, serveis a la joventut. L'any 1993, el carnet jove arriba al final de la seva cinquena edició; el procés

d'integració social dels joves i el seu accés al món de la cultura, l'esport o el lleure, traduït en serveis i iniciatives que creïn interacció entre els joves i les institucions, és encara –anys després de la seva creació– l'assignatura pendent del carnet jove a Catalunya. Només la responsabilitat i l'enginy poden reformular un carnet jove, que és un autèntic paradigma de les polítiques de joventut que duen a terme els diferents governs i, en aquest cas, el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Pensem que el carnet jove és el que no hauria de ser una política de joventut. S'ha citat ja aquí: hi ha un pla interdepartamental de joventut, i ja ho hem dit també abans, en les esmenes d'addició, que no està consignat en aquests pressupostos: aspectes vitals com el de la formació –laboral i ocupacional–, aspectes vitals com el de l'habitatge –he fet referència abans a l'habitatge de lloguer–, aspectes vitals, en definitiva, com són els factors que poden fer madurar una part important de la nostra població.

Aquesta és una realitat, i una realitat que, ans al contrari, amb una Secretaria General de Joventut que en aquests moments s'ha dotat d'un pla..., i, recordem-ho, un pla que ha arribat una generació tard; hem esperat gairebé dotze anys per esperar aquest pla interdepartamental. Ara tampoc es consigna de forma efectiva en aquests pressupostos.

Pensem que és una part molt important la població que podríem qualificar «jove» de Catalunya; estem parlant gairebé del 35% de la població del nostre país, i que ni hi han polítiques horitzontals ni hi han voluntats. El pressupost de l'Institut Català de Serveis a la Joventut, la continuïtat que es dona en aquest efecte i, sobretot, les desviacions o els aspectes de maquillatge que ofereix aquest carnet jove, em sembla que és simbòlic d'una política que fins ara la podem considerar poc positiva; més aviat, podríem dir, nul·la.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Puigcercós. Esmena 489, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Moltes gràcies, senyor president. Surto per defensar l'esmena de retorn dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Començaré seguint el ritual retòric dels altres diputats que m'han precedit en els «acords». D'acord amb la funció específica de la televisió i la ràdio, de la televisió i la ràdio públiques –he dit «ràdio» dues vegades perquè molt sovint oblidem que la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió té quatre emissores de ràdio; no una, ni dos, ni tres: quatre–, d'acord amb la funció específica de la televisió i la ràdio públiques a Catalunya, un país anormal, un país anormal, anormalitzat, i amb certa tendència gairebé a l'infinit d'aquesta anormalitat, aleshores, nosaltres entenem perfectament que també sigui anormal el finançament d'aquesta Corporació. En un país normal, entendríem perfectament que la televisió pública s'autofinanci; en un país anormal no serem nosaltres els que negarem la necessitat, vista la funció d'aquesta televisió i ràdio públiques per intentar avançar en la normalitat, que hi hagi diners públics que hi ajudin. No d'acord, però, en

l'excessiu deute; no d'acord, però, en l'apartat 14 de l'article 31, referent a les insuficiències d'exercicis anteriors. D'acord, hi insisteixo, que hi hagi diners públics per a aquesta televisió; no d'acord en bona part d'algunes de les despeses. Per posar un exemple curt i ras, a algun periodista amb carnet, que cobra molt i fa poc, nosaltres li donaríem dues solucions: que cobrés menys o fes més.

Ara, per a TV3, per a Canal 33, per a Catalunya Ràdio, per a RAC-105, per a Catalunya Música i per a Catalunya Informació –que d'això estem parlant–, també estem d'acord en la necessitat d'un debat real sobre el model d'aquestes televisions i aquestes ràdios que volem; un debat real, és a dir, quin model volem. I un model en base a tres submodels o tres referències de modalitat.

En el model estètic diria que és en el qual el nostre Grup presentaria menys problemes. La definició de les emissores de Catalunya Ràdio o la definició estètica de TV3 i Canal 33 és –si més no, comparativament amb la resta de coses que ens ofereix el dial radiofònic o el *zapping* televisiu– d'un nivell alt. Això ho hem dit i hi insistirem: és una televisió que ha aconseguit un model estètic molt interessant, no només amb el seu referencial estrictament ibèric, que és amb el que el solem comparar, sinó amb el referencial europeu.

Model pel que fa a la distribució de la graella –el que en podem dir model de contingut formal; aquí ja discutiríem molt més. La revista *Cultura*, del Departament de Cultura, d'aquest mes, que les senyores diputades i els senyors diputats han pogut recollir aquests dies a la seva bústia, planteja en el seu quadern central, sempre monogràfic i sempre atent a la realitat, el tema de la cultura a la televisió. Hi ha dos articles força interessants; hi ha uns gràfics molt interessants. Hi ha dos articles interessants. Un, de Josep Gifreu, conegut especialista en la comunicació i professor universitari, que advoca per un model de graella en què la cultura tingui una concepció generalista; és a dir, no espais de cultura, sinó una televisió de cultura. Josep Gifreu diu: «Tot el que es fa per televisió és cultura. I els *reality shows* són també un model cultural.» En canvi, el senyor Oleguer Sarsanedas –que ens és presentat en aquest dossier com a «excel·lent escriptor», cosa que no dubto però que, en tot cas, en l'article que estem parlant no té temps ni espai per a demostrar-ho– ens diu en un article, titulat precisament «Per a això tenim Canal 33»... I aquí hi ha una diferència en què no som d'acord: per a això *no* tenim Canal 33. Si en el debat de cultura i televisió la resposta de la persona encarregada del model de contingut de les televisions públiques ja intitula el seu article «Per a això tenim Canal 33», estem justament tendint a una divisió de contingut que no acceptaríem.

Però, en tot cas, voldria anar on el nostre Grup basa aquesta petició de retorn, que és el tercer nivell de modalitat: el model ideològic, el model que el company diputat Puigcercós en deia «*d'agit-prop*». És aquí on radicalment podem dir: aquestes no són les nostres televisions, aquestes no són les nostres ràdios. A nivell de necessitat ho són i ho seran, i la defensa serà final; a nivell estètic ja he dit que ens

podríem entendre perfectament; a nivell de graella podríem plantejar dubtes; a nivell ideològic, radicalment, aquesta no és la nostra televisió, aquestes no són les nostres ràdios.

No ho són per multitud de temes que podríem anar traient damunt l'estrada i que aniré traient fins que la semi-òtica –no televisiva, però sí cromàtica– m'indiqui que ja n'hi ha prou. No ho són per la configuració gairebé monolítica de les tertúlies radiofòniques, amb les honroses excepcions que solen protagonitzar alguns membres d'aquesta cambra, alguns amb capacitat cronològica molt més sovintejada, d'altres amb capacitat cronològica no trimestral però gairebé mensual, però amb una manca de pluralisme no només en el que en la concepció de vostès –per la resposta que he vist d'alguns diputats de la majoria– sol ser la tertúlia, sinó en totes les tertúlies de Catalunya Ràdio. No ho és en el model de continguts dels informatius de TV3, Catalunya Ràdio i Catalunya Informació. Hi ha un exemple d'aquells «frapants», anecdòtic, però que realment a aquest diputat el va sobtar molt. (*S'encén el llum que avisa que s'exhaureix el temps de la intervenció.*) El cromatisme que el senyor Escudé demanava que s'accelerés, doncs, no crec que s'hagi accelerat perquè, evidentment, el senyor president no ho haurà fet, però el temps ha succeït.

Un exemple: durant la campanya electoral, aquest diputat va ser d'aquella gent del país que va entrar en el dubte de si el senyor Roca Junyent havia de formar part dels conductors del *Telenotícies*, dubte esvaït ràpidament perquè, sota el seu nom, hi posaven les sigles del partit polític –cosa que en els conductors no fan–, però sí que va ja quedar definitivament astorat quan el dia de reflexió –el dia de reflexió–, a la mitja part d'un partit de futbol –que és, com vostès saben, el nivell de màxima audiència de la Televisió de Catalunya–, va sortir a comentar el partit de futbol molt llargament el reconegut especialista del Grup de la majoria en futbol, no el senyor Jaume Camps, sinó el senyor Miquel Roca i Junyent. Aquests, hi insisteixo, són els exemples que no és el model de contingut que nosaltres volem per a la televisió pública.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Torn en contra, el senyor Codina té la paraula.

El Sr. CODINA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, he procurat sempre, quan pujo a la tribuna, cenyir-me molt al temps, perquè sé que és pesat escoltar; potser no tant xerrar, però sobretot en un debat pressupostari, doncs, el que es pugui dir és bastant carregós i ja portem moltes hores, és tard... I, de fet, jo venia preparat per un debat pressupostari entès des del punt de vista numèric, és a dir, de pessetes, no d'idees. Però m'agrada. Per tant, tots aquests papers que pujo a la tribuna no sé si em serviran de gaire, en tot cas, per a algun punt de referència, però no em sap gens de greu, personalment, que aquest debat pressupostari s'hagi convertit en molts aspectes en un debat ideològic, en un debat de model, de forma d'entendre la televisió, de forma d'entendre el que són els instituts, de com i per què un govern es decideix a organitzar-se d'una o d'una altra

manera, per què, com i de quina manera, des de la nostra perspectiva i començant pel que era l'esmena mare, que és el pressupost de presidència, podem estar en absolut desacord en alguns aspectes i en algun altre, si és que no és tant el desacord, no ens sabrà gens de greu de reconèixer-ho. No serà tampoc la primera vegada.

Començaré, doncs, pel que fa referència al Departament de Presidència, que ja és habitual, al llarg de tots aquests anys que portem discutint els pressupostos, que si hi ha algun departament en què hi ha un especial o un especialíssim interès a voler, doncs, remarcar les seves falles –si és que hi són–, els seus inconvenients, les seves mancances, és el Departament de Presidència; però això és obvi, és molt natural que sigui així; és clar, és el que té més càrrega política. Encara que sigui un departament que en el seu rànquing, en el conjunt dels departaments avui és el tercer, com algú ha recordat abans, després de Sanitat, d'Ensenyament –abans venia Política Territorial, des de la creació del Departament de Medi Ambient–, doncs, avui Presidència.

Un departament que, si és que tenia poques coses, a més s'hi ha afegit tot el que fa referència a universitats i recerca. Un departament que creix per dessota del que és la mitjana del pressupost de la Generalitat. Vostès saben, coneixen que el pressupost consolidat de la Generalitat està al voltant del 6,6, que el pressupost estricte del que és Generalitat és el 5,5, i el Departament de Presidència puja un 5,1. I encara puja un 5,1 perquè –quan parlem de televisió, podem aprofundir-hi més, però– hi ha una despesa important aquest any, a Presidència, que va dirigida a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Ja en parlarem; serà segurament al que haurem de dedicar una mica més de temps, perquè em sembla que és de tots, de totes les parts, tots els organismes que són dintre del Departament de Presidència el que ha despertat, jo diria, més inquietuds, llevat, potser, de l'Institut d'Estudis Mediterranis, que per part del meu amic i contradictor, en aquest cas, el senyor Carod-Rovira, doncs, hi posa un especial èmfasi.

Deixi'm que digui de passada, però, que en el pressupost de Presidència, aquest 5,1, per capítols, hi ha hagut baixes molt importants; gairebé s'arriba al 20% de baixa. En el capítol 4 és el... –perdó pels números, però alguns els he de donar, perquè si no ens perdem sense cap mena de referència–, el capítol 4 és el 18,9 menys; el 2, 17,3; l'1, el 3,2; i així successivament, fins i tot a capital, que està per 2,3 aproximadament per dessota del que era l'any passat.

Hi insisteixo: si aquest any a Presidència no hi hagués hagut el Comissionat i no hi hagués hagut l'aportació que hi ha a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, seria un departament que els asseguro que costaria molt i molt a l'oposició poder-ne fer front en el debat, com no fos estrictament per raons –i s'entén com deia abans– purament polítiques. Em sap greu que el senyor Vidal-Quadras no sigui aquí, perquè ell ha fet la intervenció i la defensa de Presidència, i algun dels aspectes a què ell ha fet esment a mi m'agradaria replicar-lo; em sembla, doncs, que si no hi és seria gairebé una desatenció que parlés referint-me a una

persona que en aquest moment –suposo que per altres obligacions– no és a l'hemicicle. (*Veus de fons.*)

El Sr. PRESIDENT: No té la paraula, eh, senyor Curto.

El Sr. CODINA: M'agradaria poder passar, gairebé, llista de tot el que s'ha dit de Presidència. M'agradaria fer-ho a risc que sigui un pèl pesat, però si no ho faré amb tot, no pensin que el que em deixi sigui perquè no en tinc ganes, és en benefici de vostès mateixos, de no cansar-los més.

Iniciativa deia, per exemple, que Presidència és com una mena de parc temàtic. Allà hi cap tot, venia a dir, des de la Secretaria General, passant per tots..., l'Institut Català de la Dona, per l'Institut d'Estudis Mediterranis, la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, ha fet el reguitzell, que hi són en el Departament de Presidència i per això fa el seu conjunt que hi hagi un pressupost de 116.000 milions de pessetes.

Algú ha dit també: «És car o és barat en funció de què és el que hi hagi,» i es pot dir que hi han alguns d'aquests elements, algun d'aquests instituts o algun d'aquests serveis que podrien estar ubicats en un altre departament. El senyor Carod-Rovira i el senyor Riera, per exemple, parlaven que l'Institut d'Estudis Mediterranis podia estar perfectament a Cultura. Podria ser-hi, perfectament, però poden estar a Presidència, i no perquè estiguin a Cultura haurien de ser ni més cars ni més barats, ni perquè estiguin a Presidència han de ser més cars o més barats; senzillament és perquè, com també algú ha dit, cada govern es dota del lloc que a ell li sembla que ha de ser la millor manera de funcionar. I deia el senyor Riera: «Home, és d'un difícil control parlamentari, el Departament de Presidència.»

A mi em sembla que no, és a dir –i ho dic amb tot el respecte, com sempre–, a mi em sembla que no perquè el Departament de Presidència, el control, no ja remetent-me al que és la liquidació de pressupost, que és la forma més adient, al cap d'un any, de veure què és el que ha passat entre el que aprovem i el que després realment s'ha fet, sinó perquè al llarg de l'any i a través de moltíssimes preguntes, intervencions que hi han dels grups parlamentaris, el compromís de fer el seguiment del Departament jo crec que és absolutament fàcil de fer; és a dir, jo com a oposició crec que no em costaria massa poder fer el seguiment del que es fa a Presidència, en el seu conjunt de Presidència, entesos com els 116.000 milions de pessetes.

Parlava del capítol de publicacions, que si estudis, en fi, una mica la crítica de tot aquest conjunt de coses que componen el Departament, però hi ha hagut una cosa que m'ha «frapat» especialment, i no ha sigut només el senyor Riera que n'ha parlat, sinó algú més. És quan fan referència al tema dels esports. Vostè, quant als esports, ha fet referència a l'equipament, equipaments, i es referia encara més: equipaments de després d'haver viscut els Paralímpics, per tant, equipaments, instal·lacions adequades per als disminuïts, bàsicament per als disminuïts físics, quan vostè, jo creia que sabia que, precisament, com a conseqüència dels Jocs Paralímpics, s'ha endegat des del Departament de Presidència, en aquest cas de la Secretaria General de l'Esport, una polí-

tica de condicionar moltes de les instal·lacions esportives perquè això sigui possible.

I home, si d'alguna cosa, històricament, Catalunya, des del punt de vista social, ens hem de sentir satisfets, jo diria que d'una de les coses de què ens podem sentir satisfets és del món de l'esport. No ja perquè farà dos anys que hi van haver els jocs i hi van haver els resultats que hi van haver, i que el centre de Sant Cugat va donar els fruits que va donar –això ho saben tots vostès–, sinó pel que continua fent i pel que havia fet històricament –pel que havia fet històricament.

La Generalitat, des de l'any 80, el que ha fet ha estat seguir una tradició, seguir una forma d'entendre i de fer els catalans en el que és en matèria esportiva, que ens ha col·locat a uns nivells jo crec que molt importants, no només a nivell de l'Estat, sinó a nivell de tota la Comunitat i, fins i tot, en alguns casos, a nivell mundial.

La crítica que s'ha fet al llarg de tots aquests dies i avui s'ha repetit una altra vegada, de l'ajut al Tercer Món; l'ajut al Tercer Món, ho vaig dir jo mateix, em va tocar, doncs, haver de fer..., de la mateixa manera que fa un parell d'anys i l'any passat, doncs, vaig poder col·laborar que hi hagués una esmena transaccional amb què incrementàvem els pressupostos del Tercer Món, doncs, aquest any em va tocar –i ho vaig fer amb molt de gust pel que representa fer-ho en nom del Grup de la majoria, el Grup de Convergència i Unió– explicar als diferents diputats que presentaven l'esmena per incrementar, si més no, que quedés com estava l'any passat la partida d'ajuda al Tercer Món, ho vaig fer llavors i ho faig ara des de la coherència. Si vol vostè, des del dolor; si vol vostè, des d'una situació difícil, no meva, sinó de tot el Grup, d'haver de dir el que vaig dir en aquell moment, però sí des de la coherència. Des de la coherència que representa que un govern, malgrat el que pot representar una ajuda d'aquestes característiques, hagi de dir que no quan, en el seu conjunt, tot el que han estat partides subvencionables, és a dir, tot allò que fa referència al capítol 4, s'ha rebaixat un 20%, com la majoria de tot el Departament, com deia abans.

Ens ha dolgut, ha calgut fer-ho així avui per avui, i s'ha fet referència també a un compromís del secretari general d'un dels partits que formen la coalició, i s'hi ha fet esment avui, s'hi ha fet esment avui per dues vegades i s'hi va fer esment també en la Comissió. El compromís del secretari general d'un dels partits que formen la coalició –també algú de vostès ho ha dit– feia referència –i fa referència– a un compromís de legislatura, un compromís de quatre anys per tot allò que fa referència a arribar al 0,7% dels ingressos propis, el que són, per dir-ho d'alguna manera, diners que no vénen etiquetats. I això donarà la xifra que doni; el compromís, no del secretari general d'un dels partits de la coalició que dona suport al Govern, sinó que el Grup parlamentari en nom del qual parlo en aquests moments, també hi estem entestats. El fet que aquest any hàgim hagut de passar per una situació difícil per a tots, i no pensin que per a nosaltres menys, fins i tot m'atreiria a dir que més, perquè és més difícil dir que no que demanar, nosaltres tenim

el compromís, el Grup Parlamentari, de poder arribar al 0,7%, tal com es va comprometre no només el secretari d'un dels partits, sinó jo avui aquí, en nom del Grup Parlamentari.

M'agradaria estendre'm més en el que fa referència en el tema del que és estrictament Presidència. Si cal, ja hi tornaré, però per poder avançar m'agradaria entrar a l'Institut Català de la Dona, i els estalvio de llegir la llista que el meu company i portaveu, del qual he estat absolutament honorat tots aquests dies de ser el seu copilot, els ha explicat aquest matí –o ahir, millor dit–, que era el que des d'altres departaments s'aportava des del Govern per a l'ajut al Tercer Món. Ja ho saben, és al *Diari de Sessions* i no m'hi vull fer pesat. Només, per acabar aquest capítol general de Presidència: increment del Pressupost de la Generalitat, 6,6 consolidat; increment Pressupost de la Generalitat, exclusivament Generalitat, 5,5; increment Presidència, comptant universitats i televisió, 5,1.

Jo estic d'acord, ho respecto més que estar d'acord, que vostès, la majoria dels grups de l'oposició critiquin i no vegin amb bons ulls els cabals que el Govern destina, i sobretot quines són les funcions que té encarregades el Departament de Presidència; això ho respecto, no ho comparteixo, però ho respecto i ho entenc, i ho he dit al principi, que aquest sigui un debat que, any rere any l'anirem reproduint, si s'abaixa, si puja, si hi ha més institucions, si hi ha més serveis dintre la mateixa presidència... És igual, cada any jo o algun diputat de la majoria del meu Grup, o eventualment, quan hi hagi un canvi de majoria, no serà massa diferent del que avui parlo en nom del Grup de Convergència i Unió, perquè estic convençut que per a una altra opció política, al Departament de Presidència, segurament es quedaria curt el nostre pressupost, pel que farien alguns de vostès.

Institut Català de la Dona. A l'Institut Català de la Dona m'han sorprès les manifestacions de la diputada del Grup Socialista en el sentit de la crítica de l'augment. Els seus números i els meus no s'ajusten exactament, però suposo que això pot ser un error d'interpretació, i possiblement sigui meu. L'increment és al voltant del 7%, vostè parlava del 12, a mi em surt el 7; potser sí que és el 12, però a mi em surt el 7, sobretot pel que fa al funcionament. Home, hi ha una crítica que vostès fan a l'Institut Català de la Dona –també la fan a l'Institut d'Estudis Mediterranis, a tot el que són instituts–, diu: «Oh, escolta, resulta que hi dediqueu el 80%, el 70..., és igual, una quantitat importantíssima del pressupost per al funcionament del mateix Institut.» És clar, és que l'Institut no es crea per donar subvencions, l'Institut es crea per fer ell un servei.

L'Institut Català de la Dona, que és el que ara estem discutint o analitzant, no crec que es pugui discutir parlant; la feina que fa els pot agradar o no, vostès poden estar d'acord o no estar d'acord amb el que fa l'Institut Català de la Dona, això és absolutament criticable, lloable, depèn de com es miri, però l'Institut es crea per a això, per fer feina a l'Institut, i la feina la fa la gent de l'Institut, igual que l'Institut d'Estudis Mediterranis. Qui fa els estudis de l'Institut d'Es-

tudis Mediterranis? La gent que treballa a l'Institut, bàsicament la gent que treballa a l'Institut.

Necessàriament –necessàriament–, aquests instituts, la seva aportació més important, la seva dotació més important ha de ser per al seu propi funcionament; si el que haguessin creat hagués estat l'Institut Català de Finances, lògicament, el que hauria de fer seria repartir, donar joc a altres, donar possibilitats que altres fessin la feina, però l'Institut es crea per a això. Per tant, em costa poder entendre que aquesta filosofia tan clara vostès no la comparteixin; en definitiva, la respecto, només faltaria, però puc estar pensant que vostès no creguin que el que es fa des de l'Institut sigui el millor, respectable, però que se'ns critiqui que des de l'Institut es doti..., les dotacions de l'Institut siguin bàsicament per a dotar-se ell mateix i per a funcionar ell mateix, és que és per a això. I si això no s'entén, és molt difícil que se'ns critiqui què és el que fem, si no s'entén la filosofia de la creació de l'Institut; és molt difícil.

Hi ha hagut un increment, jo el xifrava –i el xifro, el continuo xifrant– en el 7%, i no hem parlat de números, no s'ha volgut. Jo he dit que tampoc defugiria parlar de principis ideològics, no em sap greu. Vostè, senyora Mayol, ha fet un discurs –a mi m'ha semblat molt interessant– que no ha parlat ni d'un duro –o molt poc–, però ha parlat estrictament de si entenem o no entenem, des del Grup de la majoria, què és el que s'ha de fer amb la política de la dona. I des de la seva òptica, i no pas en les formes, però en el fons, desqualifica el Grup de la majoria, el Govern en aquest cas, per les actituds que té, diríem, en poca concordança amb el que vostè pensa que s'ha de fer des del Govern per potenciar l'equilibri, per veure de quina forma es pot, realment, que la igualtat entre la dona i l'home es produeixi de debò. Però, és clar, parlar d'això sense parlar mai d'un duro es fa difícil.

La tònica general era de dir: «l'Institut té pocs diners, feu poques coses, en definitiva...». No és veritat, l'Institut té els diners que té, i els pressupostos vostès el coneixen, jo no hi vull tornar a insistir una altra vegada. Però, vostès han de saber tots, i sobretot les diputades –les de l'oposició perquè és bo que se sàpiga i les de la majoria perquè és bo també que se sàpiga, que es conegui per quan hi hagi, en algun moment determinat, hi puguin haver diferències d'opinions–, que només des del Departament de Treball són més de 700 milions de pessetes que s'utilitzen per a la formació, destinats a la formació de la dona des del punt de vista laboral.

És clar que si sumem el pressupost de l'Institut, 400 i escaig milions de pessetes, els 700 de Treball per a cursos de capacitació agrícola –senyora Vandellós, també des d'Agricultura–, sobrepassem els 1.000 milions de pessetes. Segurament que 1.000 milions de pessetes o 1.100 o 1.200 milions de pessetes no són suficients –en un any, en un any, en el pressupost d'un any– per aconseguir que, en aquest any, la integració o l'equilibri o –la «integració» no m'agrada utilitzar-ho, perquè aquest no és el cas– la igualtat de veritat i de debò es produeixi entre l'home i la dona, o entre la dona i l'home, segurament que no. Però són xifres impor-

tants. I la integració i l'equiparació i l'equilibri en el món laboral són molt importants i això, senyora Mayol, vostè ho sap. És molt important. La possibilitat de dedicar aquests diners per a la formació de les dones, perquè puguin competir, perquè puguin estar en el mercat de treball, em sembla que és molt i molt important.

Pel que fa referència a altres intervencions, home!, miri, jo com que, de veritat, senyora Mayol, vostè és la que m'ha «frapat» més, deixi'm que hi insisteixi un pelet més. Em sembla que –i vostè sap que li ho dic tot, sempre, amb una cura extraordinària perquè no m'agradaria ferir la seva sensibilitat– és una mica gratuït dir que des de la força que represento, des d'un dels partits, i en aquest cas de la coalició que represento en aquest moment com a grup parlamentari, no tenim, no som sensibles, no tenim una política per a tot el que fa a l'equilibri, la igualtat entre la dona i l'home. Jo crec que és una mica gratuït. La seva vehemència en el seu discurs, jo la respecto, no la puc compartir en aquest cas, però em sembla que ha anat una mica més enllà del que vostè mateixa, de debò, pensa que es pot criticar d'aquest Govern. Aquest Govern és un govern sensible, aquest és un grup parlamentari sensible; ho ha demostrat, no només amb el que són aportacions, que és una manera de fer-ho, amb què és on es destinen diners per a tota aquesta qüestió, sinó que ho ha fet també des de les actituds, que de vegades és tan important com fer-ho des de les aportacions. No puc compartir avui el seu discurs –altres vegades ho he fet i no m'ha sabut greu i ho sap–, avui no el puc compartir. Penso que l'esforç que fa el Govern en el seu conjunt, l'Institut, la Conselleria de Treball, la Conselleria d'Agricultura, és prou important com perquè la seva forma, no «la seva forma» sinó la seva decisió a fer la crítica del Govern, la seva i la de les altres diputades i diputats que han intervingut en el debat corresponent a l'Institut Català de la Dona, em sembla un pèl exagerada –comprengui'm, senyora Mayol.

I passem a l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, senyor Carod. A veure, l'Institut Català d'Estudis Mediterranis, ho deia el senyor Ferran..., senyor Ferran, vostè em deia: «el senyor Codina, l'any passat, deia que l'Institut d'Estudis Mediterranis és el gran desconegut per a la classe política», i és que ho és. Vostè ha fet alguna cosa per conèixer-lo? Jo crec que no. (*Remor de veus*).

Però deixi'm –deixi'm, senyor Ferran–, deixi'm que li doni una pista; parli amb el primer secretari general del seu Partit a veure què en pensa, de l'Institut d'Estudis Mediterranis. Podria ser que l'any que ve s'evités de presentar l'esmena o ho fes d'una altra manera. Faci-ho, senyor Ferran. S'està fent una crítica des del desconeixement, s'està fent una crítica des del desconeixement, almenys en el cas de vostè. Perquè, d'altres diputats que s'han oposat a l'Institut d'Estudis Mediterranis, doncs, sé i em consta que ho han fet des d'un posicionament de coneixement i des del coneixement han fet la crítica. Vostè, si no és així, li demano disculpes des d'aquest moment, però estic convençut que ho ha fet llegint els pressupostos, però no ho ha fet des d'un coneixement del que es fa a l'Institut.

A l'Institut, hi ha hagut anys que ha destacat el premi Catalònia –avui ha tornat a sortir–, per si algú no ho sap són 80.000 ecus, el premi que es dona, el premi Catalònia. És un premi que dona prestigi –senyor Carod-Rovira, li faré arribar el recull de premsa internacional, de més enllà de casa nostra, perquè pugui veure en la qualitat de la premsa que s'ha produït, quin ha estat el ressò que ha tingut el premi Catalònia.

Hem parlat altres anys de les exposicions. Jo recordo l'any passat que vaig fer molt d'èmfasi en tot el que era l'exposició *De Roma a Catalunya*, que crec que ha estat indiscutible –em sembla que ha estat indiscutible– el seu èxit cultural, el seu èxit des de tots els punts de vista.

Aquest any m'agradaria introduir una novetat que fa referència a una vessant que em sembla que és la més desconeguda de l'Institut d'Estudis Mediterranis, que són els estudis i, en aquest cas –en aquest cas–, estudis encarregats, no fets per voluntat de l'Institut i després anar a buscar subvencions, per exemple, a la Comunitat Europea, sinó encarregats per la Comunitat Europea. I aquí ho lligo amb el prestigi, si en té o no en té, de l'Institut d'Estudis Mediterranis que, per altra banda, ha tingut un pressupost d'una minva aproximadament del 17 o 18% respecte de l'any passat; estem parlant de 260 o 270 milions de pessetes, encàrrecs que es fan des de la Comunitat Europea, perquè l'Institut sigui qui elabori informes, qui elabori estudis concretament –com no podia ser d'altra manera– per tot el que fa al sector del Mediterrani.

S'està fent un estudi per encàrrec de la Comunitat pel que fa referència al moviment econòmic de la gent magribina, per exemple, de tot el que és el nord d'Àfrica, el Mediterrani pel nord d'Àfrica. Què és el que representa quan aquesta gent ve a Europa, treballa, guanya un diner; el torna?, es queda?, es casa?, què passa?, què fa? Aquest flux –senyora Dolors, li pot semblar que no té cap importància, doncs, miri, en té molta. A Espanya hi ha una relació que vostès recordaran, tots, per edat, quan van haver-hi els moviments migratoris de la gent que, per necessitat, havien de marxar de l'Estat i se n'havien d'anar a treballar fora d'aquí, bé a Alemanya, o se n'havien d'anar a Suïssa... Va ser molt interessant conèixer què és el que passava amb aquells diners que es guanyaven a Alemanya, per exemple, i com revertis després en divises, si és que tornaven, en divises cap al propi capital espanyol. Aquest és un moviment, és un flux que pot ser molt important, perquè això arribarà a ajudar a decidir quina és la forma que des dels països europeus i, concretament, els mediterranis d'aquesta altra banda, podem ajudar concretament el Tercer Món. Aquest és un dels estudis.

Però n'hi ha un altre que és molt important; és un estudi encarregat per al que se'n diu l'arc mediterrani; és a dir, veure de quina forma i de quina manera, nosaltres, en aquest cas una part d'Espanya, Catalunya especialment, França –part de França– i Itàlia rebran d'una forma indefectible el moviment migratori dels països del Magreb i quina repercussió i com i de quina manera haurem d'estar preparats per

rebre aquesta allau d'immigració que ens ve al damunt, per una banda, i, per altra banda, com es pot equilibrar i de quina manera es pot equilibrar aquesta no-vinguda o intent de no-vinguda a base d'invertir en aquests països del Magreb.

Això a algú li pot sonar una mica a música celestial. Jo els asseguro, perquè conec l'Institut, perquè me n'he preocupat, perquè fa uns quants anys que em toca, com avui, doncs, defensar aquest pressupost, no refiar-me només de llegir un paper i explicar el que és el pressupost sinó que l'he intentat conèixer i els asseguro que la feina que s'està fent és molt important, d'un gran futur, d'un gran reconeixement –d'un gran reconeixement–, aquí, fora d'aquí, i a Espanya, per exemple, hi ha encàrrecs de la Universitat Menéndez Pelayo per una banda, de la Complutense per altra, que sigui l'Institut qui vagi a muntar cicles de formació per a tot el que fa referència al moviment migratori amb els països del Magreb.

Jo els demanaria que, l'Institut, de veritat, i en el futur, primer intentin conèixer-lo –intentin conèixer-lo– i, després, amb una mica més de rigor, amb una mica més de rigor, qui no el conegui i amb més crítica, si cal, aquell que el conegui, puguem tornar a discutir tantes vegades com faci falta, però sàpiguen que la necessitat de conèixer què és el que es fa des de l'Institut pot fer que molts de vostès canviïn la idea i el criteri que tenen d'una cosa que pensen i el nomenen i el col·loquen i el qualifiquen, doncs, d'un institut que serveix per a fer content no sé qui, però que en el fons del fons no serveix per a res més. De debò, facin l'esforç de conèixer-lo, estan..., puc dir-ho, perquè he acompanyat diputats d'aquesta cambra per poder-lo conèixer, amb molt de gust estic a la seva disposició per poder entrar amb un coneixement aprofundit de què és el que es fa, de què és el que representa per a Catalunya, i per a més enllà, per a Europa, d'aquest esdevenidor ja molt immediat dels moviments migratoris i de quina manera s'hauran de recollir, com per respectar què és el que s'està fent des de l'Institut d'Estudis Mediterranis.

I entro en la fase final de la meua intervenció per parlar de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. De la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, també m'ha agradat molt que es parlés poc de diners i poc de números i més de conceptes. Fem una passejada, perdó, encara que sigui ràpida d'alguna cosa que s'ha dit de passada, però crec que l'haig de repescar. Les televisions públiques, quan apareixen les televisions privades, deia el senyor Riera: «home» –venia a dir–, «no s'excusin tant amb això, perquè és un tema important, però no ho és tot», i és veritat; és important, però no ho és tot, però és important. Quan apareixen les televisions privades, coincideix amb un altre fet que encara el complica, coincideix amb un moment de la crisi, comença el cercle de la crisi econòmica i ens trobem una situació que no la podem defugir. Catalunya som els que som; la possibilitat de contractació de publicitat és la que és, i si fins abans de l'aparició de les televisions privades teníem un pastís determinat, a partir de l'aparició de les televisions privades, aquest mateix pastís, que ara és més petit, senzillament per-

què hi ha menys empreses que estan en possibilitats de poder-se anunciar, aquest pastís, que és més petit, som més a repartir-lo. I la capacitat d'ingrés que té la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, doncs, no té altra lectura: ha de minvar. Això és important. És important l'aparició de les televisions públiques i és important la crisi econòmica que s'esta vivint.

I què passa? En una situació com aquesta, passa que, això, lligat amb un projecte de televisió, que ningú el discuteix, que ningú el discuteix, un projecte de qualitat, un projecte que té un nivell no només espanyol sinó que té un nivell europeu, té un bon nivell, un gran nivell –ningú el discuteix–, que continua costant el que costa, perquè té aquest nivell, perquè costa el que costa perquè té el nivell que té i, per tant, no es poden rebaixar despeses; el que passa és que els ingressos cada vegada, doncs, forçosament, han de ser més petits.

Hi ha hagut una inversió en els valors. Què ha passat? Ha passat que mentre fa tres o quatre anys enrere les aportacions venien essent aproximadament del 65 i del 35 –és a dir, recursos propis, 65%; 35% de recursos aliens– de vendes de productes, en aquest cas de publicitat, doncs, ara resulta que a la volta d'aquests dos, tres, quatre anys, això ha anat canviant i avui estem en una situació que l'aportació, en aquest moment, de la Generalitat és del 47%, els recursos propis generats per la venda és del 53%, i jo dic ja des d'aquí que això cada vegada s'anirà complicant més. Perquè s'anirà complicant més? S'anirà complicant més mentre continuem volent aquest tipus de televisió –algú ho ha dit aquí–; mentre continuem volent aquest tipus de televisió, això s'anirà desequilibrant. I no els estranyi que, d'aquí a dos o d'aquí a tres anys, resulti que l'aportació per la via subvencions s'inverteixi i hagi de ser al revés, hagi de ser el 60 i el 40, i així fins arribar, per exemple, a televisions tan níemies..., com la BBC. Resulta que la BBC està en aquests moments subvencionada per més del 90% amb cabals públics i molt poqueta cosa per vendes directes. És un altre model. No és un altre model, és a dir, és una opció.

Què hem d'esperar? Que això, indefectiblement..., s'arribi a aquesta situació? –hipòtesi u. I, si s'hi arriba, què? Quin grau d'importància té per a nosaltres, per als catalans, Televisió de Catalunya, el seu conjunt, TV3 i el Canal 33? Quin grau d'importància té? Vostès saben que el 25% de l'audiència de televisió que es veu a Catalunya és de TV3 –TV3 i Canal 33; Televisió de Catalunya, per ser més exacte–; la resta, el 33, aproximadament, el 34 o 35% –depèn dels mesos– és Televisió Espanyola, i la resta, les televisions privades. L'impacte del català que s'està rebent a la societat catalana està al voltant del 27%; és a dir, és tot TV3, és el Canal 33, és una miqueta de TV2 i molt poqueta cosa d'Antena 3, amb unes petites desconexions. Fixin-se, per a vostès, si per a un grup, si per a una coalició nacionalista com la nostra i pels que no ho són o no s'hi defineixen però ho estimen tant com nosaltres, és important saber que, si en algun moment baixéssim la guàrdia pel que fa referència a la qualitat de la televisió, què passaria?: perdríem audiència;

per tant, qui rebria l'impacte del català seria molt menys; estaríem fent un producte..., seria dolent, no seria prou competitiu, tindria unes característiques que hi hauria moltíssima gent que premeria el botó per veure Televisió de Catalunya, amb la qual cosa, entre d'altres coses, el que estaria passant és que l'impacte del català estaria cada vegada patint més. I aquesta em sembla que és una definició que gairebé tothom –no sé si dir tothom, però gairebé tothom– estarà d'acord amb mi que ho hem de salvar.

I, per tant, el debat que plantejava el senyor Guitart hi és; no en podem defugir. I pot ser que un dia arribem a la conclusió que sigui una televisió pública pagada amb diners públics; és igual. Pot ser que un dia arribi aquesta situació. Vostès saben què ens costa, als catalans, mantenir Televisió de Catalunya? Doncs ens costa 2.200 pessetes/any. Què li sembla? És car, és barat? Deixaríem de pagar cadascú de nosaltres 2.200 pessetes/any, per repercussió, per tenir o no tenir Televisió de Catalunya? Em sembla que no. Per tant, depèn de com vagi la dinàmica de tot el conjunt de les televisions, veurem què passa. També la crisi ens pot fer canviar; pot obrir-se novament un mercat televisiu que faci que els ingressos aliens siguin tan importants una altra vegada com eren abans, que es produïa el desequilibri al revés, és a dir, que el major ingrés venia per la venda que no pas per l'aportació de la Generalitat, en aquest cas. Pot tornar a passar, ja ho veurem.

Jo crec que el debat està obert, senyor Guitart; jo crec que el debat està obert i que, des de la modèstia que pot representar la meua persona individual i des del que represento en aquest moment des d'aquesta tribuna, és un tema que se n'ha de parlar. De tot això, fer esmenes a la totalitat..., des del màxim respecte, i encara que s'ha dit força, s'ha dit: «Home, fer esmenes a la totalitat no vol dir estar en contra de»; d'acord, jo els ho accepto, ho respecto, parlem-ne, però el panorama no es dibuixa gaire diferent de com els el dibuixo jo.

I de passada deixin-me dir-los alguna petita contradicció: els representants elegits pel Parlament de Catalunya però a proposta del Grup Socialista, en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, van fer un vot d'abstenció; avui fan un vot en contra. Però és que Esquerra Republicana va votar a favor; és que el representant d'Esquerra Republicana va votar a favor dels pressupostos de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió. Vostè, avui, senyor Bargalló, ha fet un discurs en contra de, entre d'altres coses, estrictament, del que en podríem dir..., del que són números, del que són pressupostos, del que són aprovacions; no dels 30.000 milions que ens costa aquest any el funcionament de la Corporació Catalana. No vull dir que sigui una contradicció –no vull dir que sigui una contradicció–, però, home, no és massa lògic que un pressupost que vostès mateixos, els seus representants, el voten a favor, avui el votin en contra, perquè entre aquell dia i avui no ha passat massa cosa. En aquest cas –en aquest cas–, el Grup Popular ha sigut coherent: el seu representant hi va votar a favor; no ha fet una esmena a la totalitat. Penso que vostès, avui, es podien haver abstin-

gut i, fins i tot, hi podien haver votat a favor. Però, com que això és absolutament subjectiu, és un comentari que no em podia estalviar i no em volia estalviar de fer, perquè de vegades posar les contradiccions damunt de la taula ajuda.

Senyores diputades i senyors diputats, els agraeixo moltíssim l'atenció que m'han dedicat en aquesta intervenció; és un debat que m'agradaria que es pogués allargar molt més, m'agrada, m'hi sento còmode, però, en benefici de tots vostès, moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Codina. El senyor Campuzano fa el torn en contra de les esmenes de l'Institut Català de Serveis a la Joventut. És així?

El Sr. CAMPUZANO: Sí, senyor president, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Doncs té la paraula.

El Sr. CAMPUZANO: Intuint que la brevetat serà agraiada per tots, ho farem des de l'escó, i donarem resposta a les esmenes 482, 483, 484 i 485. I diem d'entrada que, vaja, almenys per la meua experiència de l'any passat, sempre, en el debat al voltant de les esmenes de totalitat a l'Institut Català de Serveis a la Joventut hi ha una certa trampa: acabem parlant sempre de la política de joventut del Govern i segurament poc del que és la pròpia..., de les pròpies activitats i dels propis objectius del que és l'Institut Català de Serveis a la Joventut.

Per recordar a les senyores diputades i als senyors diputats algunes de les qüestions, dir, per exemple, que per a l'any 94 l'Institut té com a objectius la posada en marxa de l'empresa pública de Turisme Juvenil de Catalunya, SA; continuar fent l'oferta de camps de treball i estades lingüístiques a l'estiu; iniciar la gestió compartida amb les entitats juvenils d'un 50% dels torns de camps de treball –exemple clar del que és una política en col·laboració amb el món associatiu–; ampliar l'oferta d'activitats complementàries educatives als albergs de joventut –creiem que, en aquesta línia que apuntava el senyor Puigcercós, segurament hem d'aprofitar molt més el que són aquests espais–; millorar la pròpia gestió dels albergs de joventut, amb una reestructuració de les plantilles, una informatització de la seva gestió i una revisió de les seves normes d'utilització; una dinamització del carnet jove –entenem que segurament, en els darrers temps, el carnet jove havia quedat, d'alguna manera, paralitzat i entenem que cal entrar en una nova etapa–; amb el traspàs dels terrenys d'acampada a una associació formada per diverses associacions, totes les associacions del món del lleure de Catalunya, també com a exemple del que és un treball en col·laboració amb el món associatiu; ampliant l'oferta de certàmens culturals –el terreny del *rock*, del vídeo i, segurament també, en el terreny de la música tradicional–; inaugurant l'alberg-residència de Vic, i acabant o iniciant les obres de la residència de Manresa.

Això serien les polítiques del que és l'Institut Català de Serveis a la Joventut estrictament –estrictelement–, un institut que entenem que no pot ser privatitzat, que entenem que, per les característiques dels serveis que ofereix, no podríem treballar des de l'òptica del món privat; que sí que hi hem d'introduir criteris d'empresa, i, d'alguna manera, la creació

d'aquesta empresa de turisme juvenil el que pretén és optimitzar al màxim els recursos que s'hi tenen assignats, però que, a més a més, l'Institut ha rebut una reducció de la seva subvenció, per part de la Secretaria General, que es pretén compensar amb un augment de les taxes que es recullen.

Això seria el que fa referència a l'Institut, i caldria emmarcar-ho en els cinc grans objectius que la Secretaria General té marcats per a aquest any 94: desenvolupar el Pla de Catalunya jove, el Pla integral, Pla interdepartamental de joventut; renovar i reforçar el compromís del servei al món associatiu; redefinir l'estratègia i el catàleg de serveis als joves; provocar el debat i reflexió sobre el món dels joves i la seva escala de valors, i assegurar la presència de l'Administració en tot el territori. Aquests són els cinc grans objectius en els quals hem d'emmarcar la política de joventut del Govern de la Generalitat.

Però hi han hagut..., jo he apuntat cinc grans qüestions que així, de manera breu, intentarem respondre. En primer lloc, crec que els grups de l'oposició no han entès ni l'estil ni les maneres d'actuar del Pla interdepartamental de joventut. Era molt fàcil per part del Govern haver quantificat el conjunt d'activitats, el conjunt de seixanta programes que componien aquest Pla, i tenim la referència del que és el Pla integral que s'ha realitzat des del Ministeri d'Afers Socials a Madrid, en el qual la xifra de la política de joventut és enorme. I des d'un punt de vista administratiu això d'aquí és fàcil de comptabilitzar. Però, precisament, el Pla s'ha fet amb un estil diferent; s'ha fet un pla obert i participatiu, amb més de tres-centes persones vinculades al món de la joventut, al món cultural, al món social, molt plural i que en aquests moments, dividits en vuit blocs de treball, estan desenvolupant els objectius d'aquest Pla. Tinc la sensació que en aquests moments des del món de les entitats juvenils s'agraeix l'estil de participació diferent, un estil dinàmic. Jo mateix puc formar part del bloc d'associacionisme, on, doncs, s'hi troben representants de totes les entitats juvenils més importants de Catalunya –totes–, entre elles, també, el president del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i li puc assegurar, senyora Mayol, que el nivell de claredat en els plantejaments del secretari general de la Joventut en la seva relació és absoluta. Jo mateix he tingut oportunitat, aquests darrers dies –per altres raons, algunes d'elles relacionades amb el procés de debat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya–, de mantindre intercanvis d'opinions amb associacions socials ben diferents, i totes elles –i algunes d'elles històricament situades sempre en posicions molt crítiques amb el Govern de la Generalitat– ens han reconegut que l'estil que implica el Pla és un estil positiu, és un estil participatiu.

I una altra cosa és el paper i la posició que té el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya. Però, com vostè suposo que sap –i, si no, en tot cas, li prego que ho demani als dirigents de l'organització juvenil del seu Grup–, el mateix Secretariat del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya ha reconegut les absolutes mancances d'aquesta entitat a l'hora de representar el món de les entitats juvenils; s'ha

reconegut i està per escrit. I, en unes converses que fa poc la direcció del Consell Nacional vàrem mantindre amb el secretari general de Joventut, varen entendre que en un moment de reduccions pressupostàries el Consell Nacional s'havia d'adaptar a aquests diners que té assignats. Perquè a més a més, resulta que per a l'any 94 el Consell Nacional el que bàsicament haurà de fer és..., el mes de març té convocada una assemblea, una assemblea de refundació, i en la qual segurament veurem un nou Consell Nacional.

Jo intueixo que la senyora Mayol mitifica el Consell Nacional de fa alguns anys, però avui el Consell Nacional no es pot afirmar que sigui representatiu del que és el món juvenil de Catalunya; avui, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya o entra en aquest procés de refundació o és una realitat absolutament morta.

Per tant: el Pla, seixanta actuacions, tres-centes persones implicades, un seguit de blocs on es desenvolupa i amb un objectiu molt clar, de suport al teixit associatiu; aquelles iniciatives de què li parlava abans, de la gestió dels torns de camps de treball, o de la creació d'aquesta associació per a gestionar terrenys amb acampada són d'aquest estil; o dir-li també que, en el marc del mateix bloc d'associacionisme, una ponència en aquests moments està treballant, amb representants del món juvenil, en les aportacions a la futura Llei d'associacions de Catalunya. Per tant, aquesta és la realitat, i creiem que l'estil és positiu.

La qüestió d'habitatge. S'ha destacat aquí l'important augment de dotacions de la Generalitat, que esperem que doni respostes a la multitud de demandes que en aquests moments tenim plantejades. Entenem que amb l'últim decret es facilita la gestió en la tramitació de presentació de sollicituds i s'amplien els sectors que poden acollir-se als ajuts, i això hem d'emmarcar-ho en el conveni que la Generalitat té signat amb el MOP. Haurem de veure, en el marc dels convenis que es signin amb el MOP, si realment arribem a sectors als quals segurament fins ara no hem donat prou satisfacció. I en aquests moments també el Govern li podem anunciar que està estudiant un decret per a la promoció d'habitatges reduïts de lloguer, a construir en municipis de més de cinquanta mil habitants o a l'àrea d'influència de Barcelona. En aquests moments aquesta qüestió està en estudi.

Segona qüestió que s'ha parlat aquí: és la del nou local de la Secretaria General, amb un lloguer important, de 144 milions. Entenem que la reducció o la concentració de set locals diferents en aquest mateix local va en benefici de l'usuari i en benefici de la mateixa Administració i que això, a la llarga, té efectes positius per a tothom: per a l'usuari i –hi insisteixo– per a l'Administració.

Sobre el carnet jove, li deia abans al senyor Puigcercós que hem entrat en aquesta fase nova, que segurament alguna de les qüestions que ell assenyalava que altres carnets joves de l'Estat o d'Europa hi donen resposta és possiblement perquè en aquests moments altres serveis ja ho cobreixen, altres serveis, públics o privats, i que, per tant, segurament, no existeix una demanda. Crec que tots plegats hem de reconèixer

xer l'èxit de la iniciativa del Club Súper 3, però que, en tot cas, el públic al qual va adreçat és molt diferent. I en tot cas també anunciar que en aquesta línia hi ha converses entre la Corporació Catalana i la mateixa Secretaria General per tal d'incidir també en el públic juvenil.

I, finalment, al voltant de la qüestió de l'Administració local, assenyalar que en aquests moments, a banda de la Llei que suposava el traspàs de les qüestions de joventut de les diputacions als consells comarcals i a la mateixa Generalitat, hi ha un decret de la Secretaria General que estableix un mecanisme de traspàs de competències en matèria de joventut als consells comarcals i que en els propers mesos aquest decret es desenvoluparà i que en funció d'això d'aquí moltíssims serveis comarcals de joventut de la Secretaria General passaran a dependre dels consells comarcals, amb la qual cosa dotarem aquestes administracions joves d'uns instruments per incidir en la política de joventut.

Aquesta seria una repassada molt àmplia, que crec que per l'hora que és tots plegats agrairíem, però insistim moltíssim, insistim moltíssim que el Pla interdepartamental de joventut Catalunya jove és un pla obert, és un pla dinàmic, que en aquests moments és un pla que s'està desenvolupant per part de persones de l'Administració de la Generalitat i per part de persones alienes a l'Administració de la Generalitat, que és un pla que va ser consultat, però que sobretot és un pla que quan finalitzi, que serà l'any 94 —i caldrà redefinir un altre pla per al proper bienni—, tornarà a estar obert a la participació del món de la joventut.

Recordar que quan el Pla va ser presentat a la Comissió de Cultura del Parlament de Catalunya es van produir un seguit d'intervencions per part dels grups de l'oposició, i que si vostès han pogut veure el text que aquell dia se'ls va presentar i el text que avui la senyora Mayol he vist que tenia a la tribuna veuran que el text ha patit modificacions i que el conjunt d'incorporacions que ha viscut aquest text és important, i que, per tant, el tarannà de la Secretaria General és un tarannà de diàleg amb el món polític, amb el món cultural i amb el món social.

Per tant, anunciem el nostre vot negatiu a aquestes quatre esmenes.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Campuzano.

Procedirem a la votació d'aquestes esmenes a la totalitat. Com que totes són de retorn, amb una sola votació? *(Pausa.)* Molt bé.

Doncs... *(El Sr. Curto i Casadó demana per parlar.)* Sí, el senyor Curto.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Lo Grup Popular, senyor president, sol·licita dos blocs de votació.

El Sr. PRESIDENT: Digui.

El Sr. CURTO I CASADÓ: Un bloc que fa referència al Departament de Presidència, és a dir, les primeres esmenes; al mateix bloc, l'Institut Català de la Dona, i al mateix bloc, l'Institut Català de Serveis a la Joventut; tot això un bloc. I la resta, un altre bloc.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé. Doncs així ho farem.

Votem ara el primer bloc: Presidència estricta, Institut de la Dona i Institut de Serveis a la Joventut.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 19 vots a favor, 55 en contra i cap abstenció.

Es vota la resta d'esmenes a la totalitat.

Vots a favor?

En contra?

Abstencions?

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 15 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Prego un moment d'atenció. Demà a les deu tramitem les preguntes amb resposta oral. Els comunico que a causa de retirades i posposicions, sols en resten cinc; per consegüent, en vint minuts s'acabarà aquest tràmit.

Fins demà a les deu, se suspèn la sessió.

(És un quart d'onze de la nit i sis minuts.)

SUBSCRIPCIÓ

**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Butlletí, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

a) Per gir postal.

b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.

c) Per xec registrat.

d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta)
☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19.

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19.

Signatura

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició, impressió i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (Preus amb IVA inclòs).

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

